

БИБЛИЈСКА
ДОКТРИНА

Јул • Август • Сеп. 2016.

УЛОГА ЦРКВЕ У ДРУШТВУ

ХРИШЋАНСКА
АДВЕНТИСТИЧКА ЦРКВА

УЛОГА ЦРКВЕ У ДРУШТВУ

јул, август, септембар 2016.

Садржај:

1. »Кад се све поправи...« (Дела 3,21)	5
2. Обнављање власти	13
3. Правда и милост у Старом завету: 1. део	21
4. Правда и милост у Старом завету: 2. део	29
5. Исусове поуке о мисионском раду	37
6. Исус међу народом	45
7. Исус је желео добро људима	53
8. Исус је показивао саосећање	61
9. Исус је служио потребама људи	69
10. Исус је придобио поверење људи	77
11. Исус им рече: »Хајдете за Мном!«	85
12. Служба у градовима у последње време	93
13. Шта да чинимо док чекамо?	101

Улога Цркве у друштву

Аутори: Гаспар Колон и Меј Елен Колон

Број: 3/2016.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара:

Игор Боснић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Драгана Тодоран

Лектура: Томислав Стефановић

Издаје:

ТИП Препород, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема: мр Радомир Грујић

Штампа: Euro Dream, Нова Пазова, 2016.

Тираж: 1200

© [2016] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

УВОД СВЕОБУХВАТНО ЈЕВАНЋЕЉЕ

Проповедник је подигао своју Библију пред верницима. Била је сва похабана, са много оштећења и рупа. Док је студирао, он и још неколико студената прочитали су целу Библију и подвукли сваки текст који говори о правди, сиромаштву, богатству и тлачењу. Онда су маказама изрезали сваки стих који говори о овим темама. Када су завршили, мало је недостајало да се Библија потпуно распадне. Ове теме толико су честе у Библији да је много текста недостајало када би били уклоњени. Оваква Библија снажно и гласно сведочи о томе о чему Бог брине.

Шта овај пример говори нама, адвентистичким хришћанима? Требало би много да каже. Истраживања су показала да је у просеку 30 посто адвентистичких хришћана укључено у задовољавање потреба заједнице изван Цркве. Шта је са преосталих 70 процената? Исус позива целу своју Цркву последњег времена да објави и својим животом прикаже свеобухватно »вечно Јеванђеље«. (Откривење 14,6)

Шта представља *свеобухватно* Јеванђеље? Исусова мисија и служба описани у Јеванђељу по Луки 4,16-21. приказују свеобухватно Јеванђеље као оно које обухвата више од проповедања истине о спасењу вером, ма колико оно представља основу свему што чинимо. Исус показује да се под проповедањем Јеванђеља, такође, подразумева стварно изражавање љубави и саосећања према сиромашнима, гладнима, болеснима, разочаранима, потлаченима, одбаченима и онима који су у тамници. Оно се односи на библијску правду и раскопавање сотониних дела, макар у мери која је у складу са нашим могућностима, док очекујемо Исусову коначну победу над злом на крају времена.

Овог тромесечја проучаваћемо о свеобухватном карактеру »вечног Јеванђеља« и улози Цркве у друштву на које врши утицај Јеванђељем. »Цркву« одређујемо као заједницу људи који нису окренути само себи, већ су позвани да проповедају и својим животом сведоче о вечном Јеванђељу, које је приказано у Исусовој служби. Овим се не подразумева само проповедање Јеванђеља, већ служење потребама људи у локалној заједници.

Како ваша месна црква служи људима који имају различите потребе? Све црквене службе (на пример, здравствена, породична, служба за младе, суботна школа, ђаконска служба, итд.) постоје да би удруженим снагама служиле заједници као и верницима цркве. Јединице или центри Адвентистичких служби у друштву (АСД) делују из Цркве, објављују Јеванђеље и припремају пут за слушање Божје речи. АДРА је неваљина хуманитарна организација Хришћанске адвентистичке цркве која има важну улогу у досезању људи који имају потребе, иако не делује из месне цркве.

Како лично изражавате своју захвалност за оно што је Бог учинио за вас у Христу? Један верник је своју захвалност изразио следећим речима:

»На улици сам видео промрзлу девојчицу како дрхти у танкој хаљини, немајући наду да ће тога дана појести пристојан оброк. Гневно сам упитао Бога: 'Зашто си ово дозволио? Зашто нешто не учи ниш?' Бог у први мах није ништа одговорио. Те ноћи сам изненада добио Његов одговор: 'Сигурно сам учинио нешто. Створио сам тебе.'
(Двајт Нелсон, *Pursuing the Passion of Jesus*, стр. 78)

Гаспар Колон је у време писања ове Поуке био управник Одељења за религију на Вашингтонском адвентистичком универзитету у Такома Парку, у Мериленду, у САД. Меј Елен Колон је помоћник Секретара Одељења за Суботну школу при Генералној конференцији и секретар Интернационалне адвентистичке службе друштву. Радиле су девет година као мисионари у Африци и бившем Совјетском Савезу.

»КАД СЕ СВЕ ПОПРАВИ...« (Дела 3,21)

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 1,26,27; 5. Мојсијева 6,5; 1. Мојсијева 3,8-19; Јаков 4,4; Галати-ма 4,19; Марко 2,1-12; Јован 10,10.

Стих за памћење: »И створи Бог човјека по обличју својему, по обличју Божијему створи га; мушко и женско створи их.« (1. Мојсијева 1,27)

Све што човек треба да учини јесте да погледа у себе и око себе, у свет, у суседе, да би сагледао суштину. Суштина наглашава да нешто није у реду.

То називамо падом, грехом, побуном, великом борбом.

Па ипак, радосна вест је да овакво стање није трајно. Оно неће заувек трајати. Исус је дошао, умро за грехе овога света и обећао да ће поново доћи. И када дође, од овога света ништа неће остати. Тада ће почети ново царство, Његово вечно царство. »А у вријеме тих царева Бог ће небески подигнути Царство које се довијека неће расути, и то се Царство неће оставити другом народу; оно ће сатрти и укинути сва та царства, а само ће стајати довијека.« (Данило 2,44)

Какво обновљење!

Међутим, не морамо чекати Христов други долазак да би обновљење почело. Они који су у Христу нова су твар (2. Коринћанима 5,17); унапред су одређени да сада буду једнаки Исусовом обличју (Римљанима 8,29). Такође, Он нас позива и оспособљава, као своју Цркву, да радимо и допринесемо обновљењу других.

У Библији је забележено да је човек првобитно створен по Божјем »обличју«. (1. Мојсијева 1,27) Обличје може бити или дводимензионално, као што је одраз у огледалу или фотографија, или тродимензионално, као што је статуа или холограм. Обличје може, такође, бити неопипљиво, као што је слика у нашем уму, идеја коју имамо у својим мислима. На шта указује библијски текст?

Прочитајте текст из 1. Мојсијева 1,26.27. Како Свето писмо објашњава шта значи бити створен по Божјем обличју? Види: 1. Мојсијева 1,31; 5. Мојсијева 6,5; 1. Солуњанима 5,23.

Бог је стварањем наших прародитеља поставио ново мерило за живот на Земљи: мушкарца и жену. Само су они, између свих осталих створења тада створених, били створени по Божјем обличју. Они нису путем еволуције настали од мајмуна. Као људска бића, и они и ми коренито се разликујемо од свих других животних облика на Земљи, и свако учење које умањује ову разлику унижава људски род.

Бог »назва их Човјек«. (1. Мојсијева 5,2) Односно, обоје, мушко и женско, иако различита и особена бића, ипак су били једно. Заједно, у својој пунини и целовитости, представљали су Божје обличје.

Природа Божјег обличја је целовита: »Када је Адам изашао из Створитељевих руку, по својој физичкој, менталној и духовној природи био је сличан своме Творцу.« (Елен Вајт, *Васпитање*, стр. 15. оригинал)

Реч »обличје« на јеврејском језику гласи *tselem*, а »сличност« *demuth*. Ове речи могу да означавају оно што је физичко (*tselem*) и унутрашње (*demuth*), које укључује духовни и ментални вид људског рода. Елен Вајт препознаје ово када каже да је човек створен по Божјем обличју »и по изгледу и по карактеру«. (*Стварање, патријарси и пророци*, стр. 45. оригинал)

У тексту у 5. Мојсијевој 6,5. спомињу се различити видови људског бића: душа (духовни вид), срце (ум, ментални вид) и снага (физичко тело). Сличан образац појављује се у 1. Солуњанима 5,23. Људско биће створено по Божјем обличју обухвата све ове видове.

Иако идеја да смо створени по Божјем обличју обухвата многе појединости, Библија је јасна: људска бића су особита и јединствена створења на Земљи. Ниједно друго створење им није слично. Зашто је важно да увек имамо на уму ову одлику људског рода?

ПАД И ЊЕГОВЕ ПОСЛЕДИЦЕ

У Библији није забележено колико је времена протекло од стварања до човековог пада. Дани, седмице, године, тачно не знамо.

Међутим, оно што знамо јесте да је наступио пад, а да су последице биле тренутне и очигледне.

Прва споменута последица након што су Адам и Ева окусили плод са дрвета знања добра и зла била је изненадно увиђање своје голотиње (1. Мојсијева 3,7). Покушали су да се сакрију од божанске присутности. Њихова светлосна одећа је нестала. (Види: Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 57. оригинал) Њихова блиска заједница са Богом била је нарушена због нове успостављене заједнице са злом и себичношћу. Бог је тада поучио први пар у вези са последицама које је њихов грех донео.

Прочитајте следеће текстове и у сваком од њих утврдите непосредне последице Адамовог и Евиног греха. Такође, како се ове исте последице испољавају данас?

1. Мојсијева 3,8-10. _____

1. Мојсијева 3,12. _____

1. Мојсијева 3,13. _____

1. Мојсијева 3,16. _____

1. Мојсијева 3,17-19. _____

Без сумње, пад је био стваран, пад је био тежак и донео је страшне последице људском роду. Дуг, жалостан извештај људске историје, све до садашњих догађаја, открива трагичне последице греха.

Зато треба да будемо захвални због обећања да ће једнога дана греху доћи крај и да се више никада неће поново јавити.

Како свакога дана живимо са последицама својих грехова?

НЕПРИЈАТЕЉСТВО И ПОМИРЕЊЕ

Прочитајте текст из 1. Мојсијева 3,14.15. Шта Бог мисли када каже сотони: »И још међем непријатељство између тебе и жене и између потомства твојега и потомства њезина.« (1. Мојсијева 3,15)? Какву наду проналазимо у овом стиху?

Реч *непријатељство* на јеврејском језику дели свој корен са јеврејским речима *мржња* и *непријатељ*. Окусивши плод са дрвета познања добра и зла, пар је себе и цело човечанство увео у непријатељство са Богом (види: Римљанима 5,10; Колошанима 1,21; Јаков 4,4). Божје обећање у наведеном стиху наговештава да ће Бог покренути свој план да човечанство врати Себи, усмеравајући тако њихово непријатељство према сотони. Дакле, усмеравајући непријатељство са Себе на сотону, Бог је успоставио начин на који може да спаси човечанство, а да у исто време не прекрши начела своје божанске владавине. Ово је у изворном смислу познато као »помирење«, као оно што је Бог учинио и што чини да би коначно обновио што је било изгубљено приликом пада.

Шта следећи текстови откривају о помирењу? 3. Мојсијева 1,3.4; 1. Коринћанима 5,7; 1. Јованова 1,9.

Теолози понекад користе реч *искупљење* када говоре о томе како ово помирење делује. Латински корен, *expiare*, значи »искупити се за«, а овај појам укључује надокнаду штете за учињени преступ. Када неко учини нешто погрешно, он крши закон, и правда захтева одређену казну да би то рђаво дело било отплаћено. У енглеском језику се понекад каже да кривац има »дуг према друштву« због онога што је учинио.

Ми смо згрешили, али у оквиру плана спасења, у оквиру помирења, Христова жртва и смрт ослобађају нас правних последица тог престапа. Уместо тога, Христос је лично платио казну за нас. Казна која је правно (Божја владавина има законе) требало да буде наша дата је Исусу. На тај начин, испуњени су захтеви правде, али су испуњени у Исусу уместо на нама. Иако смо грешници, иако чинимо зло, опрштено нам је и оправдани смо у Његовим очима. Ово је кључни и основни корак у обновљењу свега (»кад се све поправи«, Дела 3,21).

ОБНОВЉЕЊЕ У ИСУСУ

»Дјечице моја, коју опет с муком рађам, докле Христово обличје не постане у вама.« (Галатима 4,19)

Првобитно смо били створени као савршена и целовита бића у савршеном и целовитом свету. Нажалост, овај Рај који је претходио паду био је изгубљен због греха, и свет какав данас познајемо испуњен је смрћу, насиљем, патњом, страхом и незнањем. План спасење био је створен да овом свету врати првобитно савршенство. Христос је дошао да би повратио оно што је било изгубљено у паду.

»У почетку је Бог створио човека по свом обличју и дао му многе племените способности. Његов ум је био правилно уравнотежен и све снаге његовог бића биле су усклађене. Међутим, пад у грех и његове последице изопачили су те дарове. Грех је потамнио и скоро избрисао Божји лик у човеку. Да би та слика била обновљена створен је план спасења, а човеку је дарован живот као време пробе. Велики циљ живота је повратак човека у стање савршенства у коме је био када је створен – то је циљ у којем се сједињују сви остали.« (Елен Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 595. оригинал) Иако ово обновљење неће бити завршено, док не буде створено ново небо и нова Земља, процес је већ почео у нама!

Прочитајте текст из Галатима посланице 4,19. На какво важно духовно питање Павле указује у овом стиху?

У Јеврејима посланици 1,3. Христос је лично представљен као Божје обличје »обличје бића Његова«. (Упоредите: Јован 14,9; 2. Коринћанима 4,4; Колошанима 1,15). Он жели да се уједини са нама да би обновио Божје обличје у нама. Ако пристанемо, Христос, Божје обличје, може бити у нама: »Христос у вама, Нада славе.« (Колошанима 1,27)

Коначно искуство обнављања Његовог обличја догодиће се приликом Другог Христовог доласка (види: 1. Коринћанима 15,49; 1. Јованова 3,2). Међутим, када је Христос у нама, и ми у Христу, процес обнављања према Божјем обличју почиње са ове стране Неба. Када се то догоди, чезнућемо да ближње доведемо Ономе који и њих, такође, може обновити.

УЛОГА ЦРКВЕ У ОБНОВЉЕЊУ

Иако то дело обнављања почиње већ сада у нама, зашто никада не смемо да заборавимо да обнављање неће бити у потпуности завршено до Исусовог другог доласка?

Као што смо видели, наш свет је пао и доживео разорне последице, иако је био савршено створен. Међутим, Бог нас није препустио судбини, вечном уништењу (судбина каква нас по мишљењу научника чека). Уместо тога, чак и пре стварања нашег света, план спасења био је осмишљен (види: 1. Петрова 1,2) и захваљујући великој личној жртви, Исус је дошао на овај свет, поднео смрт на крсту и обећао да ће се вратити. Тада ће свему доћи крај, грех ће бити уништен, изгубљени свет биће потпуно обновљен.

Задивљујуће је то што нас Бог, своју Цркву, већ сада позива, да одиграмо своју улогу, доприносећи овом обновљењу.

Прочитајте извештај из Јеванђеља по Марку 2,1-12. о томе како су пријатељи уложили заједничке напоре да одузетог човека доведу Исусу. Како овај извештај осликава улогу Цркве у лечењу и обновљењу људи?

У кући је владао велики метеж зато што се Исус ту налазио. Његова љубав према људском роду привукла је мноштво људи. Четири човека направила су велику рупу у крову да би духовно, ментално и физички болесног човека довели Исусу. Исус га је обновио опраштајући му грехе, пружајући му душевни мир, и заповедајући му да устане и хода. Исус је показао да нико није заиста излечен ако не доживи свеобухватно обновљење.

Како је апостол Јован описао разлог Исусовог доласка на Земљу? Какву наду можемо примити из ових обећања? Прочитајте: Јован 10,10; 1. Јованова 3,8.

Сматра се да је текст из Јеванђеља по Јовану 10,10. порука Хришћанске адвентистичке цркве у кратким цртама. Он јасно представља Христову изјаву о мисионском раду. Главна улога Христовог тела, Његове цркве, јесте да иде Његовим стопама и поништи сотонина дела замењујући смрт изобилним животом (види: Дела 10,38; 1. Јованова 2,6). Цркви је упућен позив да сарађује са Христом и помогне људима да буду обновљени по Божјем обличју – у физичком, менталном и духовном смислу.

Ко су људи у потреби којима тренутно можете пружити помоћ коју сте оспособљени да пружите?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове који говоре о обнављању Божјег обличја: Римљанима 8,29; Колошанима 1,15; 3,9-11; 2. Коринћанима 3,18; 5,17. Из књиге Елен Вајт *Стварање, патријарси и пророци* прочитајте поглавља »Стварање«, »Кушање и пад« и »План откупљења«, стр. 44-70. оригинал.

Бог нас је, као народ, позвао да радимо за добро других, да тежимо да друге упутимо на обећања о нади и обновљењу које нам је дато у Исусу. Господ на различите начине може да делује преко нас да то чинимо. Неке Цркве обезбеђују физичко обновљење људима у својој заједници здравственим програмима и службама. Болнице и клинике које припадају нашој Цркви, такође, теже овом циљу. Ментално обновљење и обогаћивање може да се одвија преко часова који оспособљавају чланове друштва да испуне своје животне потребе. Цркве, такође, могу да оснују или побољшају рад локалних школа, да обучавају људе пословним вештинама, да раде на описмењавању људи, да пруже психолошко саветовање, итд. Док настављају своју потрагу за обновљењем и изобилним животом, многи људи у заједници схватиће да им је потребно духовно и морално обновљење, иако првобитно нису тако мислили. У ствари, ово је кључни вид обнављања према Божјем обличју (види: Ефесцима 4,22-24). Црква је на јединствени начин постављена и оспособљена да испуни ове духовне потребе, боље него било која световна друштвена или здравствена организација.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Наведите примере шта ваша црква ради на физичком, менталном и духовном обновљењу људи у вашем друштву. Шта ваша црква ради у овој области? Изнесите у разреду своје идеје о ширењу црквене службе у вашој заједници.

2. Како схватамо идеју физичког обновљења? Уосталом, без обзира шта чинимо да бисмо помогли другима да поврате своје здравље, осим ако се Господ не врати за време њиховог живота, већина ће највероватније подлећи болести или утицају старости. Зашто ово представља доказ да се потпуно обновљење може остварити само када се Исус врати?

3. Разговарајте о идеји шта значи бити обновљен по Божјем обличју. Како се то одвија? Како можемо знати да напредујемо у томе? Зашто морамо да имамо јасну слику о Богу да би обновљење наступило? Како можемо научити да се не препуштамо обесхрабрењу, ако не видимо напредак какав очекујемо?

ОБНАВЉАЊЕ ВЛАСТИ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 1,26-28; Псалам 8,3-8; 1. Мојсијева 2,15; Римљанима 8,20-22; 2. Мојсијева 20,1-17; Римљанима 1,25; 2. Солуњанима 3,10.

Текст за памћење: »Потом рече Бог: Да начинимо човјека по својему облику, као што смо Ми, који ће бити господар од риба морских и од птица небеских и од стоке и од цијеле Земље и од свијех животиња што се мичу по земљи.« (1. Мојсијева 1,26)

Приликом пада наши прародитељи нису изгубили само првобитно Божје обличе, већ много више.

»Не само човек, већ и цела Земља која је због греха потпала под власт нечастивог мора да се обнови планом откупљења. Адаму је, приликом стварања, била поверена управа над Земљом. Међутим, попустивши искушењу, он је дошао под власт сотоне, и власт коју је имао, прешла је на победника. Тако је сотона постао 'бог света овога'. Он је узурпирао власт над Земљом која је првобитно дата Адаму. Међутим, када својом жртвом буде платио казну за грех, Христос ће не само откупити човека, већ му вратити и изгубљену власт. Све што је први Адам изгубио, Други ће вратити.« (Елен Вајт, *Signs of the Times*, 4. новембар 1908)

Нема сумње да су људска бића после пада много изгубила, укључујући и »власт« која им је првобитно била дата.

Шта је представљала та изгубљена власт? Иако идеја »власти« данас често има негативно значење, у Едемском врту сигурно није имала. Шта је значило када је људима у почетку дата власт над Земљом? Шта може Црква да учини да помогне људима да поврате нешто од онога што су изгубили после трагичног пада наших прародитеља у Едему?

Неко је недавно забележио следеће речи о својој пријатељици која се изјашњава као атеиста. Понекад »се пробудим усред ноћи забринута због мноштва озбиљних питања: 'Да ли је овај свет заиста последица случајног космичког великог праска? Како је могуће да не постоји одређени план, да наше постојање и универзум као целина немају узвишену сврху? Да ли је могуће да је сваки живот – укључујући мој, мог супруга и двоје деце – потпуно неважан и бесмислен? Зар мој живот нема смисао и сврху?«

Човечанство је после пада много изгубило. Постали смо, према извештају о паду, отуђени не само од Бога, већ и једни од других. Чак се и наш однос према Земљи променио. И, као што питања која поставља жена у претходном тексту показују, боримо се, такође, да сазнамо ко смо и какав је смисао нашег живота. Та питања су за многе постала још тежа због раширене идеје да је наше постојање последица случаја, без икаквог плана или сврхе дате од стране Бога Створитеља.

Шта следећи текстови поучавају о сврси стварања људског рода: 1. Мојсијева 1,26-28; Псалам 8,3-8; Исаија 43,6,7? Шта значи »створих на славу Себи?« (Исаија 43,7) Како се речи »на славу Себи« односе на власт?

Као што можемо видети у стиховима у 1. Мојсијевој, из каквих год разлога да је Бог створио Адама и Еву, они су, између осталог, били створени да би имали власт над Земљом (1. Мојсијева 1,26-28). Одражавајући Божју славу и карактер, први пар требало је да постане канал кроз који ће Бог, Онај коме припада сва слава и власт (Откривење 1,5.6), неговати, бринути и управљати осталим делима стварања. Ко зна како би Божја слава била откривена преко њих и њихове власти над светом да се није појавио грех?

Вером у Исуса, предавањем свог живота Њему у вери, послушношћу и заједничком раду, можемо рећи заједно са Давидом: »Господ ће завршити за мене.« (Псалам 138,8) Сазнање да Бог има циљ за свакога од нас извор је поверења и радости, нарочито када се предамо Њему тако да се Његова воља може испунити у нама.

Ако би вас неко упитао: »Шта ти као хришћанин сматраш да је циљ твога живота?« Шта бисте одговорили и зашто?

Какву је »власт«¹ требало људи да имају над Земљом, како је описано у 1. Мојсијевој 1,26-28?

Библијска реч *власт* (у преводу Ђуре Даничића *господар*) потиче од јеврејске речи *radah*. Ова реч означава одговорност и право на владавину. У овом оквиру указује на хијерархију моћи и власти у којој је људски род постављен изнад осталих дела стварања. Иако глагол *radah*, на начин на који се користи у остатку Старог завета, не одређује како ова власт треба да буде примењена, добронамерно или злонамерно, чињеница да су створена бића била без греха указује на сигурну намеру да владавина по природи буде добронамерна.

Сличне закључке можемо извући у вези са владањем Земљом у 1. Мојсијевој 1,28. Глагол *владати*, од јеврејске речи *kavash*, такође, приказује хијерархијски однос у коме су људи постављени над Земљом и у коме им је дата моћ и власт над њом. У другим текстовима у Старом завету, глагол *kavash* има чак снажније значење од речи *radah*, и описује стварни чин потчињавања, присиљавања друге особе на потчињени положај (4. Мојсијева 32,22.29; Јеремија 34,11.16; Јестира 7,8; Немија 5,5). У многим оваквим примерима злоупотреба моћи је очигледна и Бог изражава своје незадовољство. Међутим, узимајући у обзир извештај о стварању и да је безгрешан пар створен по Божјем обличју да управља Земљом, ово владање Земљом може се окарактерисати само као добронамерна служба делима стварања у име Створитеља. Сигурно се није радило о искоришћавању других.

Додатну величину ове идеје власти налазимо у тексту у 1. Мојсијевој 2,15. у коме Бог поставља Адама у врт да га ради (*abad* – радити, служити, обрађивати) и чува (*shamar* – чувати, штитити, бринути се, пазити, одржавати, мотрити).

Имајући ово на уму, откривамо да је власт брижно владање и управљање пуно љубављи. Унутар свог односа са Богом наши прародитељи имали су сва средства и овлашћења потребна да изврше своју власт, која је одражавала Божју љубав према делима стварања.

Иако реч *власт* данас често може имати негативно значење, то сигурно није имала када је први пут употребљена у Библији. Каква начела, на основу употребе овог израза из раздобља пре пада, можемо применити у нашем односу према ономе над чим и над ким имамо »власт«?

Да ли човекова власт над целом Земљом (1. Мојсијева 1,26) указује да не постоје границе нашој власти? Библијска историја показује да власт (која се може схватити и као управљање) мора имати границе.

На пример, Бог је рекао Адаму да је дрво познања добра и зла изван његове границе (види: 1. Мојсијева 2,15-17). Први грех се, значи, догодио у вези са управљањем. Адам и Ева су прекорачили границе власти које је Бог поставио. Дела стварања и даље пате због прекорачења тих граница (види: Римљанима 8,20-22).

Прочитајте текст из 2. Мојсијевог 20,1-17. Какве »границе« су постављене за нас у Божјем закону? Шта Закон говори о границама људске власти?

Уочавамо да се кроз целу људску историју (на пример, фараон у 2. Мојсијевој 1-14; Ирод у Јеванђељу по Матеју 2), све до краја времена (види: Откривење 13), људи којима сотона управља одликују тиме што покушавају да владају оним над чим немају право да управљају. Они се угледају на сотону, који је приграбио моћ и себе прогласио »кнезом овога свијета« (Јован 12,31). Владавина која се поремети у својој природи прелази у диктатуру.

Са друге стране, постоје они који одбијају да прихвате управљање над оним над чим треба да имају власт (види: Матеј 25,14-30; Лука 19,12-27).

Иако је грех довео до тога да људски род изгуби ниво власти који му је дат приликом стварања, наша првобитна власт није била у потпуности изгубљена због греха. Мноштво тога налази се унутар наших садашњих граница одговорности: на пример, владање над самим собом у свом личном животу уз Христову помоћ (види: 1. Коринћанима 9,25-27; Галатима 5,22.23), брига о Земљи и њеним створењима, и о свему што нам је Бог дао (види: Јаков 1,17; Матеј 25,14-30). Као хришћани треба да схватимо шта су наше границе, а затим да будемо верни пристави унутар тих граница.

Какве посебне границе треба да поштујете у вези са другима, као што је породица, пријатељи, колеге на послу? Каква начела могу да нам помогну да схватимо какве су границе у питању? (Види: Матеј 7,1.12)

БРИГА О ЗЕМЉИ

»И узевши Господ Бог човјека намјести га у врту едемском, да га ради и да га чува.« (1. Мојсијева 2,15) Која начела из овог текста могу да утичу на то како се односимо према нашој планети, како бринемо о њој?

Адаму и Еви је пре пада у грех била поверена управа над свим што им је Бог дао на чување. Имали су власт над биљним и животињским светом. Ипак, после пада у грех, чинило се да се сва природа побунила против њих, у истој мери у којој су се они побунили против Бога. Људска бића постала су немоћна у сусрету са природним елементима (временским приликама, тешкоћама приликом обрађивања земље, животињским царством).

»Адам је међу нижим створењима стајао као краљ, и док је био веран Богу, сва природа признавала је његову власт; али када је сагрешио, изгубио је ту власт. Дух побуне, коме је лично отворио врата, проширио се по целом животињском царству. Тако је не само човеков живот већ и природа животиња, шумско дрвеће, трава у пољу, цвеће, па и сам ваздух који је удисао – све је причало жалосну поуку о познавању зла.« (Елен Вајт, *Васпитање*, стр. 26.27. оригинал)

Ми данас и даље осећамо разорне последице природних катастрофа и нарушеног екосистема, макар у одређеним областима. Зато, улажемо велике напоре користећи технологију и индустрију да се заштитимо. Међутим, иако нам технологија и индустрија могу помоћи да се заштитимо, понекад иста та технологија може да науди нашој планети. Екологија је морално, етичко и теолошко питање, нарочито када искоришћавање Земље може да проузрокује велике невоље другима.

»Адвентистички хришћани залажу се за једноставан и здрав начин живота, у коме људи не теже необузданом конзумеризму, стицању добара и расипању. Позивамо на поштовање дела стварања, умерену употребу светских ресурса, поновну процену човекових потреба и поновно потврђивање вредности и достојанства створеног живота.« (Званична изјава Хришћанске адвентистичке цркве о природној околини, 1995)

Како можемо направити одговарајућу равнотежу у свом ставу према Земљи: да будемо добри пристави у дому који нам је поверен и да у исто време избегавамо опасност да Земљу и природу учинимо боговима којима ћемо се клањати? Какву нам опомену упућује текст из Римљанима посланице 1,25?

Људи су после пада изгубили веома много, укључујући и облик власти коју су наши прародитељи имали предност да поседују у Едему. Христос је дошао да би нам повратио оно што смо изгубили.

Захваљујући ономе што је Христос учинио за нас, Бог нас позива да приступимо другима, помажући им да поврате у Христу спасење и власт које смо изгубили приликом пада и које нам је Он вратио. Иако овај процес неће бити завршен све до Исусовог другог доласка, много од тога можемо учинити сада у мисионском раду за оне који су у потреби, изгубљени и надвладани од стране овога света. Бог може да нас употреби да помогнемо да ова обнова почне већ сада, док излазимо у сусрет људима и помажемо онима који су у невољи.

Шта се из сваког од следећих текстова може применити у помагању другима да поврате »власт« коју су изгубили због греха?

5. Мојсијева 15,7-12. _____

Лука 14,12-14. _____

1. Петрова 3,15. _____

Јаков 1,27. _____

Исаија 58,7. _____

2. Солуњанима 3,10. _____

Као црквено тело много можемо учинити и морамо учинити оно на што смо позвани, да досегнемо оне који су у потреби. Понекад је у питању задовољавање основних потреба као што је пружање хране, одеће или склоништа. Иако је пружање помоћи неопходно, понекад је потребно нешто више од пружања помоћи да бисмо помогли људима да поврате власт у свом животу.

Иако увек морамо бити спремни да дамо одговор за своје надање, када смо у могућности треба да задовољимо физичке потребе људи и укажемо им на бољи начин живота.

Иако је свака ситуација другачија, и све потребе су другачије, Бог нас позива да будемо светлост и извор излечења и наде у свом друштву. Ово је важан задатак за оне који сведоче свету о брижном Богу пуном љубави коме они служе. Морамо учинити све што је у нашој моћи, у Господњој снази, да будемо светионик и нада онима који су у потреби. Као хришћани не можемо учинити мање. Док испуњавамо ову врсту службе, помажемо људима да сазнају какав је Бог. Такође, задовољавајући њихове физичке потребе, припремамо пут да њихова срца буду додирнута утицајем Светог Духа. То је оно што је Исус чинио, и то је оно на шта смо и ми позвани.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Васпитање* прочитајте следећа поглавља: »Владање собом и наука о правилној исхрани«, стр. 202-206, оригинал; »Дисциплина«, стр. 287-290, оригинал; и у књизи *Савети о животу и исхрани* »Потреба владања самим собом«, стр. 73.74, оригинал.

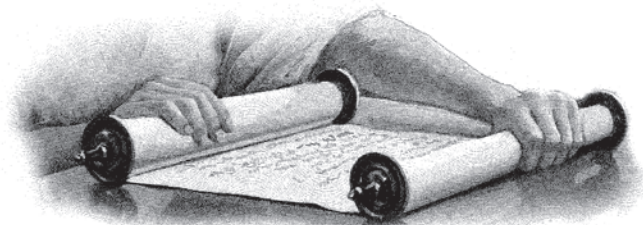
Веома је тешко да данас са наше тачке гледишта, оволико уронили у пали свет, замислимо шта смо изгубили падом у грех. Овај зли свет је све што познајемо и да нема Божје речи која открива наше порекло и порекло греха, смрти и зла, једноставно бисмо их прихватили као део живота. Ипак, извештај о паду нам показује да су прилике требало да буду другачије. У 1. Мојсијевој је забележено да је Адаму и Еви била поверена управа над овим светом, али одмах након што су згрешили, њихов однос према свету изненада се променио зато што су се они променили, и физички свет се такође променио. Изненада је власт коју су уживали била изгубљена, а последице су постале несагледиве.

»Трње и коров (1. Мојсијева 3,17.18), последице потопа (1. Мојсијева 7,12), пустиње, уздисање Земље за избављењем (Римљанима 8,19-22), неке су од слика које Библија користи да опише утицај греха на свет.« (*Handbook of Seventh-day Adventist Theology* [Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn.], 12. свеска, стр. 254) Треба да будемо захвални за план спасења, који ће обновити све што је изгубљено и који нам нуди обећање о много бољој будућности у односу на прошлост и садашњост.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Иако се непосредан оквир ових текстова (2. Мојсијева 23,10-12; 5. Мојсијева 11,11.12; 20,19.20) не односи на екологију како је данас схватамо, каква начела можемо извући из њих која нам могу помоћи да схватимо своју потребу да будемо добри пристави у природној околини? Такође, како знамо да ли смо и када смо прекорачили границу и од пристави у природној околини постали они који јој се клањају?
2. Размишљајте о природном свету какав данас познајемо. Да ли је он наш пријатељ или непријатељ, и како можете образложити свој одговор?
3. Разговарајте о питању постављеном на крају одељка од недеље о сврси и смислу човековог живота. Какав одговор бисте дали на то постављено питање? Како наши одговори треба да се разликују од одговора оних који не верују у Бога или спасење?
4. Како речи власт можемо вратити њено првобитно значење? Односно, како је власт у почетку била позитивна? Како и данас може бити?

ПРАВДА И МИЛОСТ У СТАРОМ ЗАВЕТУ: 1. део

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Мојсијева 22,21-23; 23,2-9; Амос 8,4-7; Исаија 1,13-17; 58,1-14; Дела 20,35.

Текст за памћење: »Чини суд онима, којима се чини криво; даје храну гладнима. Господ дријешти свезане, Господ отвара очи слијепима, подиже оборене, Господ љуби праведнике. Господ чува дошљаке, помаже сироти и удовици; а пут безбожнички превраћа.« (Псалом 146,7-9)

Једног хладног дана пре много година у Њујорку, десетогодишњи дечак, босоног и промрзао вирио је у излог продавнице ципела. Једна жена пришла је дечаку и упитала га зашто тако озбиљно гледа у излог. Одговорио је да моли Бога да му да пар ципела. Жена га је узела за руку и повела у продавницу. Замолила је продавца да јој донесе шест пари чарапа; такође је затражила посуду са водом и пешкир. Повела је дечака у споредне просторије продавнице, скинула рукавице, опрала његове ноге и обрисала пешкиром. Продавац се вратио носећи чарапе. Жена је обула дечаку један пар, а затим му купила пар ципела. Погледала га је по глави и упитала да ли се сада осећа удобније. Када се окренула да пође, запањени дечак ју је ухватио за руку и у сузама упитао: »Да ли сте ви Божја супруга?«

Овај дечак изговорио је већу истину него што је могао да схвати. Божја црква је Његова невеста, Његова супруга. Његов карактер изражен је у стиху за памћење. Као обраћени чланови Његове цркве, морамо одражавати Његов карактер. Ако смо искрено предали свој живот Њему, пожртвовано ћемо бринути о сиромашнима и немоћнима, и помагати им.

МИЛОСТ И ПРАВДА: ОБЕЛЕЖЈА БОЖЈЕГ НАРОДА

Још у раном Израилу друштвена правда је у великој мери била део Божјих закона и Божји идеал за Његов народ. Друштвена правда је Божја првобитна намера за људско друштво: у свету у коме су задовољене основне потребе, људи напредују и мир влада.

Прочитајте следеће стихове. Шта они говоре о милости и правди, или ономе што понекад називамо »друштвена правда«? 2. Мојсијева 22,21-23; 23,2-9; 3. Мојсијева 19,10; Приче 14,31; 29,7.

Милост и правда су, такође, наглашени у законима о Суботи датим старом Израилу. Бог је истакао три различите суботе.

Како је идеја милости и правде приказана у свакој од ових субота? 2. Мојсијева 20,8-10; 23,10.11; 3. Мојсијева 25,8-55.

1. Упутства за светковање седмог дана Суботе пружала су свима могућност да се одморе, укључујући слуге, животиње и странце.

2. Свака седма година, суботна година, била је време за опраштање дугова, за исказивање бриге према сиромашнима, и ослобађање робова. Бог је поучио свој народ да и животињама омогуће предности суботне године (види: 3. Мојсијева 25,6.7).

3. Година јубилеја наступала је сваке педесете године, после седам суботних година. Продата имовина бивала је враћена првобитном власнику; дугови опроштени; затвореници и робови ослобођени. Јубилеј је успостављао равнотежу у друштву, свакоме је пружао прилику да почне изнова. Тиме је створена »заштита од крајности како у богатству, тако и у немаштини«. (Елен Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 185. оригинал)

У овом примеру, у самој структури јеврејског друштва, видимо како правда и милост делују заједно у корист мање срећних у друштву.

Прочитајте текст из 1. Мојсијеве 2,1-3. Шта он говори о свеопштем карактеру Суботе?

Ако искрено светкујемо Суботу, нећемо се задовољити само личним одмором (2. Мојсијева 23,12), откупљењем (5. Мојсијева 5,12-15), и коначним обновљењем на новој Земљи (Исаија 66,22.23). Субота као седми дан говори да је Бог Створитељ и Онај који пружа мир свима који живе на Земљи. Свеопшти карактер суботног одмора указује на заједничке особине свих нас, било да смо богати или сиромашни. Чињеница да је Бог Отац свих значи да међу свим људским бићима треба да влада општа једнакост и старање.

Такође, као што смо јуче видели, старање за друштвену правду протеже се од седмичне Суботе до суботне године и године јубулеја. Начела која леже у основи ове три суботе, приказана у 23. и 25. поглављу 3. Мојсијеве, односе се и на хришћане. Седми дан Субота увек ће указивати на стварање, као и на крст и нову Земљу. Она ће оснажити нашу заједницу са саосећајним Створитељем и Спаситељем, доводећи нас ближе онима које Он воли – људима који имају дубоке потребе, који су сиромашни или напаћени.

Међутим, запазите да суботна година и година јубилеја истичу вечна начела, али то не значи да данас треба дословно да славимо ове празнике. Не треба. За разлику од седмог дана Суботе, која је успостављена приликом стварања пре пада, ове суботе су церемонијалне, суботе које су биле »сјен онога што шћаше да дође« (Колошанима 2,16.17), које су указивале на Исусову службу и жртву, и које су укинуте приликом Његове смрти на крсту. Ове церемонијалне суботе указују на начело како треба да се опходимо према другима, нарочито онима у потреби. Као откупљени народ, Израил је имао обавезу да буде светлост свету, објављујући Божју милост другима без икаквих предрасуда. Са захвалношћу требало је да представе Божји карактер онима који Га нису познавали.

Прочитајте текст из Књиге пророка Амоса 8,4-7. О чему се ради у овим стиховима, и како можемо бити сигурни да ми, у нашем поступању према другима, не носимо исту кривицу? Колико су значајне следеће речи: »Нећу никад заборавити ниједнога дјела њихова«?

ПРОРОЧКИ ГЛАС: први део

»Отварај уста своја за нијемога, за ствар свијех намијењенијех смрти. Отварај уста своја, суди право, дај правицу невољноме и убогоме.« (Приче Соломунове 31,8.9) Како ова начела можемо данас применити?

До сада смо запазили да Бог жели да Његов народ, својим узорним понашањем, покаже Његове особине милости и правде. Јеврејски пророци често су говорили у корист убогих, позивајући Божји народ да се покаје, јер су на погрешан начин представљали Његову бригу према одбаченима и потлаченима. У ствари, Бог изједначава несебично понашање којим се залажемо за искупљење других са искреним служењем Богу.

Прочитајте текст из Књиге пророка Исаије 1,13-17. Шта према Божјим речима представља праву службу Њему? Како ово што је речено у овом тексту, у овом непосредном оквиру, можемо данас применити у свом животу? Односно, какву поруку ови стихови нама упућују?

Иако су многи старозаветни пророци указивали на будуће догађаје који су се одиграли после њиховог живота, такође су у великој мери били усредсређени на духовне и моралне реформе, и несебичну службу у њихово време. Пророчки глас Божјих слугу најгласније је одјекивао када је Његов народ улагао изузетне напоре да служи Богу, али није одражавао Божје саосећање према патњи људи око себе. Не можемо замислити горег сведока од оног који је превише заузет »службом« Богу да нема времена да помогне људима у потреби. Зар служба Божја не би требало да буде откривена од стране оних који служе Господу бринући се о потребама других?

ПРОРОЧКИ ГЛАС: други део

У 58. поглављу Књиге пророка Исаије налази се посебна пророчка вест укора и наде за Божји народ у Исаијино време и за нас данас.

Пошто је Бог изразио своју узнемиреност због свог народа (види: Исаија 58,1), како Бог описује оне којима се обраћа? Прочитајте текст из Књиге пророка Исаије 58,2.

Иако не знамо тачно каквим су тоном изговорене ове речи, јасно је да Господ осуђује њихово спољашње изражавање побожности и вере зато што зна да је лажно. »Премда Ме сваки дан траже и ради су знати путеве Моје, као народ који твори правду и не оставља суда Бога својега; ишту од Мене судове праведне, желе приближити се Богу.« (Исаија 58,2)

Прочитајте текст из Књиге пророка Исаије 58,3-14. Шта Господ даље говори свом народу о томе шта није у реду у њиховој верској пракси (у овом случају постом)? Које се узвишеније питање овде јавља?

Запазите једну веома важну појединост: служба Богу често може бити обојена себичношћу: *Господе, учини за мене ово, учини за мене оно*. Наравно, постоји време и место када тражимо Господа због својих личних потреба. Међутим, Господ у овом тексту говори да ће истинска служба обухватити пружање руке »гладнима«, »потлаченима« и »сиромашнима«. Задивљујуће је то што ова служба другима не даје благослове само онима који примају помоћ, већ и онима који је пружају. Служећи другима, дајући другима, и сами примамо благослове. Зар није свако од нас у неком тренутку доживео стварност ових Божјих обећања у одређеној мери? Зар није свако од нас видео какву радост, задовољство и наду добијају они који помажу беспомоћним људима? Тешко је замислити бољи начин да одражавамо Христов карактер свету.

Прочитајте текст из Дела апостолских 20,35. Како сте доживели стварност ових речи у својој служби другима?

Имати истину, ма колико била узвишена, није довољно. У 58. поглављу Књиге пророка Исаије Божји народ био је посвећен религиозним формама и пракси, па ипак слаб у примењивању своје вере у практичном смислу. Бог данас позива своју Цркву да буде сила на добро, понављајући позив старозаветних пророка да покаже истину о Његовом карактеру.

Прочитајте следеће текстове. Како ми као месна и светска Црква можемо тежити да чинимо оно на шта нас је Бог позвао да чинимо у овој области?

Псалам 82,3. _____

Исаија 1,17. _____

Једна градска црква налази се у заједници у којој влада оружаном насиље. Године 2011. јасан пророчки глас проповедника те цркве одјекнуо је у време конгреса посвећеног служби у градовима одржаног у једном великом граду. Следи једна од његових мисли из тог говора: »Хришћани морају да зауставе марш смрти!« Указујући на библијски извештај о Исусу који је зауставио погребну поворку због сина удовице из Наина (Лука 7,11-17), објаснио је да Црква не може мирно да седи, док улично насиље расте у његовој заједници. Упитао је слушаоце: »Да ли смо ми Црква која устаје само да одржи посмртне говоре? Не треба да питамо Бога: 'Зашто дозвољаваш патњу', већ треба да упитамо себе да ли смо ми Црква која својим делима олакшава патњу.

Ова црква веома доприноси развоју друштва. Седам година је црквени хор излазио на улице града. Певао је, делио летке, и нудио помоћ онима којима је помоћ била потребна. Оваквим додиром са својом заједницом, црква је помогла својим суседима на различите начине што је у великој мери користило онима у потреби. Црква је помоћу разноврсних и бројних програма унела велике промене у друштво

Ова црква пружа један од многих примера како ми, као црквено тело, можемо помагати друштву у коме живимо.

Шта ваша црква може да учини да помогне невољнима у вашој заједници?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *Стварање, патријарси и пророци* прочитајте следећа поглавља: »Израиљ добија закон«, стр. 307-314. оригинал; »Божје старање за сиромашне«, стр. 530-536. оригинал.

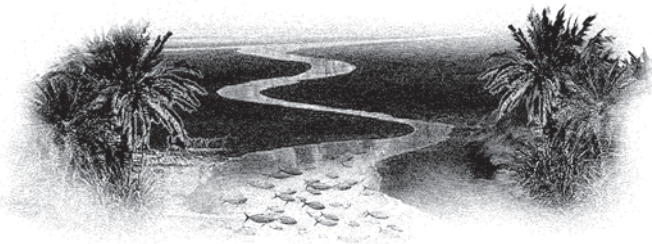
Идеју правде и милости уочавамо у целом Старом завету. Прочитајте, на пример, текст из 5. Мојсијеве 24,10-22. Обратите пажњу на посебна упутства дата у овим примерима. Јасно можемо да запазимо Господње старање за сиромашне, раднике, оне који су у дуговима. Ово старање за невољне није изражено само апстрактним и речитим језиком, већ стварним и практичним упутствима о томе шта треба радити у одређеним приликама, на пример када је реч о особи у дуговима или сиромашном раднику. Ове идеје биле су веома важне да би потпуно биле остављене личној становишту о томе шта је правда и добротинство. Запазите, такође, да их Бог подсећа где су се некада налазили, када су и сами били међу невољнима. »И опомињи се да си био роб у земљи мисирској; зато ти ја заповиједам да ово чиниш.« (5. Мојсијева 24,22) Као хришћани, без обзира на своје новчане прилике, увек треба да се сетимо милости и незаслужене наклоности којима нас је Бог обасуо. Стога, на основу богатства и пуnine онога што имамо у Христу (Ефесцима 3,19; Колошанима 2,10), треба да будемо спремни да служимо и помажемо невољнима којима је потребна наша служба и помоћ.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Како четврта заповест, која гласи да слуге треба да се одмарају Суботом, открива идеју о једнакости свих људских бића пред Господом? Како би, такође, требало да нам помогне да схватимо како да се опходимо према својим радницима, или онима који су у одређеној мери под нашом управом? Такође, како свеопштост онога што је Христос учинио на крсту у још већој мери открива једнакост свих људских бића пред Богом?

2. »Када Христов ум постане наш, и Његова дела наша, моћи ћемо да држимо пост какав је описао пророк Исаија: 'А није ли ово пост што изабрах: Да развежеш свезе безбожности, да раздријешииш ремење од бремена?' (Исаија 58,6) Сазнајте шта је потребно сиромашнима и напаћенима и онда, нежно и са љубављу, улијте им храброст, наду и поверење, делећи са њима сва добра која вам је Бог дао.« (Елен Вајт, *Pacific Union Recorder*, 21. јул 1904) Како ово можемо учинити – односно, како оно што нам је дато у Христу на опипљив начин, можемо поделити са другима и тако заиста помоћи онима којима је помоћ потребна?

ПРАВДА И МИЛОСТ У СТАРОМ ЗАВЕТУ: 2. део

Текстови за проучавање у току седмице: Језекиљ 37,1-14; Ефесцима 2,10; Језекиљ 47,1-8; Матеј 5,16; Откривење 22,1.2; Исаија 61,1-11.

Текст за памћење: »И све животиње што се мичу куда год дође ова ријека, биће живе и биће велико мноштво риба, јер кад дође ова вода онамо, друга ће постати здрава, и све ће бити живо гдје ова ријека дође.« (Језекиљ 47,9)

Место које се развијало 50-их и 60-их година прошлог века постало је налик ратном подручју крајем 60-их и почетком 70-их година. Већина породица се одселила, остављајући за собом напуштене, срушене и изгореле домове. Предузећа су затворена, а трговина дрогом и криминал почели су да цветају, чинећи ово место још непожељнијим за живот.

Године 1986. једна хришћанска породица напустила је свој удобан дом у предграђу и преселила се у ову пропалу градску заједницу. Проповедник из другог града им се придружио. Обновили су две изгореле куће и тако направили свој нови дом. Ове две породице проводиле су време на улицама, упознајући се са онима који су остали у тој области. Бог је употребио ове две породице да оснује цркву која је донела излечење и преображење овој мртој заједници. Њихов рад и утицај и данас се наставља. Унели су промене у живот многих људи у том месту.

Бог говори о улози Цркве у »безнадежним« приликама као што је ова. У поуци за ову седмицу поново ћемо »слушати« хор старозаветних гласова који позивају Божји народ да открије Његов карактер и доброту свету.

Божја благодат која доноси пробуђење онима који су мртви у преступу и греху сликовито је приказана у 37. поглављу Књиге пророка Језекиља. Дух је пророка Језекиља у виђењу пренео у долину пуну сувих и расутих костију. Ове кости представљају сав дом Израиљев. Бог поставља питање: »Сине човјечји, хоће ли оживјети ове кости?« (Језекиљ 37,3)

Одговор на ово питање добијамо, док пророк прориче за те кости.

Прочитајте текст из Књиге пророка Језекиља 37,1-14. Шта је Бог учинио за свој народ?

Последице објављивања поруке сувим костима су да: 1) оне »оживјеше, и стадоше на ноге, бјеше војска врло велика« (Језекиљ 37,10); 2) Бог ће населити свој народ у њиховој земљи (Језекиљ 37,14); 3) народ ће познати да је Бог то учинио (Језекиљ 37,14).

Међутим, није довољно само оживети. Божји народ је оживео због мисије, због одређене сврхе. Израиљ је требало да буде светлост свету.

Прочитајте текст из Ефесцима посланице 2,10. Зашто смо оживљени – поново духовно створени – у Христу?

»Ми можемо да будемо сигурни да смо прихваћени пред Богом једино у Његовом милостивом Сину, и да су наша добра дела само исход деловања Његове љубави која нам је опростила грехе. Добра дела нису наша заслуга, на темељу добрих дела не добијамо право да себи приписујемо удео у спасењу своје душе. Спасење је Божји бесплатни дар вернику, који добија једино Христа ради. Измучена душа може да нађе свој мир вером у Христа, и њен мир биће у складу с њеном вером и поуздањем. Она се не може позивати на своја добра дела у својој молби за спасење.

Зар добра дела немају никакве стварне вредности? Да ли грешник који свакога дана намерно упада у грех ужива исту Божју наклоност као и онај који се вером у Христа труди да поштено живи? Библија одговара: 'Јер смо Његово дјело, саздани у Христу Исусу за дела добра, која Бог напријед приправи да у њима ходимо!' (Ефесцима 2,10)

По свом божанском реду, у својој наклоности према нама, коју нисмо заслужили, Господ је одредио да добра дела треба да буду награђена. Ми смо прихваћени једино захваљујући Христовим заслугама, а дела милости, дела љубави која чинимо представљају плодове вере.« (Елен Вајт, *Selected Messages*, 3. свеска, стр. 199.200)

Прочитајте текст из Књиге пророка Језекиља 47,1-8. Шта је Језекиљ видео у виђењу о Храму?

Из Храма је потекла вода. Можда се питате да ли је пукла нека цев или нешто слично? У овом случају, то што је вода текла било је добро.

Вода из Храма текла је »према истоку«. Источно од Јерусалима налази се Мртво море (познато као и Слано море), које има најмању надморску висину на Земљи. Између Јерусалима и Мртваг мора протеже се претежно пустињска област дуга 34 километра, која обухвата Араву, област познату по депресији Јорданске долине и Мртваг мора. Ово море је толико слано да скоро никакав живот не може да опстане у њему.

Међутим, када се вода из Храма улије у ово море, његова мртва вода је »излечена«. Ову слику можемо схватити симболично као Божју цркву, Храм (1. Петрова 2,4.5), која обавља мисионски рад и представља извор здравља и излечења онима који су мртви у преступима и греху.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 5,16. Шта Исус у овом стиху говори о томе како треба да Га представимо свету?

Река Замбези у Замбији, у Африци, настаје од плитког потока који извири испод једног дрвета. Док тече према Викторијиним водопади-ма, прераста из потока (који је дубок до чланака) у реку чија је дубина до колена, па до струка, а затим довољно дубока да се у њој може пливати. Исто тако, иако мала на почетку, вода из Храма добија све већу силу и снагу, и постаје река »која се не може прегазити«. (Језекиљ 47,5)

Исцељујући утицај ваше цркве у почетку може бити слаб, али може да јача, све док не промени вашу заједницу! »Наше дело ми је приказано као мали, веома мали поток на почетку.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 7. свеска, стр. 171)

И светлост и вода су слике које говоре о томе шта Бог може да учини преко нас и помогне другима. Како можемо постати још бољи канали кроз које ће бити пружена помоћ људима у потреби?

»И све животиње што се мичу куда год дође ова ријека, биће живе и биће велико мноштво риба... и све ће бити живо гдје ова ријека дође.« (Језекиљ 47,9)

Језекиљево пророчанство показује да се на местима у којима тече река која излази из Божје цркве јавља живот. Текст из Књиге пророка Језекиља 47,10. доприноси овој задивљујућој слици. Какав необичан приказ: на обалама велике воде у којој не живе рибе, јер никакав живот не може да опстане у њој, рибари изненада бацају своје мреже и хватају мноштво риба.

Суштина је да захваљујући Божјој сили која делује преко Његовог народа, живот може да постоји на местима на којима га раније није било.

»На местима на којима Бог делује нема безнадежних прилика, нема људи који су изван утицаја откупљења, нема наслеђа из несрећне прошлости, које нас осуђује на будућност испуњену незнањем.« (*The Interpreter's Bible*, [Nashville: Abingdon Press, 1956], 6. свеска. стр. 328)

Божја задивљујућа благодат чини задивљујућа дела у животу свакога ко је прихвата. Овде поново учавамо вест Јеванђеља. Бог, преко нас, може да пружи наду обесхрабренима, клонулима духом, жеднима и који умиру, и духовно и физички.

Упоредите текстове из Књиге пророка Језекиља 47,12. и Откривења 22,1.2. Шта ова два текста говоре о коначној судбини оних које је Исус излечио и оживео преко своје Цркве?

Једног дана ће Божји народ – заједно са члановима заједнице које је Бог излечио и оживео захваљујући несебичности верника – бити на новој Земљи на којој ће се налазити друга река, која ће тећи од Божјег престола. Неће бити пустиња, суше, ни смрти.

У међувремену, док очекује ту блажену стварност – Бог жели да Његова црква буде место од кога ће тећи исцељујући и изобилан живот према заједници. Он жели да ради преко нас, да обнови и преобрази пустиње, долине и мртва мора у нашем окружењу, доносећи људима изобилан живот у Исусу (Јован 10,10), што укратко представља свеопшту адвентистичку вест.

Пророк Амос представља слику сличну овој из Књиге пророка Језекиља 47. поглавља. Прочитајте текст из Књиге пророка Амоса 5,24. Како ова слика указује на улогу ваше цркве у заједници? На које начине ваша црква представља исцељујућу реку?

ОБЕЋАЊА ЈУБИЛАРНЕ ГОДИНЕ

Стари завет је прожет идејом да ће они који су материјално и духовно благословени помоћи онима који то нису.

Прочитајте текст из Књиге пророка Исаије 61,1-11. Шта Бог у овим стиховима говори свом народу, и како ове речи можемо применити на себе и задатак који имамо пред Господом? Види: Лука 4,18.

Шездесет прво поглавље Књиге пророка Исаије почиње речима да Господњи Дух делује преко Помазаника да јави добре вести кроткима, да завије рањене у срцу, да огласи заробљенима слободу, да утамничене ослободи таме и очајања (Исаија 61,1). Сви чиниоци овог обећања имају своје испуњење у »години милости Господње«. »Година милости Господње« односи се на јубиларну годину, која је, као што смо већ видели, указивала на потребу да се служи потребама сиромашних.

Дакле, жалосни који су примили утеху, жалосни у Сиону који су примили »накит уместо пепела«, »уље радости уместо жалости«, »одело за похвалу уместо духа тужнога« (Исаија 61,3), управо су они који ће поново сазидати старе развалине и обновити давно уништена места. Они који примају благослове месијанске јубиларне године постају они који преображавају друштво, обнављајући уништене градове (Исаија 61,4). Божје слуге називају се свештеницима и подупрци су богатством околних народа (Исаија 61,5.6).

Слике из 61. поглавља Књиге пророка Исаије о Божјем Помазанику, који преображава околне народе захваљујући напретку оних који су у заветном односу са Њим (Исаија 61,8.9), односе се на оне који су данас позвани да буду свештеници, слуге и мисионари у друштву широм света. Зар не би исти преображавајући утицај овог пророчанства требало да се осети када се радујемо у Господу, када се веселимо у Богу нашем, обучени у хаљине спасења и правде усред наше заједнице (Исаија 61,10.11)?

Прочитајте текст из Књиге пророка Исаије 61,9. Он представља снажно сведочанство о томе шта Бог може да учини преко свог народа. Може ли се ово исто рећи о нама данас? Зашто да и зашто не?

ЦРКВА – ОРУЂЕ КОЈИМ СЕ ВРШИ ПРОМЕНА

Прочитајте текст из 6. поглавља Књиге пророка Михеја. Против чега је Господ овде подигао свој глас?

Михеј се придружује осталим старозаветним пророцима који наглашавају да спољашњи облици религије којима недостаје понизно испољавање правде и милости никада неће бити прихватљиви за праведног и милостивог Бога.

Шта је кључна порука текста из Књиге пророка Михеја 6,8?

»Права религија је практична. Она обухвата црквене обреде и свечаности, али... не ради се толико о уздржавању од хране колико дељењу хране са гладнима. Практична побожност је једина врста религије која ће бити призната на Божјем суду.« (Матеј 25,34-46; Елен Вајт, *The SDA Bible Commentary*, 4. свеска, стр. 306)

Бог и данас одбацује отпадништво спољашње религије која искључује практичну побожност изражену у тексту из Књиге пророка Михеја 6,8. Религијске форме нису циљ саме по себи; оне су средство за постизање циља, а тај циљ је да се Христос открије у нама.

У уводу у поуци за ову седмицу упознали смо две породице које су се преселиле у »безнадежну« заједницу да би помогли људима у потреби. Ове две породице основале су малу групу са пријатељима из суседства, а састанке су одржавале у својој дневној соби. Чланови ове све бројније мале групе искрено су се молили да им Бог покаже како да обнове заједницу у којој живе. Успоставили су сарадњу са агенцијом за хришћански развој и почели да позивају волонтере да им се придруже у обнављању оронулих домова.

Ако данас посетите ову заједницу, затећи ћете напредну нову заједницу у много бољем стању него раније. Ово је постала стварност зато што је мала црква одлучила да покаже Исусову љубав на практичан начин, што је променило друштво у коме живи. Њихов рад открива како Христос на прихватљив и упечатљив начин може да делује преко свог народа у мисионском раду и служби другима.

Иако се Бог обраћао свом народу као целини, у 8. стиху употребељена је лична заменица у једнини. Бог се обраћао свакоме појединачно. Колико успешно ви у свом личном животу откривате оно за шта Господ у овом стиху каже да је »добро«?

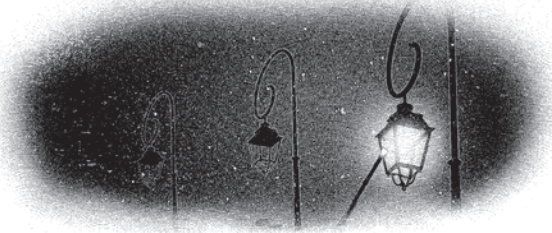
ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Показао ти је, човјече, шта је добро; и шта Господ иште од тебе осим да чиниш што је право и да љубиш милост и да ходиш смјерно с Богом својим.« (Михеј 6,8) Може ли Господ на јаснији начин да изрази оно што тражи од свог народа? Бог нам је показао шта је »добро«, а ова реч »добро« је иста реч која се понавља у 1. поглављу 1. Мојсијеве и односи се на стварање. Дакле, на овај начин наша пажња се усмерава на идеал који је Бог првобитно имао за нас и који ће на крају, када Исус дође, Бог обновити. Израз преведен као »иште од тебе« може се, такође, превести и као »тражи од тебе«. Односно, шта Бог »тражи од нас«, свог откупљеног народа покривеног Христовом благодаћу? Одговор проналазимо у томе како треба да се односимо према другима и Богу. Прво, треба да се понашамо поштено. Ово је у складу са темом за ово тромесечје, која говори о томе како можемо помоћи онима који су често беспомоћне жртве неправде. Друго, треба да покажемо милост. Живимо у свету који понекад може да буде тако окрутан, без милости. Можемо бити моћни сведоци ако волимо милост и показујемо љубав откривајући милост у свом животу према другима. Треће, треба понизно да ходамо пред Богом. Ако Господ у Књизи пророка Михеја наводи да је избављење из Египта разлог да буду понизни и верни Њему, колико се то више односи на нас, који смо откупљени Исусовом крвљу? Стварност крста и цена која је плаћена за наше откупљење треба увек да нас чини понизнима пред Богом.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Које старозаветне текстове још можете пронаћи који говоре о нашој обавези према људима у невољи?
2. У 5. поглављу Књиге пророка Амоса, нарочито од 21. до 24. стиха, налазимо снажне речи о народу у пророково време, о томе да је Бог показао веће занимање према томе како се односе према другима, него према верским обредима које је лично успоставио. Шта овај текст говори о томе на шта треба да обратимо пажњу?
3. Како можемо да се сачувамо од опасности да постанемо толико заокупљени задовољавањем материјалних потреба људи да занемаримо њихове духовне потребе? Како можемо направити равнотежу у нашој жељи да служимо људима у потреби који су мање срећни од нас?

ИСУСОВЕ ПОУКЕ О МИСИОНСКОМ РАДУ

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 4,16-19; 10,25-37; Матеј 5,13; Исаија 2,8; Јован 4,35-38; Матеј 13,3-9.

Текст за памћење: »И прохођаше Исус по свој Галилеји учећи по зборницама њиховијем, и проповиједајући Јеванђеље о Царству, и исцјељујући сваку болест и сваку немоћ по људима.« (Матеј 4,23)

Роберт Луис Стивенсон, чувен по свом авантуристичком роману »Острво с благом«, био је болешљив дечак који није могао редовно да похађа наставу у школи. Његови родитељи запослили су учитеља да га поучава и дадиљу да му помогне у личним потребама. Једне ноћи када је дадиља дошла да га обиђе пре одласка на спавање, затекла га је изван кревета приљубљеног уз прозор. Строго му је наредила да се врати у кревет да се не би прехладио.

Роберт јој је рекао: »Приђи прозору да видиш оно што и ја видим.«

Дадиља му је пришла. Доле, на улици, један човек палио је уличне лампе. »Погледај«, рекао је Роберт, »овај човек прави рупе у мраку!« (Маргарет Дејвис, *Fear Not! Is There Anything Too Hard for God?* [Aspect Books], 2011, стр. 332)

До сада смо видели шта је у Старом завету забележено о помагању људима у невољи. Сада ћемо се осврнути на то шта је забележено у Новом завету. Постоји ли бољи начин него да почнемо са Исусовим поукама? Једна од Његових најпознатијих поука јесте да треба да будемо »светлост свету«. (Матеј 5,14) Чинећи тако, одражавамо Исусов лик, право Видело свету (Јован 8,12). Исусова учења, која је обликовао у својој личној земаљској служби, пружају снажне поуке о томе како ми, уз Његову помоћ, можемо правити рупе у мраку.

Исус, млади Учитељ из Назарета, био је омиљен у Галилејској области (Лука 4,15). Када је говорио »дивљаше се народ науци Његовој, јер их учаше као онај који власт има, а не као књижевници«. (Матеј 7,28.29) Једне Суботе, када му је пружен свитак Књиге пророка Исаије, Исус је прочитао прва два стиха из 61. поглавља, заустављајући се усред реченице, управо пре израза »и дан освете Бога нашега«. (Исаија 61,2)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 4,16-19. Где су забележене ове речи раније? (Види: Исаија 61,1.2) Шта је Исус желео да објави читајући ове стихове?

Као што смо већ видели, група речи »година милости Господње« представља јубиларну годину (види: 3. Мојсијева 25). Приликом посете Назарету, Исус наводи месијански текст из Светог писма и уверава своје слушаоце: »Данас се изврши ово Писмо у ушима вашима.« (Лука 4,21) У овој проповеди Он открива Себе као Помазаника који јавља Јеванђеље сиромасима, који проповеда заробљенима да ће бити пуштени, слепима да ће прогледати, потлаченима да ће бити ослобођени, и да ће поново наступити јубиларна година. Ове наведене речи добро описују Његову овоземаљску службу, која је била усредсређена на поучавање, лечење и службу, нарочито онима у невољи.

Зашто Исус није завршио реченицу из Књиге пророка Исаије 61,2?

Можда је Исус одлучио да не изговори »дан освете Бога нашега« зато што није желео да се Његова служба повезује са свеопштом идејом да ће Месија доћи да поведе војску, покори Израилеве тлачитеље и доведе их под израиљску власт. То је било погрешно схватање које би, нажалост, одвратило многе Његове сународнике да Њега, и Његову службу сагледају на прави начин. Уместо тога, Он се усредсреддио на оно што ће учинити за ове људе којима је било потребно оно што је Он нудио управо тада и на том месту, без обзира на тадашње политичке прилике.

Шта нам говори то што Исус објављује своју службу на овај начин: односно, какве поуке би требало да применимо у свом животу на основу практичног рада који Он овде наглашава?

ВОЛЕТИ СВОГ БЛИЖЊЕГ

»Љуби Господа Бога својега свијем срцем својијем, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свом мисли својом; и ближњега својега као самога себе.« (Лука 10,27)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 10,25-37. Каква порука нам је овде упућена у вези са целокупним питањем помагања људима којима је помоћ потребна?

Законик је схватио да су све заповести повезане са тим да волимо Бога целим срцем и да волимо своје ближње као себе. Питање на које је требало одговорити било је: »Ко је мој ближњи?«

С обзиром да је међу израиљским народом у Христово време владала мисао да својима треба помагати као ближњима, а све остале одбацити као туђине, овај законик је желео да Исус учини јаснијим ово питање. Прича коју Исус прича открива потпуно другачије гледиште. Наш ближњи је свако ко је у невољи. Бити ближњи значи одговарати на потребе ближњега. Свештеник и левит били су превише заокупљени тиме да се не оскврне и да своје побожне дужности заштите од нечистоте. Био је то погодан начин да искористе своју религију као изговор да не умру себи и помогну неком ко, највероватније, никада не би могао да им узврати.

За разлику од њих, Самарјанин је овог рањеног »туђина« и »непријатеља« видео као свог ближњег, милостиво испуњавајући његове потребе пре својих. Суштина је да уместо питања: »Ко је мој ближњи?« поставимо питање: »Ко ће бити ближњи угњетаванима и невољнима?« Није важно која је особа у питању: ономе ко је у невољи треба да помогнемо, и ту је крај расправе.

»Бог не признаје никакве разлике по националности, раси или друштвеном слоју. Он је Створитељ целог човечанства. Сви људи постали су стварањем припадници исте породице, сви су сједињени откупљењем. Христос је дошао да обори сваки зид раздвајања, да отвори свако одељење у Храму, да свака душа добије слободан приступ Богу. Његова љубав је тако широка, тако дубока, тако свеобухватна, да свуда продире.« (Елен Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 386. оригинал)

Какве вас предрасуде могу спречити да будете ближњи какав би требало да будете?

НЕОПХОДАН САСТОЈАК

»Ви сте со земљи.« (Матеј 5,13)

У овом тексту Исус позива своје следбенике да буду »со«, која представља преображавајућу силу. Црква је »сланик« који садржи »со земљи«. Са чим или ким би требало да мешамо ову »со«? Само са собом, или са састојцима другачијим од нас?

Одговор на ово питање боље ћемо схватити ако у једну посуду ставимо само со, а у другу хлеб који садржи со као један од својих састојака. У првој посуди со као једини састојак није ни укусна ни јестива. У другој посуди, со је измешана са другим састојцима. Као таква, она даје векни хлеба пријатан укус. Со је кориснија када се промеша са састојцима другачијим од себе. Исто важи и за хришћане. Ово се неће догодити ако удобно останемо у црквеном »сланику«.

Дакле, ово је суштина коју не би требало да занемаримо. Ми можемо, у сваком погледу, бити морални у смислу да не пушимо, не пијемо, не коцкамо се или не учествујемо у криминалним радњама. Ово је све важно. Међутим, не поставља се само питање шта не чинимо, већ шта чинимо. Односно, шта чинимо да помогнемо својој заједници и људима којима је потребна помоћ?

Прочитајте поново текст из Јеванђеља по Матеју 5,13. усредсређујући се на остатак стиха. Како со може изгубити свој укус?

»Међутим, ако је со изгубила свој укус, ако побожност постоји само по имену без Христове љубави, тада ту нема никакве силе на добро. Тај живот не може да изврши никакав спасоносни утицај на свет.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 439. оригинал)

Вратимо се на со као једини састојак. Као што смо видели, ако је со све што имамо, никакве користи од тога. У ствари, превише соли у исхрани може бити штетно. Со мора бити измешана са другим састојцима. Дакле, ако смо исти као свет, нећемо представљати разлику у њему. Нећемо имати шта да понудимо. Со постаје бескорисна. Шта се према Исусовим речима догађа са њом?

Међутим, прожети Христовом љубављу, пожелећемо да будемо »ближњи« »туђинима«, мешајући се са њима да бисмо постали преображавајућа сила, да бисмо извршили позитиву промену у њиховом животу и, самим тим, приближили их ономе што је заиста важно у животу: спасењу у Исусу.

Прочитајте текст из 5. Мојсијеве 12,30; 31,20; Исаија 2,8. На какву опасност упозоравају ови текстови, и како можемо бити пажљиви да не упаднемо у ову замку?

ПОУКЕ О ЗЕМЉОРАДНИЦИМА

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 4,35-38. Шта Исус овде говори о различитим корацима које треба предузети у задобијању душа?

Рад земљорадника је многострук. И други земљораднички послови морају бити урађени да би жетва била обилна (Матеј 9,35-38). Нису само жетеоци потребни у Господњем пољу. Можете ли замислити земљорадника у време жетве како говори својим помоћницима: »Приспела је жетва, морамо почети да сејемо«? Жетва је најбоља када се земља редовно обрађује све време.

Обрађивање земље обухвата припремање земљишта, зато што свака земља није добра земља за рад. (Прочитајте: Матеј 13,3-9) Шта ваша црква може учинити у друштву у коме живите да омекша »тврду земљу« и уклони »камење« и »трње«?

Једни радници урадили су мукотрпан земљораднички посао пре жетве, а други радници жању плодове њиховог рада. Понекад еванђеоски рад више наглашава жетву него припремне земљорадничке радове. Не би требало тако да буде. Земља треба да буде припремљена много пре него што еванђеоски радници стигну и почну да проповедају надајући се жетви.

Треба да посматрамо рад у пољу као процес: испитивање земљишта, припремање/обрађивање земље, сађење, заливање, ђубрење, уклањање штеточина, чекање, жетва и чување летине.

Жњети род само је део процеса. У Цркви, процес »обрађивања« може да обухвати активности испитивања земљишта, као што су разматрање потреба заједнице, проучавање становништва, разговори са вођама заједнице. Затим, може се вршити припрема/обрађивање земље, као што је излагање у сусрет потребама друштва које су утврђене проучавањем друштва; сејање, као што су семинари, проучавање Библије, мале групе; молитва за изливање Светог Духа. Мало људи су придобивјени за Христа само једним излагањем утицају. Треба да их негујемо у процесу вишеструког излагања утицају, повећавајући вероватноћу да ће бити спремни за жетву. Ако се ослањамо само на поједине догађаје, мало је вероватно да ће нове биљке опстати до жетве.

Какву улогу треба да имате у целокупном процесу освајања душа, на супрот улози какву сада имате?

ОСНИВАЊЕ ЦРКАВА

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 10,5-10. Зашто је Исус слао своје ученике у околне градове и села без икаквих средстава?

Изгледа необично што су Исусови ученици добили непосредан налог да ступе у поље рада без икаквих средстава? Исус је очигледно ставио своје ученике у ову ситуацију да би их научио да се ослањају на Бога и да би их, такође, научио важности стварања пријатељства кроз службу локалном становништву. Локални становници тада ће ценити њихову службу и биће спремни да је подупру.

Месна област замолила је проповедника Френка да оснује цркву у једном делу великог града у коме није било адвентистичких хришћана. У почетку није имао новчаних средстава. Помоћу карте одредио је границе овог дела града и посветио се проучавању тамошњег становништва. Паркирао је свој аутомобил у најпрометнијој улици и пошао у обилазак предузећа, постављајући питања о животу у тој области. Сусрео се са политичким, пословним и друштвеним вођама, распитујући се о највећим потребама у тој заједници. Склопио је пријатељства са неким локалним становницима, који су га позвали да се придружи локалном грађанском клубу. У том окружењу упознао је друге утицајне људе који су му омогућили да изнајми помоћну салу локалне Презвитеријанске цркве. Чланови грађанског клуба обезбедили су новац за куповину боје и средстава за чишћење за обнову ове сале намењене различитим облицима друштвених састанака. Разговори са вођама заједнице открили су да су велика потреба те заједнице биле здравствене теме. Зато је проповедник Френк довео групу добровољаца који су водили различите здравствене програме и састанке за становнике те заједнице. Они који су имали користи од прегледа и програма остављали су скромна новчана средства, која су покривала трошкове. Ускоро је основана градна суботне школе и неки становници почели су да је похађају.

Проповедник Френк ускоро је научио да је један од најбољих начина за оснивање цркве да прво оснује службу која ће испунити потребе друштва – а затим да захваљујући тој служби наступи раст цркве. Ова служба утемељена на потребама друштва повећала је број верника Хришћанске адвентистичке цркве за више од 140 чланова.

Извештај о проповеднику Френку показује шта може да се догоди када следимо Исусова учења о мисионском раду у заједници. Како је Исус у свом животу применио своја учења у вези са службом? Следеће седмице почећемо да проучавамо методе Христове службе, које ће »донети прави успех у приближавању људима«. (Елен Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 143. оригинал)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте текстове о другим Исусовим учењима која говоре о вашој улози и улози ваше цркве у друштву: Матеј 7,12; 23,23; 25,31-46; Марко 4,1-34; 6,1-13; Лука 6,36; 11,42; 12,13-21; 14,16-24; 16,13; 18,18-27; 19, 1-10; Јован 10,10; 12,8; 17,13-18. У књизи Елен Вајт *Чезња векова* прочитајте следеће поглавље: »Једноме од ове моје најмање браће«, стр. 637-641. оригинал.

»Ако Црква није светлост свету, онда влада тама.« (Елен Вајт, *Signs of the Times*, 11. септембар 1893) Ово је снажна мисао. Подсећа нас на Исусове речи: »Који није са Мном, против Мене је; и који не сабира са Мном, просипа.« (Матеј 12,30) Исус је јасан: у великој борби нема неопредељене стране. Или смо на Христовој или сотониној страни. Ако нам је дата велика светлост, и ништа не учинимо у вези са њом, онда радимо против ње. Позвани смо да будемо светлост свету; ако нисмо светлост, онда смо тама. Иако је непосредан оквир текста другачији, начело је исто: »Ако је, дакле, видјело што је у теби тама, а камоли тама? (Матеј 6,23) Можда бисмо све ово укратко могли исказати следећим речима: »Коме је год много дано много ће се искати од њега; а коме предаше највише највише ће искати од њега.« (Лука 12,48)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте о томе на који начин треба да се мешамо са светом да бисмо се приближили људима. Како можемо да направимо праву равнотежу; односно, како можемо да се мешамо са светом тако да другима чинимо добро, док истовремено не дозвољавамо да будемо заокупљени њиме и постанемо део проблема, а не решења?

2. Често се, ако смо укључени у живот заједнице, поставља питање политике. Уосталом, многа питања, у оквиру којих желимо да пружимо своју помоћ, као што су сиромаштво, образовање, здравствена заштита, итд., део су политичких расправа. Како можемо бити пажљиви да не дозволимо неизбежну поларизацију политике која може да поквари оно што желимо да чинимо? Пошто се чини да је одређена политичка укљученост неизбежна, како да се поставимо тако да се, колико год је то могуће, држимо подаље од политичке борбе?

3. Или, са друге стране, постоје ли прилике у којима треба да будемо у политичкој арени да бисмо служили друштву на најбољи могући начин? Ако је тако, које су то прилике, и како треба да поступамо да не бисмо угрозили еванђеоски налог?

ИСУС МЕЂУ НАРОДОМ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 1,22.23; Јован 1,14; Лука 15,3-24; Матеј 9,10-13; Псалам 51,17; 1. Јованова 2,16; Филипланима 2,13-15.

Текст за памћење: »И приближаваху се к Њему сви цариници и грјешници да Га чују. И викаху на Њега фарисеји и књижевници говорећи: Овај прима грјешнике и једе с њима.« (Лука 15,1.2)

Ђакон једне цркве водио је једном месечно групу младих у старачки дом у коме су одржавали богослужење. Прве седмице, док су млади учествовали, један стари човек у инвалидским колицима узео је ђакона за руку и држао је за време богослужења. Ово се понављало из месеца у месец. Једном приликом, када је група младих дошла у дом, човек у колицима није био међу присутнима. Неко од особља је рекао да је врло могуће да старац неће преживети ту ноћ. Ђакон је отишао у његову собу. Док је старац лежао без свести, ђакон је узео његову руку и помолио се Господу да му да вечни живот. Иако наизглед без свести, човек је снажно стегао ђаконову руку. Ђакон је знао да је човек чуо молитву. Са сузама у очима, тешким кораком изашао је из собе, и срео жену која му је рекла: »Ја сам његова ћерка. Чекао вас је. Мој отац је једном приликом рекао: 'Једном месечно Исус долази и држи ме за руку. Не желим да умрем, док не добијем прилику да још једном држим Исуса за руку.'« (Прилагођено из *The Least of These, Old Fashioned Pictures*, 2004)

Хришћанство значи постати »Исус« за некога. Неколико следећих поука биће усредсређено на видове Исусове службе и начине како Његова црква може да је изврши.

САМО ХРИСТОВ МЕТОД

Елен Вајт, у често навођеном тексту, сажето износи шта је Исус чинио да би се приближио људима и довео их спасењу. (Види: Матеј 9,35.36)

»Само Христов метод донеће прави успех у приближавању људима. Спаситељ се придружио људима као Онај који им жели добро. Он је показао своје саосећање према људима, служио у њиховим потребама и придобио њихово поверење. Тада их је позвао: 'Хајдете за Мном.'« (У потрази за бољим животом, стр. 143. оригинал)

Размотримо овај текст.

1. Исус се кретао међу људима као Онај који им жели добро. (Стварао је односе.)

2. Исус је саосећао са људима. (Стварао је везе.)

3. Исус је служио њиховим потребама. (Ово је, такође, стварало везе.)

4. Када је спајао први, други и трећи елемент, задобијао је поверење људи.

5. Тада их је позвао: »Хајдете за Мном.« (да постанете ученици)

Овде уочавамо свеобухватни модел проповедања Јеванђеља. Овај метод службе помоћи ће нам да потпуније објављујемо Јеванђеље. Исус није раздвајао друштвене аспекте (од 1. до 4. ставке) од упућивања позива да Га следе (5. ставка), тако да ни ми не би требало друкчије да се понашамо. Сви ови кораци заједно предузети довешће до »правог успеха«. Ова поука усредредиће се на први корак Исусовог метода. Наредних пет поука биће усредсређено на остале.

Шта следећи стихови говоре о чињеници да су Бог и Син боравили међу нама? Матеј 1,22.23; Јован 1,14.

Сви смо дубоко погођени грехом и под његовим смо штетним утицајем. Међутим, Бог се побринуо за све што је у свету пошло наопако због греха својим помирењем са људским родом преко Исусове свеобухватне овоземаљске службе. Он је боравио међу људима и желео добро целокупној личности и целокупном људском роду, служио је чак и онима који су у тадашњој култури сматрани »најгорима«.

Размишљајте о овој задивљујућој истини да је Онај који је све створио (види: Јован 1,3), Исус, узео на Себе људско тело и дружио се са палим људским родом и служио му. Како би ова задивљујућа истина, пуна наде, требало да утиче на нашу службу и однос према другима?

ИЗГУБЉЕН И НАЂЕН

Исус у 15. поглављу Јеванђеља по Луци прича три приче и на тај начин одговара фарисејима и законцима који су Га оптужили да »прима грјешнике и једе с њима«. (Лука 15,2)

Прочитајте следеће текстове и запазите суштину Исусовог одговора упућеног овим оптужитељима.

Лука 15,3-7. _____

Лука 15,8-10. _____

Лука 15,11-24. _____

Свака прича почиње извештајем да је нешто изгубљено и завршава се слављем, изразом Божје љубави према нама и Његовим дубоким занимањем за наше спасење.

Један проповедник упознао је породицу чији су сви чланови, осим једног, били заинтересовани за проучавање Библије. Мајка, отац и млађа ћерка прихватили су Христа и били нестрпљиви када им је пастор редовно долазио у посету. Старији син се противио хришћанству и није желео ништа да има са тим. Свако вече када је проповедник долазио, младић је излазио из собе, јер није желео да учествује у проучавању. После шест седмица посвећеног и плодносног проучавања Библије, млади проповедник упутио је позив овој породици да размисли о крштењу. Свако од њих имао је одређене разлоге због којих је желео да сачека још неколико месеци, пре него што донесе одлуку. Неочекивано, младић је ушао у трпезарију у којој се одржавао библијски час и изјавио да би желео да се крсти чим проповедник утврди да је спреман за крштење. Он је сваки пут седео у својој соби и пратио проучавање користећи Библију коју је купио после одржане прве лекције, и све време је растао у убеђењу да треба да пружи јавно признање за своју веру. Две седмице касније младић се крстио, а месец дана након тога и остали чланови породице учинили су исто. На основу онога што смо управо прочитали у причама, можемо закључити да је радост владала на Небу због одлука које су донели.

Исус је намерно ступио у додир са људима као што је била жена Самарјанка на студенцу, римски капетан, »грешна« жена која је народним уљем, које је имало вредност годишње зараде, помазала Његове ноге, и безбројно мноштво »недостојно« оних који су себе сматрали превише светима да би могли бити у њиховој близини.

Да ли сте икада избегли да сведочите особи која би вероватно била неприкладна за вашу цркву? Шта је потребно да ви и ваша црква покажете довољно добре воље и прихватите такве »грешнике«?

ЗА СТОЛОМ СА ГРЕШНИЦИМА

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 9,10-13. Какву кључну поруку ми као појединци треба да усвојимо из одговора који је Исус упутио својим критичарима? Прочитајте: Осија 6,6.

Исус се за столом дружио и јео са онима које је друштво сматрало »непожељнима«.

Какве људе ваша култура сматра »непожељнима«?

Прекинут од стране фарисеја питањем да ли је у реду да борави међу људима који су вредни презира, Исус пред њих ставља изазов да схвате шта значи милосрђе у односу на жртве. »Него идите и научите се шта значи: Милости хоћу, а не прилога. Јер Ја нијесам дошао да зовем праведнике но грјешнике на покајање.« (Матеј 9,13) Жалосно је што је Исус морао да поучи верске вође једној од најважнијих истина која се тиче њихове вере.

У овом примеру поново уочавамо исти проблем који се јављао у старозаветно време. Људима су биле важније религијске форме и обреди него начин на који се опходе према другима. Занимљиво је што је Исус овом приликом нагласио суштину наводећи старозаветни текст (Осија 6,6).

»Хиљаде чине исту грешку коју су учинили фарисеји укорени од Христа на гозби код Матеја. Многи одбијају истину која силази од Оца светлости, радије него да одбаце неку вољену замисао или се одрекну неког идола свога начина размишљања. Уздају се у себе и ослањају на своју мудрост не схватајући своје духовно сиромаштво...»

Пост или молитва покренути духом самооправдања су гад у Божјим очима.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 280. оригинал)

Лако је судити о поступцима других људи користећи своје склоности као мерило. Морамо научити да се понизно повучемо и дозволимо Светом Духу да осуду претвори у милосрђе.

Шта говори текст из Псалма 51,17? Како би схватање личне грешности требало да нам помогне да боље разумемо значење овог текста?

МУДРО БОРАВИТИ МЕЂУ ЉУДИМА

Говорник је упитао групу верника колико неадвентистичких пријатеља имају. Један човек, који је седео у дну просторије, устао је и победоносно изјавио: »Поносан сам што могу да кажем ниједног!« Тај човек можда није мислио ништа лоше, али његове речи рекле су много о томе каква је он светлост свету.

Као што смо већ видели, у тексту у Јеванђељу по Матеју 5,13. речено је да смо со земљи, али да та со може да изгуби свој укус. Један трговац у Сидону ставио је велику количину соли у оставу са земљаним подом. Пошто је со била у непосредном додиру са земљом, изгубила је свој укус. Ова со била је склоњена и искоришћена за попљочавање путева. Исто тако, морамо бити опрезни када се мешамо са светом: Да ли дозвољавамо да нам свет одузме наш јединствени укус? Да ли су наше вредности исте као оне које владају у свету?

Шта можемо научити из ових извештаја о томе на који начин не треба да се мешамо са светом? 1. Мојсијева 13,5-13; 19,12-26; 4. Мојсијева 25,1-3; види: 1. Јованова 2,16.

Ови библијски примери показују да је потребно бити опрезан приликом боравка међу људима који живе према овоземаљским вредностима наведеним у 1. Јовановој посланици 2,16. Заваравамо се ако мислимо да је опрезност непотребна и да нема опасности да ћемо бити ухваћени у замку палих начела овога света. Истовремено, какво добро чинимо другима ако се кријемо од њих да не би рђаво утицали на нас својим начином живота?

Запазите овај мудри и уравнотежен савет: »Да ли хришћани треба да одбијају да се друже са необраћенима, и да теже да немају никакав додир са њима? Не, треба да буду са њима, у свету, али не од света, али не треба да учествују у њиховом начину живота, не треба да подлежу њиховом утицају и отварају своје срце њиховим обичајима и навикама. Њихово дружење треба да има за циљ приближавање Христу.« (Елен Вајт, *Selected Messages*, 3. свеска, стр. 231)

Колико пријатеља неадвентиста имате? Какав однос имате са њима? Ко врши већи утицај, ви на њих или они на вас?

УСРЕД ПОКВАРЕНОГ НАРАШТАЈА

Нема сумње да је свету потребно оно што нам је дато у Христу. У нама самима нема ничег што чини оно што имамо толико важним. Само захваљујући оном што смо примили од Христа можемо испунити свој задатак и досегнути друге. И управо зато што нам је толико много дато, позвани смо да се приближимо онима који то још нису примили. »Забадава сте добили, забадава и дајите.« (Матеј 10,8)

Прочитајте текст из Филибљанима посланице 2,13-15. Шта нам је овде речено и како ове речи одговарају позиву да досегнемо друге, а да при том сами не скренемо са правог пута?

Морамо бити пажљиви да у својој тежњи да се заштитимо од овога света, не догоди да никада не дођемо у додир са људима који су у том свету. Веома је лако остати у личној духовној и теолошкој зони удобности и постати духовно затворен. Таква затвореност може да се претвори у себичну религију. Колико често месне цркве, на пример, троше више енергије борећи се око начина богослужења или учења него што проводе у мисионском раду за свет који умире?

Роберт Линтикум у својој књизи *Empowering the poor* (стр. 21-30) описује три врсте цркава. 1) Црква у граду (заједници). Ова црква заправо нема додира са заједницом. Црква је највећим делом усредсређена на служење потребама својих верника. 2) Црква **према** граду (заједници). Ова црква зна да мора да се укључи у службу заједници. Она нагађа шта је друштву потребно. Не распитује се о потребама заједнице којој служи, већ јој представља своје програме, излажући се опасности да њена служба буде потпуно безначајна. 3) Црква **са** градом (заједницом). Ова црква бави се проучавањем становништва да би схватила потребе људи којима служи. Верници ступају у додир са вођама и припадницима заједнице, распитујући се за њихове стварне потребе. Њихова служба заједници има веће изгледе да буде успешна и добро прихваћена, јер је заједница већ исказала своје мишљење и стекла поверење у тај рад. Ова црква придружује се људима у њиховој борби да одлуче на који начин би желели да обликују своју заједницу и сарађује са њима у остваривању тог циља. Таква црква се укључује у организацију заједнице и помаже јој у службама које јој недостају. Обе стране су укључене и прихватају ову сарадњу чији је циљ испуњавање стварних потреба.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *У потрази за бољим животом* прочитајте поглавље »Наш пример«, стр. 17-28. оригинал; и у књизи *Чежња векова* поглавље »Левије-Матеј«, стр. 272-280. оригинал.

Мисија Цркве треба да буде окренута према свету, не само према себи. Она је установљена због службе другима. На крају прилазног пута испред цркве једне верске заједнице стоји натпис: »Улаз за слуге«. Он све говори, зар не?

»Господњи пророк упутио је позив да боравимо, као Исус, међу неприхваћенима, сиромашнима и изгубљенима. Исус је био Пријатељ грешницима. Присуствовао је њиховим гозбама – сусретао их је тамо где су се налазили. Исус никада своју веру није доводио у питање. Волео је да иде на места на којима су се налазили грешници. Људи којима је било пријатно у Исусовом друштву били су грешници, док су они којима је било непријатно били такозвани свеци. Међутим, Исус није обраћао пажњу на то, зато што је јасно знао свој циљ. Дошао је да спасе грешнике. То је била Његова мисија, и то треба да буде наша мисија, чак и ако узнемиримо неке свеце...

Превише дуго су се адвентистички хришћани осамљивали у сигурним уточиштима, као да остатак света не постоји. То време је прошло. Ми не можемо, не смемо, више живети »у отпадништву«. Време је да ступимо у заједницу као појединци и као Црква.« (Расел Барил, *How to Grow an Adventist Church*, Fallbrook, Calif.: Hart Books, 2009, стр. 50)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте о претходној идеји да смо »у отпадништву« ако тежимо да се изолијемо од других. Да ли мислите да су ово прејакe речи, или указују на праву суштину? Ако је тако, какву потврду за свој одговор можете пронаћи у Библији?
2. Иако треба да боравимо међу људима да бисмо им служили, зашто је подршка црквене породице и одговорност према црквеној породици важан чинилац који не смемо да занемаримо? Како ми као црквено тело можемо помоћи једни другима, док тежимо да служимо свету и трудимо се да не подлегнемо његовом утицају?
3. Размишљајте о идеји да Црква троши више енергије на препирке око унутрашњих питања него на мисионски рад. Како можемо избећи ову погубну замку?

ИСУС ЈЕ ЖЕЛЕО ДОБРО ЉУДИМА

Текстови за проучавање у току седмице: Јона 3,4-4,6; Лука 19,38-42; Матеј 5,43-47; 1. Коринћанима 13; Марко 8,22-25; Филиплјанима 2,3-5; Јаков 2,14-17.

Текст за памћење: »Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засипаш камењем послане к теби, колико пута хтјех да скупим чеда твоја, као што кокош скупља пилиће своје под крила, и не хтјесте!« (Матеј 23,37)

Суботом ујутру, у време суботне школе и богослужења, често се може видети како возачи скејта пролазе поред главног улаза једне месне Хришћанске адвентистичке цркве.

Зашто? Зато што се верници ове цркве састају у згради Омладинског центра који се налази поред скејт-парка. Ако сте помислили да су ови возачи скејта неочекивана сметња, размислите још једном.

Заправо, у напору да сузбију све већу стопу криминала међу младима, власти су у овом граду изградиле парк да би обезбедиле младима место за здраву рекреацију. Када су Омладински центар и скејт-парк били завршени, власти су желеле да нека верска заједница одржава своја богослужења у том центру. Вође заједнице сматрале су да ће присуство Цркве имати позитиван утицај на младе који проводе време у парку. Позвали су неколико хришћанских заједница, али је само једна прихватила овај предлог, Црква која одржава суботну школу и богослужења Суботом ујутру.

Верници ове адвентистичке цркве били су узбуђени због преласка у овај центар, јер су возачи скејта припадали групи којој су желели да се приближе.

Ова месна црква дефинише »Цркву« на следећи начин: то је заједница која не постоји само ради себе. Оваква дефиниција требало би да се односи на све наше цркве.

Прочитајте текст из Књиге пророка Јоне 3,4-4,6. Какав је озбиљан проблем у вези са својим ставом имао овај пророк?

У 4. поглављу Књиге пророка Јоне затичемо пророка Јону како седи источно од великог града Ниневије. Објавио је поруку о уништењу коју му је Бог поверио. Сада размишља о свом путовању, свом устезању да дође у Ниневију, покушају да побегне, Божјем настојању да га врати на мисионски задатак, тродневном боравку у трбуху рибе, и дугачком путовању са обале. И због чега? *Да би Бог променио своје мишљење и показао своју благодат овом подлом народу?* Народ се показао, али се Јона сада осећа изневерено. Осећа се омаловажено и искоришћено. Он се надао да ће уништење овог незнабожачког града од 120 000 становника показати Божју наклоност према свом изабраном народу и оправдати Јонину мржњу према Ниневљанима.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 19,38-42. Шта се догађа у овим стиховима и какав је Исусов став према граду Јерусалиму?

Осам стотина година после Јоне, Исус јаше на магарцу ивицом брда гледајући Јерусалим. Могли су се чути повици хвале Цару »који иде у име Господње« заједно са одјецима наде који објављују »мир на Небу и славу на висини!« (Лука 19,38) Усред овог победоносног уласка, док се приближавао граду, Исус застаје и плаче, говорећи: »Кад би и ти знао у овај твој дан шта је за мир твој.« (Лука 19,42)

Запазите разлику. Јона је невољно послушао Божју заповест, не марећи за добро становника Ниневије. Исус се приближава Јерусалиму носећи терет у свом срцу: кад би само прихватили спасење које Он нуди, по тако прихватљивој цени.

Два града: Ниневија и Јерусалим. Два гласника: Јона и Исус. Разлика је очигледна. Исус је пример несебичности и брижног става којим показује да жели добро народу. Можемо ли ми, Божјом благодаћу, открити такав исти став, који је Исус показао према изгубљенима.

Како себичност уткана у људске ставове може да утиче на нечију незаинтересованост према спасењу других?

Човек оболео од губе приближава се Исусу и моли за излечење. Према свеопштем мишљењу овај човек би требало да буде издвојен од осталих. Исус, Онај који је чист, додирује га и *ипак* га лечи (Матеј 8,1-4). Петар се одриче Исуса три пута у време Његовог суђења (Јован 18). После васкрсења, када је испитао Петрово срце, Исус га *ипак* уводи у службу (Јован 21). Божја црква у Коринту не цени Павлов ауторитет и утицај. Павле им *ипак* служи (2. Коринћанима 12,14.15).

Ово начело »ипак« или »упркос« суштинско је за откривање карактера Онога који жели њихово добро.

»Милиони људских душа које, спутане оковима незнања и греха, никада нису чуле о Христовој љубави према њима, стоје на ивици пропасти. Да смо на њиховом месту, шта бисмо желели да они учине за нас? Имамо најсвечанију обавезу да учинимо за њих све што је у нашој моћи. Христово правило живота, према коме ће свако од нас стајати или пасти на суду, гласи: 'Све, дакле, што хоћете да чине вама људи, чините и ви њима.'« (Матеј 7,12; Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 640. оригинал)

Ово »златно правило« представља основу службе у којој се најпре мисли о добру оних којима служимо, а не о личној користи.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 5,43-47. и Луки 6,27.35; 23,34. Какву важну идеју је Исус овде открио у вези са нашим ставом према одеђеној групи људи?

Исус нас позива да покажемо љубав и будемо љубазни према људима »упркос« чињеници да нас они не воле или су наши непријатељи. Запазите, такође, да Исус повезује ове поступке и ставове са Божјим карактером. »Али љубите непријатеље своје, и чините добро, и дајите у зајам не надајући се ничему; и биће вам велика плата, и бићете синови Највишега, јер је Он благ и неблагодарнима и злима.« (Лука 6,35)

Како схватамо идеју да је Бог »благ и неблагодарнима и злима«? (Како ова идеја одговара, на пример, на питање: »Зашто зли понекад напредују«?) Како се текст из Римљанима посланице 2,4. слаже са овом сликом?

ЉУБАВ НИКАД НЕ ПРЕСТАЈЕ

Према Исусовим речима, две највеће заповести одосе се на љубав према Богу и љубав према ближњима (Лука 10,27.28). Исус је показао ко су наши ближњи (Лука 10,29-37). Нема сумње, такође, да је Исусов живот, од почетка до краја, био израз чисте Божје љубави, љубави Онога који је и сам љубав (1. Јованова 4,16). Према томе, ако желимо да одражавамо Божји карактер, ако желимо да откријемо другима истину о Богу и какав је Он, треба да волимо.

Размислите о овоме на другачији начин. Један од највећих »изговора« који људи користе да би одбацили Исуса и хришћанство уопште јесу хришћани који су то само по имену.

Какве примере можете пронаћи у историји, или чак и данас, о томе како су хришћани, или макар људи који носе име »хришћанин«, учинили страшна дела, понекад и у Исусово име? Зар нас чак и Књига пророка Данила не упозорава на то (види: Данило 7,24.25 или Римљанима 2,24)?

Није чудно што су се многи људи, током векова, па и данас, окренули од хришћанства. Стога, потреба да откријемо Христа другима својим животом већа је него икада. Ништа нам у томе не може снажније помоћи од врсте љубави коју је Исус лично показао, коју је показао и у нашем животу.

Прочитајте 13. поглавље из 1. Коринћанима. Шта Павле каже да је љубав? Шта Павле каже да није љубав? Шта он каже да љубав чини? Шта он каже да љубав не чини? Укратко, како љубав треба да буде изражена у нашем хришћанском животу, и како је љубав повезана са чињеницом да треба да будемо сведоци у нашој заједници? Што је још важније, какве промене треба да извршите да бисте открили ову врсту љубави?

ДРУГИ ДОДИР

Прочитајте текст из Јеванђеља по Марку 8,22-25. Какву духовну поуку можемо научити из чињенице да Исусов први исцељујући додир није у потпуности излечио слепог човека?

Пошто је Исус »пљунуо« у човекове очи, ставио је руке на њега и упитао »види ли што«. (Марко 8,23) Зашто је Исус »пљунуо« у његове очи? Стара литература указује на примере да су лекари користили пљувачку. Ово чудо на неки начин подсећа на излечење глувонемог човека у Декаполису не тако давно пре овог догађаја. (Прочитајте: Марко 7,31-37) Међутим, за разлику од свих осталих забележених Исусових чуда исцељења, излечење слепог човека извршено је у две етапе.

Поново прочитајте текст из Јеванђеља по Марку 8,23.24. Како схватате човеков одговор на питање »види ли што«.

»Видим људе гдје иду као дрва.« (Марко 8,24) Односно, он је могао да их разликује од дрвећа само по њиховом кретању. У духовном смислу, како овај догађај можемо применити на свој живот? Могуће је да након што нам Исус да духовни вид нисмо у потпуности обновљени. Можемо видети људе као »дрва«, као предмете. Ово би могло да значи да смо и даље слепи и да их не видимо као стварне људе са стварним потребама. Они су ставке, бројке, предмети које желимо да придружимо Цркви, можда да бисмо повећали број крштења у свом извештају или да бисмо оставили добар утисак. Окружени таквом себичном службом, многи људи вероватно неће остати у Цркви.

Прочитајте поново текст из Јеванђеља по Марку 8,25. Зашто је Исус у овом случају намерно излечио човека у две етапе?

Ако погледамо оквир овог извештаја, запазићемо да се Исус управо пре овог чуда исцељења бавио другом врстом слепила. Његови ученици нису схватили значење Његове изјаве: »Чувајте се квасца фарисејскога и квасца Иродова.« (Марко 8,15) Помислили су да им то каже, јер нису имали довољно хлеба за пут на који су кренули чамцем. Исус их је назвао слепима: »Очи имате и не видите?« (Марко 8,18)

Није само људима изван Цркве потребан Исусов исцелитељски додир. И у Цркви влада слепило. Верници који делимично виде, који посматрају људе као статистичке податке или објекте, неће марити или приметити да су многи новорођени у Христу изашли на споредна црквена врата. Њима је потребан Исусов други додир да би све јасније видели и да би показали љубав према другима као што је Исус чинио.

ЦРКВА УСРЕДСРЕЂЕНА НА ДРУГЕ

»Ништа не чините упркос или за празну славу; него понизношћу чините један другогa већим од себе. Не гледајте сваки за своје, него и за другијех. Јер ово да се мисли међу вама што је и у Христу Исусу.« (Филипљанима 2,3-5) На које начине начела приказана у овим стиховима треба да владају нашим животом и утичу на то како се односимо, не само према верницима, већ и према заједници?

Док је био на Земљи, Исус није мислио на Себе. Он се старао за добро других. Његова служба је често била прекидана на различите начине, као када Га је Јаир прекинуо својом молбом да пожури у његов дом и излечи ћерку на умору, а затим Га је на том путу зауставила жена која је 12 година боловала од течења крви. (Прочитајте: Марко 5,21-43)

Христова црква је Његово срце и руке на Земљи. Исус је волео људе више од свега, и Црква која је истински Његова учиниће исто.

Цркве имају планове и циљеве, и то је добро. Безусловна љубав према људским бићима понекад ће нас водити да одступимо од унапред створених планова, нарочито ако нас ови планови одвраћају од изражавања Божје љубави према другима. Многим црквама крштења су од највеће важности. Крштења су дивна. Крштења испуњавају текст из Јеванђеља по Матеју 28,19. Какве су побуде ваше цркве када су крштења у питању? Да ли су побуде прожете себичношћу? Да ли је циљ да црква делује успешно и да проповедник добије одређена признања? Или ваша црква искрено жели да људи у вашој заједници уживају живот у изобиљу који се добија прихватањем Христа (Јован 10,10) и прихватањем *свега* што Он нуди, зато што им желите најбоље?

Једна црква у сиромашном крају града водила је преко потребну народну кухињу. Проповедник је једном приликом изјавио: »Морамо затворити ову народну кухињу, јер нико није изразио жељу да се крсти.« Друга група верника управо је изградила нову црквену зграду. Били су веома поносни на то. Када је проповедник предложио да позову суседе у цркву на библијске течајеве или здравствена предавања, и тако упознају људе са црквом, прво на шта су указали био је страх да ће се нови паркет испрљати и исхабити, а нови тоалети уништити. Упоредите ове две цркве са црквом која се састајала у скејт-парку.

Прочитајте поново стихове за данашње проучавање. Колико добро они одражавају ваш лични став према другима? Како можемо да научимо да се одрекнемо себе да бисмо у свом животу открили ове особине?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Елен Вајт *У потрази за бољим животом* прочитајте поглавље »Наш пример«, стр. 17-28. оригинал; у књизи *Чезња векова* поглавље »Још ти једно недостаје«, стр. 518-523. оригинал; у књизи *Мој живот данас* следеће странице 188-190, 192-194, 196-198.

»Да бисмо досегли људе из свих друштвених слојева, морамо се сретати с њима тамо где се налазе; јер ће нас они ретко сами потражити. Срца људи и жена нису само с проповедаонице дирнута божанском истином. Исус је будио њихов интерес ходајући с њима као Онај који им жели добро. Он им је прилазио док су обављали своје свакодневне послове и искрено се интересовао за њихове пролазне земаљске проблеме.« (Елен Вајт, *Мој живот данас*, стр. 188) Истина је да ће нас данас многи људи, из различитих разлога, »ретко сами потражити«. Као што је Исус дошао и нашао нас тамо где се налазимо, ми треба исто да учинимо за друге. Са једне стране, ово не би требало да буде толико тешко. Има много људи са различитим потребама. Овај свет је нарушено и уништено место са повређеним и сломљеним људима који, у неким случајевима, једноставно чезну да их неко саслуша, да поразговарају са неким, неким коме је стало до њих. Наравно, као црквено тело, требало би до извесне мере да им пружимо физичку помоћ која им је потребна. Треба да будемо пажљиви да не носимо кривицу за оно на шта нас Јаков опомиње говорећи да имамо веру, а немамо дела да ту веру покажемо. Занимљиво је, такође, да је он изрекао ову опомену, не у оквиру исхране, облачења или личног понашања, већ у оквиру помагања невољнима (Види: Јаков 2,14-17). Свако може да каже да има веру. Начин на који се опходимо према свом »ближњем« право је мерило наше вере.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 2,14-17. Како можете помоћи својој цркви да не сноси кривицу за оно на шта нас Јаков опомиње?
2. Размишљајте о неким библијским личностима које су показале небичну и брижну службу. На пример: »А у Јопи бјеше једна ученица, по имену Тавита, које значи Срна, и она бјеше пуна добијех дјела и милостије што чињаше.« (Дела 9,36) Шта ваша Црква чини да помogne другима у савременој »Јопи«?
3. Лако је чинити добра дела када сте похваљени и уздигнути као пример »добрих дела« или слично томе. Међутим, шта је са помагањем другима када нико не зна за то, када нико не чује за то, и кад нико (осим можда особе којој је помоћ упућена) чак и не мари за то?
4. Неко је упитао хришћанина: »Шта је смисао твог живота?« Он је одговорио: »Давати, и не тражити ништа заузврат.« Колико овај одговор осликава став који бисмо и ми требало да имамо?

ИСУС ЈЕ ПОКАЗИВАО САОСЕЋАЊЕ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. О царевима 13,23; 2. Мојсијева 2,23-25; Лука 7,11-16; 1. Јованова 3,17; Јован 11,35; Римљанима 12,15; 2. Коринћанима 1,3.4.

Текст за памћење: »И изишавши Исус видје многи народ, и сажали Му се за њих, и исцијели болеснике њихове.« (Матеј 14,14)

Може ли бити страшније? Седамнаестогодишња девојка, која се суочавала са оним са чим се седамнаестогодишњакиње углавном суочавају, одузела је себи живот. Можете ли замислити колико су родитељи били скрхани болом?

Проповедник је дошао у њихов дом. Сео је у дневну собу поред њих не проговарајући ни реч. Саосећао је са њима у њиховом болу. Онда је почео да плаче. Дуго је плакао. Затим је, без иједне речи, устао и отишао.

Отац је касније рекао проповеднику колико цени то што је учинио. Њему и његовој супрузи у том тренутку нису биле потребне речи, обећања ни савети. Све што им је било потребно јесте искрено саучешће.

»Не могу речима да искажем«, рекао је проповеднику, »колико нам је значило ваше саосећање.«

Саосећање или »патос« односи се на сажаљење, нежност или дубоку тугу. Оно значи бити »са« неким, али на дубљи начин. Показивање саосећање према болу других људи ставља питање »боравка« међу људима на потпуно нови ниво.

Показивање саосећања био је, такође, кључни начин на који се Исус приближавао људима.

ОН ЧУЈЕ НАШ ПЛАЧ

Универзум може изгледати као веома застрашујуће место: бескрајно, хладно и толико велико да у поређењу са њим осећамо да смо мали и безначајни. Овај страх постао је још јачи доласком савремене науке, чији су огромни телескопи открили много већи и пространији космос него што можемо да замислимо и схватимо. Додајте томе невероватне дарвинистичке тврдње, који својим општеприхваћеним тумачењима одбацују идеју о Створитељу, због чега се људи, разумљиво, боре са осећањем безнађа усред бескрајног дела стварања које, чини се, нимало не брине о нама.

Наравно, Библија нам пружа другачије гледиште о месту које заузимамо у делу стварања.

Шта следећи текстови уче о Божјем саосећању према Његовим палим и уништеним делима стварања овде на Земљи?

Судије 2,16-18. _____

2. О царевима 13,23. _____

Исаија 54,7.8.10. _____

Насупрот општеприхваћеној идеји о старозаветном Богу као строгом, немилосрдном, неумољивом, несаосећајном, нарочито у поређењу са Исусом и начином како је представљен у Новом завету, ови текстови су само неки од многих у Старом завету који откривају Божје саосећање према људском роду.

Шта текстови из 2. Мојсијеве 2,23-25. уче о томе како се Бог односи према патњи?

Бог веома брине о људима (види: Јаков 5,11). Ову тему сусрећемо у целој Библији.

»Његово срце пуно љубави гануто је нашим жалостима, па чак и нашим казивањем о њима... Све што се на било који начин тиче нашег мира, за Њега није толико незнатно да га не може запазити... Никаква несрећа не може да задеси Његово најскромније дете... да је наш небески Отац неће запазити, или показати делотворно занимање.« (Елен Вајт, *Пут Христу*, стр. 100. оригинал)

Шта је разлог заједничког плача у вашој заједници који се уздиже према Небу, и како Бог може да вас употреби да саосећате и помогнете онима који пате?

Док је Исус боравио међу људима у време своје овоземаљске службе, своје саосећање и сажаљење показивао је у различитим приликама. »И изишавши Исус видје многи народ, и сажали Му се за њих, и исцијели болеснике њихове.« (Матеј 14,14)

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Матеју 9,35.36. и Луки 7,11-16. Чему нас ови стихови уче како да покажемо истинско саосећање и сажаљење?

Реч *саосећање* такође нас подсећа на речи сличног значења, као што су *емпатија* и *саучешће*. Према дефиницији коју проналазимо у различитим речницима, реч *сажаљење* јесте саучешће, саосећање, емпатија. *Саучешће* је саосећајна туга због нечије патње. *Емпатија* је способност да схватимо или делимо осећања других.

Сажаљење и саосећање показују не само да схватамо нечију патњу, већ и да желимо да је ублажимо или излечимо.

Како реагујете када чујете да се нешто жалосно догодило људима у вашој заједници, да им је кућа изгорела у пожару или да су имали смртни случај у породици? Да ли само промрмљате: »То је веома тужно«, и наставите даље, што је веома лако учинити? Или се у вама буди саосећање и саучешће према њима. Право саосећање подстаћи ће вас да утешите и активно помогнете пријатељима, као и незнанцима, на практичан начин. Било да је у питању слање саучешћа или показивање још дубљег саосећања одласком у посету и помагањем у тренутним потребама, јасна последица правог саосећања јесте деловање у љубави.

Срећом, људи и хуманитарне организације теже да покажу саосећање, када се догоде велике несреће. Међутим, понекад не посвећујемо исту пажњу »мањим« невољама и несрећама које некога дубоко погађају.

Исус није само показивао саосећање, већ је то саосећање подигао на следећи ниво: саосећајна дела. Наравно, ми смо позвани да чинимо исто. Свако може да осети тугу или саосећање због нечије несреће. Поставља се питање на каква дела нас то саосећање подстиче?

Док је доручковао, један човек слушао је своју супругу која је читала вести о несрећи која се догодила у иностранству у којој је било на хиљаде мртвих. Неколико тренутака су разговарали о овој страшној несрећи, а он је онда променио тему и упитао да ли је локални фудбалски тим победио или изгубио меч претходно вече. На који начин смо сви донекле криви због оваквог понашања и шта можемо да учинимо у вези са тим?

ПОСТАВИТЕ СЕ НА ЊИХОВО МЕСТО

Прочитајте текстове из Колошанима посланице 3,12; 1. Петрове 3,8. и 1. Јованове 3,17. О чему ови стихови говоре и како можемо показати овакво саосећање у свом животу?

Пошто смо и сами доживели патњу, можемо схватити патњу других; и, несумњиво, као што смо често чезнули за саосећањем и саучешћем у својој патњи, треба да будемо спремни да исто учинимо за друге у њиховој потреби.

У претходној лекцији говорили смо о причи о добром Самарјанину. Указујући на пример Самарјанина, Исус каже: »А Самарјанин некакав пролазећи дође над њега, и видјевши га сажали му се.« (Лука 10,33) Ово сажаљење или саосећање навело је путника Самарјанина да помогне повређеној жртви. Свештеник и Левит вероватно су се упитали: »Ако помогнем овом човеку, шта ће ми се догодити?« Самарјанин је можда себи поставио питање: »Ако не помогнем овом човеку, шта ће му се догодити?« У овој причи Самарјанин несебично сагледава положај жртве и предузима одређене кораке. Он своју сигурност и своје богатство излаже опасности због странца. Другим речима, хришћански живот понекад обухвата опасности и велике издатке.

Осврните се на причу о изгубљеном сину са ове тачке гледишта (Лука 15,20-32). Шта отац изгубљеног сина чини, а што га излаже критици и породичном сукобу? Саосећајни загрљај, одећа која указује на припадност, прстен поверења, обућа слободе и позив на гозбу одражавају несебичну очеву радост који је спреман да све жртвује ради обновљења изгубљеног сина, који је био расипан, безобзиран, раскалашан, неумерен. Овакво понашање заиста је обележило синовљев пут у овој причи. Међутим, застанимо за тренутак и размотримо чињеницу да би неко с правом могао да тврди да отац у овој причи, због повратка изгубљеног сина, ставља у страну све достојанство и непромишљено дарује све што има свом немарном сину. У очима старијег брата, отац се понаша расипнички, раскалашно и неумерено. Отац постаје расипан приликом сусрета са сином покајником, и његово саосећајно срце спремно је да испразни све изворе неопходне да обнови сина.

На оваквом нивоу саосећања и саучешћа себе стављамо у страну, и постајемо рањиви док патимо са неким и трудимо се да га усмеримо ка обновљењу. Укратко речено, право саосећање и саучешће могу имати високу цену.

ИСУС ЈЕ ПЛАКАО

»Ударише сузе Исусу.« (Јован 11,35) Шта нам овај стих говори, не само о Исусовј људској природи, већ како се у тој људској природи односио према патњи других? Види: Римљанима 12,15.

У тексту у Јеванђељу по Јовану 11,35. Исус је показао саосећање и саучешће из дубине свог бића. Иако је ускоро требало да подигне Лазара из мртвих, бол породице са којом је био близак утицао је на Њега и физички и осећајно.

Међутим, Исус није плакао само због смрти драгог пријатеља. Он је посматрао много ширу слику, патњу целог људског рода изазвану разорним утицајем греха.

»Терет вековног бола лежао је на Њему. Видео је страшне последице престопа Божјег закона. Видео је да у историји света, почевши од Авељеве смрти, борба између добра и зла није престала. Гледајући у будуће године, видео је патњу и жалост, сузе и смрт, који ће бити људска судбина. Његово срце било је прободено болом људске породице из свих векова и свих земаља. Патње грешног људског рода тешко су притискивале Његову душу, а извор Његових суза потекао је када је зажелио да отклони све њихове невоље.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 534. оригинал)

Размислите о њеним речима: Исус, на начин на који нико од нас никада неће моћи, видео је »бол људске породице из свих векова и свих земаља«.

Ми лично једва да можемо да поднесемо да размишљамо о болу оних које познајемо или са којима смо блиски. Затим, додајте томе патње других о којима сазнајемо у вестима. Ипак, имамо Господа који познаје појединости боље од нас, који плаче над заједничким болом људског рода. Само Бог зна пуну меру људске жалости и туге. Колико бисмо захвални требало да будемо што запажамо само бледе обресе туге, а понекад нам се чак и то чини превише. Покушајте да замислите шта је све погађало Исусово срце.

Генерал Вилијам Бут, оснивач Војске спаса, једном приликом је изјавио: »Ако не можете да плачете над градом, нећемо моћи да вас искористимо.« (Роџер С. Гринвеј и Тимоти М. Монсма, *Cities: Missions' New Frontier* [Grand Rapids, Mich.: Baker Pub. Group, 2000], стр. 246) Шта ове речи говоре свакоме од нас?

ДРУГАЧИЈИ УТЕШИТЕЉ

»Благословен Бог и Отац Господа нашега Исуса Христа, Отац милости и Бог сваке утјехе, који нас утјешава у свакој невољи нашој, да бисмо могли утјешити оне који су у свакој невољи утјехом којом нас саме Бог утјешава.« (2. Коринћанима 1,3,4) Шта Павле овде говори о томе како нам наша лична патња може помоћи да будемо успешнији у показивању саосећања и утехе људима око себе Како сте ви искусили (ако јесте) стварност ових речи у свом личном животу?

Значење речи *утеха* среће се у латинских речима *com* (заједно, са) и *fortis* (снажан). Као што нас Христос јача у нашој патњи, тако ми другима можемо ширити ту снагу. Када учимо из личног бола, успешније можемо да служимо другима у њиховом болу.

Цркве обично имају вернике који пате и вернике који теше. Овакав спрј може да промени вашу цркву у »сигурну кућу« – »град за уточиште« (види: 4. Мојсијева 35) и реку исцељења (види: Језекиљ 47,1-12) која тече према заједници.

Показивање саосећања и утехе је уметност. Навешћемо неколико примера:

* Бити веродостојан. Више слушајте, мање говорите. Уверите се да је језик вашег тела у складу са тежњом да саосећате са неким и пружи-те му утеху.

* Искажите саосећање. Неки људи показују саосећање тако што тихо плачу са ожалошћеном особом. Други не плачу, али показују саосећање чинећи само оно што ће утешити ожалошћене.

* Бити присутан често је важније, него нешто говорити или чинити.

* Дозволити људима да жале на свој начин.

* Бити упознат са етапама кроз које људи пролазе у својој жалости.

* Будите пажљиви ако желите да кажете: »Знам како се осећаш.« Већа је вероватноћа да не знате.

* Постоји место за стручно саветовање.

* Немојте рећи: »Молићу се за тебе«, осим ако заиста намерава-те да то чините. Када је могуће, молите се, посећујте и библијским обећањима храбрите оне који пате.

* Организујте групе подршке (ако је могуће) у вашој цркви или у вашој заједници.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове: 5. Мојсијева 24,10-22; Јона 3; Малахија 3,17; Матеј 15,32-38; Марко 6,34-44; Галатима 6,2; Јеврејима 10,32-34; Елен Вајт, *Мој живот данас*, поглавља »Саучествујте са свим људима«, стр. 191, »Пун обзира према другима«, стр. 195; *Пут Христу* »Преимућство молитве«, стр. 100. оригинал.

Неколико породица састало се за време одмора и са својом децом направило мале пакете који су се састојали од хране и средстава за хигијену у жељи да их дају бескућницима којих је у њиховом граду било много. После неколико часова паковања, ушли су у аутомобиле, отишли у центар града и за отприлике пола часа поделили све пакете. Затим су отишли у музеј, а онда на вечеру. Док су се враћали према аутомобилу, неко од њих је рекао: »Драго ми је што смо ово учинили. Али, да ли схватате да је до сада већина од њих које смо нахранили вероватно поново гладна?« Нема сумње, има толико много људи којима је потребна утеха, саосећање и помоћ да нам се помагање њима може учинити као превелики задатак, скоро до те мере да бисмо могли помислити: *Зар има сврхе чинити било шта? Једва да можемо загревати по површини проблема!* Међутим, овако бисмо могли размишљати у вези са бројним проблемима. Као прво, ако би сви овако размишљали, нико ником не би помогао и потребе би, ма колико сада страшне, биле још веће. Са друге стране, ако би свако ко је у могућности помогао другима, онда потребе, ма колико страшне, не би биле толико тешке. Друго, никада нам у Библији није било речено да ће људски бол, патња и зло бити уклоњени са ове стране Неба. У ствари, речено нам је управо супротно. Чак ни Исус, док је био на Земљи, није окончао сву људску патњу. Учинио је што је могао. Ми, такође, треба да чинимо исто: да пружамо утеху, саосећање и помоћ онима којима можемо.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Како ваша црква може постати сигурно, исцељујуће место за оне који су сломљеног срца?
2. Разговарајте у разреду о следећем наводу: »Многи се питају зашто Бог не делује. Бог се пита зашто толико много Његове деце не брине.« (Двајт Нелсон, *Pursuing the Passion of Jesus* [Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2005) Да ли се уопште слажете са изазовом који је овде упућен? Ако је тако, шта можемо учинити да унесемо одређене промене?
3. Прочитајте следећи навод Елен Вајт: »Љубазне речи једноставно изговорене, мале пажње једноставно указане, одагнаће облаке искушења и сумњи које су се наднеле над душом. Истинска срдачност и хришћанско разумевање имају моћ да отворе врата оних срца којима је потребан једноставан, нежан додир Христовог Духа.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 9. свеска, стр. 30) Шта ове речи говоре о невероватној сили на добро коју љубазност и саосећање могу имати у нашем настојању да помогнемо ожалостњенима?

ИСУС ЈЕ СЛУЖИО ПОТРЕБАМА ЉУДИ

Текстови за проучавање у току седмице: Марко 5,22-43; 10,46-52; Јован 5,1-9; Псалам 139,1-13; Марко 2,1-12; Дела 9,36-42.

Текст за памћење: »И прохођаше Исус по свијем градовима и селима учећи по зборницама њиховијем и проповиједајући Јеванђеље о Царству, и исцјељујући сваку болест и сваку немоћ по људима.« (Матеј 9,35)

Адвентистичка верница из једне афричке земље није желела да престане да ради, иако је отишла у пензију. Њеној заједници била је потребна помоћ због великог броја оболелих од сиде. Најхитнију потребу представљали су сирочићи оболели од сиде који нису имали одговарајућу исхрану. Године 2002. она и верници њене цркве почели су да хране децу здравим оброком шест дана седмично. У почетку је било 50 деце, а до 2012. хранили су 300 деце дневно. То их је навело да оснују предшколско одељење које сада похађа 45 деце. Други вид њихове службе укључује дељење одеће из Адре, поврћа и кукуруза које сами гаје и старање о болеснима. Започели су програм за развој вештина за жене, које међусобно поучавају једна другу занатским вештинама захваљујући којима зарађују за живот. Показивање Исусове љубави покренуло је оснивање нове цркве. У почетку је било пет верника, али је до 2012. године број порастао на 160. Бог је 2012. године обезбедио средства за изградњу сиротишта и нове црквене зграде.

Ово је снажан и практичан пример колико је испуњавање потреба једне заједнице важно у хришћанском животу.

ПРЕКИНУТ У СЛУЖБИ

Исус је изашао из чамца на обалу близу Капернаума. (Види: Марко 5) Његови ученици били су и даље потресени због мучног сусрета са човеком у Декаполису, који је био под утицајем демона. Као и обично, мноштво Му је изашло у сусрет. Жељни Исусове пажње, појединци су се тискали у гомили не би ли Му се што више приближили. Неко Га је одмах замолио за помоћ. Овога пута био је то старешина синагоге.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Марку 5,22-43. Шта је прекинуло Исуса на Његовом путу да одговори потребама овог старешине синагоге и како је Он одговорио на то прекидање? Што је још важније, какве поуке би требало да извучемо из овог извештаја и како реагујемо када нас неко или нешто прекине у служби?

Будимо искрени, нико од нас не воли да буде прекинут у нечему што ради, зар не? Заузети смо, имамо обавезе, треба да одемо на одређена места, послове треба да завршимо. Постављамо себи циљеве и желимо да их остваримо, понекад у одређеном временском оквиру. Прекидања могу да нас ометају.

Зато, ако неко дође са потребом или молбом за помоћ, то може да буде непријатно ако није погођен одговарајући тренутак. Понекад једноставно не можете да оставите оно што радите. Са друге стране, колико често се догоди да можемо да оставимо оно што радимо и помогнемо, али не чинимо тако зато што просто не желимо?

Ипак, често најзначајније прилике да служимо потребама људи указују нам се захваљујући тим прекидањима. Већина од нас покушава да их избегне, и узнемиримо се када су наши планови одложени. Када се осврнемо на Исусову службу, запажамо да је због неких потреба, за које се Он побринуо и на које је у љубави одговорио, Његова служба била прекинута. Ако размислимо о овоме, закључићемо да се многе прилике за службу јављају када смо у нечему прекинути. Већ смо проучавали причу о милостивом Самарјанину. Ко зна куда је пошао и каквим послом се упутио тамо? Ипак, он се зауставио да помогне.

Разговарајте о таквим прекидањима!

Када вас је последњи пут неко прекинуо и затражио помоћ, како сте одговорили?

КАКО МОГУ ДА ВАМ ПОМОГНЕМ?

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Марку 10,46-52. и Јовану 5,1-9. У оба случаја, Исус је постављао питања. Зашто је то чинио?

Запазите да је Исус у оба случаја упитао људе шта желе, иако је било очигледно шта им је потребно. Чак и да није било, Исус је у сваком случају знао за њихове потребе.

Међутим, постављањем ових питања, Исус је људима указао поштовање. Показао је да их слуша, а тиме да Га занима са чим се боре. Колико пута људи, можда више од свега, једноставно желе да поразговарају са неким, неким ко ће их саслушати, зато што понекад само разговор о ономе са чим се суочавају може им помоћи да се боље осећају?

Размислите за тренутак како бисте се осећали, када би вас лекар, када уђете у његову ординацију, само погледао, написао рецепт и рекао да можете ићи. Сигурно бисте посумњали да тај човек зна шта је вама потребно. Можете рећи: »Лекар ме није ни питао како се осећам, није прегледао рад срца или проверио крвни притисак или...« Једно од главних правила здравствене заштите јесте постављање дијагнозе пре лечења.

Исто правило важи и за здравствени мисионски рад, који се усредсређује на добро људи и испуњавање њихових општих потреба. Превише цркава сматра да већ зна, или нагађа, шта треба да чине да би послужиле другима у заједници. Када уложимо напор да разговарамо са људима о њиховим потребама или потребама друштва, показујемо да нам је стало до њих, и сазнајемо како можемо служити на начине који ће бити цењени. Такође, стичемо нове пријатеље.

»Не заборавите да можете сломити и најжешће противљење када покажете лично занимање за људе које срећете. Христос се лично занимао за људе и жене док је живео на Земљи. Куда год је ишао, био је здравствени мисионар. По угледу на Њега и ми треба да идемо чинећи добро као што је Он чинио. Поучени смо да нахранимо гладне, оденемо голе и утешимо жалосне.« (Елен Вајт, *Welfare Ministry*, стр. 162)

Већина нема проблема у изражавању личног мишљења. Како можемо научити да будемо бољи слушаоци?

Исус, као Господ, знао је о људима више него што су они сами знали о себи. Има много извештаја у Јеванђељима у којима је Исус показао не само да је знао шта људи мисле у садашњем тренутку (види: Марко 2,8), већ је знао и њихову прошлост (Јован 4,18).

Прочитајте Псалом 139,1-13. О чему нам говори Божја реч у овим стиховима?

Као што смо јуче видели, Исус је познавао потребе људи, и тим потребама је служио. У ствари, Он је чак познавао потребе које су се криле испод површине. Ово запажамо у извештају о одузетом човеку. Иако је било очигледно, споља гледано, да му је било потребно физичко излечење, постојало је нешто још дубље, због чега је Исус, чак и пре него што га је позвао да узме свој одар и ходи, рекао: »Синко, опраштају ти се гријеси твоји.« (Марко 2,5)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Марку 2,1-12. Шта се догађало овом човеку што није било очигледно? На које начине ова дубља потреба може да буде проблем за све којима желимо да служимо?

Исус је знао да проблем у овом случају није био само физичке природе. »Ипак, није толико желео телесно оздрављење колико ослобођење од терета греха. Ако би могао да види Исуса и добије чврсто обећање о опроштењу и помирењу с Неба, био би задовољан да живи или умре, у складу са Божјом вољом.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 267. оригинал)

Наравно, ми нећемо моћи да завиримо испод површине као Исус. Ипак, можемо бити сигурни коме год да помажемо, сви су бића под штетним утицајем греха. Односно, без обзира на остале очигледне потребе, потребна им је благодат, уверење, сазнање да постоји Бог који их воли, који је умро за них и који им жели само најбоље.

Размислите о томе колико чезнете за сигурношћу спасења и сазнањем да вас Бог воли. Како можете помоћи другима да искусе ту исту сигурност и љубав?

ТАВИТА ИЗ ЈОПЕ

Прочитајте текст из Дела апостолских 9,36-42. Шта је Тавита чинила у Јопи, када је открила потребе људи око себе? На шта указује израз »свете и удовице« у Делима 9,41 (Дела 9,36)?

Тавита је била ученица која је вредно радила. »А у Јопи бјеше једна ученица, по имену Тавита.« (Дела 9,36) Можете ли рећи: »У (име вашег града) беху ученици по имену (имена верника ваше цркве) који су »пуни добријех дјела и милостиње«? (Дела 9,36)

»Свети« су верници Хришћанске цркве; »удовице« могу обухватати вернике цркве као и оне који нису верници. Тавита је вероватно служила и једнима и другима. Ваша »Јопа« треба да буде изван и унутар ваше цркве. Непрестано старање за оне који су унутар ваше цркве такође представља снажан еванђеоски план (види: Дела 2,42-47). Људи изван цркве тада могу рећи: »Погледајте како адвентистички кришћани воле и брину се једни о другима!«

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Јовану 13,34.35 и 15,12. Каква се иста порука јавља у сва три стиха, и зашто је важно да је ми као црква следимо? Зашто је понекад тешко да је следимо?

Када планирате да служите људима изван цркве, треба да размотрите какав ћете приступ применити.

Ејми Шерман описује три стила која црква може да користи у служењу заједници: 1) *Стил суседа* усредсређује се на испуњавање потреба заједнице у околини цркве. Жена која је одлучила да служи међу оболелима од сиде изабрала је своју оближњу заједницу као своју »Јопу«. 2) *Стил вртлара* односи се на развој односа са суседима изван најближег црквеног подручја деловања, као што вртлари посматрају своје баште као продужетак свог дома. Понекад се неколико цркава здружује у вођењу центра за друштвени рад изван својих заједница. У једном граду, неколико цркава води продавницу здраве хране, захваљујући којој је настала нова црква. 3) *Стил настипра* користи се у служби једној циљаној групи становника, пре него одређеном суседству у географском смислу. (Адаптирано, Роналд Ј. Сидер, *Churches That Make a Difference: Reaching Your Community with Good News and Good Works* [Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 2002], стр. 146)

ЦРКВА НА ДЕЛУ

»Остави на Господа дјела своја, и биће тврде намјере твоје.« (Приче Соломунове 16,3)

Када ваша црква стекне јасну слику о томе како може да служи заједници, важно је да развије план по коме сва црквена одељења могу заједно да раде да би своју визију претворила у стварност. Иако можда себе не сматрате »вођом« у својој цркви, можете да дате свој допринос. Такође, добро је да сви верници схвате овај процес рада, јер се тиче црквене мисије у вашем друштву.

Идеално би било када би се црквени кључни план темељио на најмање три извора: 1) библијским начелима и начелима Духа пророштва; 2) познавању потреба друштва; 3) идејама верника. Неке цркве прикупљају идеје верника одржавајући кратке састанке током којих су сви верници позвани да поделе своје идеје и снове за мисионски рад и и што бољи рад цркве на том пољу.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 14,25-35. Шта овај текст говори о посвећености и планирању потребном да бисте испунили мисију своје цркве?

Док размишљате о раду потребном да бисте успешно испунили потребе друштва у коме живите, можда ћете помислити: *Овај рад захтева превише посвећености и времена.* Више волимо пречице. Две приче нас опомињу да одговорности мисије и учеништва не схватамо олако. Подсећају нас да је важна анализа и планирање наше мисије. То је питање добре приставске службе. Укус соли у Јеванђељу по Луки 14,34. представља преданост. Без тога је наша служба, наше учеништво, бескорисно и безначајно. Потребна нам је ватрена и постојана преданост нашем Господу, и ако то имамо, уследиће ватрена и постојана преданост служби.

На који начин можете више учествовати у организацији и благовереном планирању у својој цркви да се приближите заједници у којој живите?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове: 5. Мојсијева 15,11; О Јову 29,11-17; Приче 14,31; 19,17; Дела 3,6; Јаков 1,27-2,5.

Павле је као и Исус учествовао у испуњавању исказаних потреба људи. Ово можемо видети, на пример, у познатом извештају о Павлу када се налазио на Ареопагу у Атини. У Делима 17,23. Павле, подстакнут идолопоклонством које је запазио у граду, укључио се на тргу у живи разговор са тамошњим интелектуалцима и осталима који су желели да разговарају са њим. Постао је свестан њихових потреба и проблема. Открио је да у њиховом животу постоји празнина, да треба да упознају правог Бога и престану да обожавају бескорисне идоле. Проповедао је и у синагоги, у којој су се налазили и Јевреји и »богобојазни«. (Дела 17,17) Другим речима, искористио је прилику коју је имао и упознао их са Јеванђељем. Павле је тежио да их сусретне тамо где се налазе, што можемо видети из разговора са људима у синагоги и на тргу. Већина је веровала у неку врсту божанства, зато су и изградили олтар »Богу непознатоме«. (Дела 17,23) Полазећи од те претпоставке, Павле је тежио да им укаже на Бога »којега не знајући поштујете«. (Дела 17,23) Он је касније навео речи једног њиховог песника који је написао нешто истинито: »Јер смо и род Његов.« (Дела 17,28) Полазећи одатле где се људи налазе, желео је да их одвоји од њихових идола и приближи живом Богу и Исусу, који је устао из мртвих. Укратко, процењујући потребе оних којима је желео да се приближи, Павле се трудио да испуни те потребе.

ЗА РАЗГОВОР:

1. »Он који је поучавао народ како да осигура мир и срећу, био је исто тако пун обзира према његовим телесним потребама као и према његовим духовним тежњама.« (Елен Вајт, *Чезња векова*, стр. 365. оригинал) Каква важна порука нам је овде упућена у вези са тим зашто треба да служимо потребама других?
2. Зашто, када размишљамо о мисионском раду, морамо бити пажљиви да не заборавимо шта је наш крајњи циљ? Шта је тај крајњи циљ? Образложите свој одговор.
3. Како можемо научити да одређена прекидања не посматрамо као сметње, већ као свете прилике за службу? Како нам текст из Галатима посланице помаже у томе?

ИСУС ЈЕ ПРИДОБИО ПОВЕРЕЊЕ ЉУДИ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 15,6; 4. Мојсијева 14,11; 1. Коринћанима 3,1-9; Данило 6,1-3; Немија 2,1-9; 5. Мојсијева 4,1-9; Дела 2,42-47.

Текст за памћење: »Али се глас о Њему још већма разлажаше, и мноштво народа стјецаше се да Га слушају и да их исцјељује од њиховијех болести.« (Лука 5,15)

Једна хришћанска адвентистичка црква неколико година је обезбеђивала доручак пет дана седмично једној локалној државној основној школи. Иако је друштво било веома секуларно, донело је закон који је омогућавао да свака државна школа прими довољно новца за запошљавање свештеника. Поменута школа и локална заједница изразили су жељу да Хришћанска адвентистичка црква пошаље свог проповедника (ретко се дешава да само једна Црква буде замољена да то учини). Улога свештеника је да помогне у старању за физичке, емоционалне и духовне потребе ученика и шире школске заједнице. Могућности су невероватне.

»Уживам у јединственом и посебном односу који имамо са вашом Црквом«, рекао је директор школе проповеднику који је посетио школу. »Волео бих када би и остале цркве могле да се укључе у рад на начин како ви то чините.« Када је проповедник пошао из школе, један од запослених му се захвалио за све што Црква чини и упитао може ли једне Суботе доћи у цркву.

Ове седмице проучаваћемо о придобијању поверења људи којима желимо да служимо и које тежимо да придобијемо за Христа.

ПРИДОБИЈАЊЕ ПОВЕРЕЊА

Након што је људима желео добро, показао саосећање и служио њиховим потребама, Исус је придобио њихово поверење. Реч *поверење* на латинском језику састављена је од речи *con*, која значи »са«, и *fides*, која значи »вера«.

У јеврејском језику корен речи »вера« је *амн*, од кога потиче реч *амин*. Основна идеја која се овде јавља јесте идеја постојаности, трајности и поузданости, идеја нечег поузданог и снажног у шта човек може веровати и у шта може имати поверења. Ова реч често се преводи као »веровати« у оквиру спасоносне вере у Бога, а у другом облику значи »истина«. У оквиру извештаја о Христовом придобијању поверења људи, указује на буђење оне врсте поверења која настаје посматрањем постојане и трајне посвећености, која је у Исусовом случају била остварена тиме што је Исус боравио међу људима, саосећао са њима и служио им.

Прочитајте следеће текстове у којима се јавља реч чији је корен *амн* (1. Мојсијева 15,6; 4. Мојсијева 14,11; Исаија 7,9; Авакум 2,4). Како је употребљена у тексту, и како преноси идеју поверења?

У Новом завету на грчком језику корен речи који одговара јеврејском корену *амн* (вера, веровање) је *pistis*. Ова грчка реч не означава само »веру«, већ и веровање, поверење, потпуну сигурност, поузданост, уверење. У оквиру извештаја о Христовом задобијању поверења људи, та реч указује на јављање потпуне сигурности, уверења, поверења и веровања као одговор на Његову несебичну посвећеност да борави међу људима, да саосећа са њима и да им служи.

Важно је запазити да кад год се појам поверења у Светом писму доводи у везу са људима – као у случају самоуверености или поверења у другу особу – често има негативно значење (види: Михеј 7,5. и Псалм 118,9). Значење је позитивно када се поверење повезује са Богом. Ова чињеница подстиче нас на опрезност. Као Исусови следбеници, позвани смо да се у свом животу угледамо на Његов пример боравка међу људима, саосећања и служења људским потребама. Ипак, када они којима служимо показују поверење у нас, морамо им указати на Исуса и на оно што је Он учинио за њих.

Ако би вас неко упитао: »Како изгледа права вера у Бога«, шта бисте одговорили, и зашто? Образложите свој одговор у суботношколском разреду.

ПАЖЉИВО ОДРЖАВАЊЕ РАВНОТЕЖЕ

Хришћанска адвентистичка црква у једној афричкој земљи веома брзо расте. У чему је тајна? Црквене вође тврде да постоји снажна повезаност између овог раста и несебичне и безусловне службе верника људима у заједници широм земље. Раширено поверење у Хришћанску адвентистичку цркву привукло је пажњу председника земље. Присуствовао је састанку Адвентистичке службе друштву и лично захвалио верницима на њиховој служби.

Као Христови представници треба да будемо веома пажљиви. Треба, као што је то Исус чинио, да придобијемо поверење људи. Међутим, њихово поверење у нас треба да усмеримо Исусу. Ми смо само канали. Они делимично виде Христа у нама – несебичност, љубав, бригу, самоодрицање зарад добра других – и привучени су нама. Мада, ако пажљиво погледају у нас, можда им се неће свидети све што виде, зато што смо сви грешници. Стога, морамо увек да им указујемо на Исуса, у кога једино могу имати потпуно поверење. Сви остали ће их пре или касније разочарати.

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 3,1-9; 5,1. Са чим се Павле суочава у цркви? Какво сведочанство би ови верници дали да су позвали друге у своју цркву и да су посетиоци видели оно о чему је Павле говорио?

Наравно, не морамо да будемо савршени или да имамо савршену Цркву да бисмо служили потребама других. У исто време, морамо се трудити да будемо људи на које ће, у одређеној мери, други научити да се ослањају и у које ће имати поверење. То можемо учинити само ако верно и марљиво бринемо о људима као што је то Исус чинио. Нема сумње да би многе расправе и сукоби унутар Цркве брзо нестали, када би се верници искључиво усредсредили на испуњавање потреба заједнице и откривање Христове љубави.

Ако би пријатељи почели редовно да долазе у вашу цркву, шта би видели, и какво сведочанство бисте им дали?

»Боље је име него велико богатство, и милост је боља него сребро и злато.« (Приче 22,1) Како се идеја приказана у овом стиху односи на наше сведочење и мисионски рад у заједници?

Шта је »друштвени капитал«? Када уложите новац у банку, вредност банковног рачуна расте. Друштвени капитал састоји се од позитивних, плодноносних односа који су вредни као и новац у банци. Када негујете пријатељске односе са вођама заједнице, када их питате о потребама заједнице, када тражите савет како да на најбољи начин одговорите на њихове потребе, а затим све то спроведете у дело, ви градите односе са њима. То је друштвени капитал. Свако позитивно искуство са њима је попут улагања у ваш однос. Ваш друштвени капитал наставља да расте и ваша вредност у њиховим очима расте.

Црквени правилник нас подсећа да као адвентистички хришћани »треба да будемо препознати као изврсни грађани по... свом деловању на опште добро... Својом службом и својим средствима треба да подупиремо, колико год је то могуће и у складу са нашим веровањима, напоре за увођење друштвеног реда и напретка... увек треба да се тихо и чврсто држимо свог бескомпромисног става у погледу правде и оног што је исправно у свим грађанским питањима.« (»Мерила хришћанског живљења«, стр. 130.131)

Поред Исусове овоземаљске службе, Свето писмо наводи још један пример о томе шта може да се догоди када Божји народ стекне »друштвени капитал«. Прочитајте следеће текстове и опишите позитивне односе које су ове библијске личности успоставиле са »страницима« и шта се затим догодило:

Дела 7,9.10; 1. Мојсијева 41,38-45. _____

Данило 2,46-49; 6,1-3. _____

Наравно, ми можда нећемо доживети оваква драматична издвајања приказана у овим стиховима. Међутим, то није кључно. Ови људи показали су снагу карактера која је оставила утисак на људе око њих. Елен Вајт у књизи *Стварање, патријарси и пророци* (стр. 217.218.221. оригинал) и *Историја пророка и царева* (стр. 628. оригинал) наводи да су следеће особине побожних људи освојиле поверење и наклоност »незнабожаца« у њиховој близини: благод, верност, мудрост, здраво расуђивање, способности, племенито достојанство и непоколебљиво поштење.

ВРЕДНОСТ ДРУШТВЕНОГ КАПИТАЛА

Цркве углавном представљају групе добровољаца, које раде употребљавајући ограничена новчана средства. Друштвени капитал повећава изгледе ваше цркве да оствари значајне циљеве које не би могла сама да постигне. Стари обичај у неким земљама у коме пољопривредници међусобно помажу једни другима у обављању жетве јесте пример друштвеног капитала. Односно, када је могуће и изводљиво, иако сваку ситуацију треба да посматрамо посебно, можемо сарађивати са другима да бисмо постигли своје циљеве.

Прочитајте текст из Књиге Немијине 2,1-9. Шта је била последица од Бога датог поверења које је цар Артаксеркс указао Немији?

»Средства која су му недостајала тражио је од оних који су били у стању да му их пруже. Господ је и сада вољан да делује на срца оних који управљају Његовим добрима и да их покрене да приложе за дело истине. Они који раде за Њега треба да се послуже средствима која су приложили људи покренути Божјим Духом... Дародавци можда неће имати вере у Христа, можда неће познавати ни Његову реч; али због тога не смемо одбијати њихове дарове.« (Елен Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 634. оригинал)

Задивљујуће је што је у овом примеру Бог деловао на срца незнабожаца да унапреди своје дело. Ово треба да нас научи важној поуци. Колико год је то могуће, треба да будемо спремни да сарађујемо са другима, иако не припадају нашој верској заједници, или ако чак уопште не верују, ако ће та сарадња унапредити Христово дело. Наравно, увек морамо бити пажљиви када је било каква врста сарадње са другима у питању. Треба пажљиво и уз молитву да радимо са другима чији рад може бити од велике помоћи у ономе што желимо да учинимо за добро целокупне заједнице. Често ће власти, приватне фирме или појединци, под утиском нашег хуманитарног рада, понудити своју подршку. Ова подршка не би требало олако да буде прихваћена или одбачена. Уместо тога, треба мудро и уз молитву размотрити сваки случај пре него што одлучимо.

На које начине можете изградити »друштвени капитал« у својој заједници који ће касније донети позитивне резултате и користи, не за вас лично, већ за друге?

НАКЛОНОСТ СВИХ ЉУДИ

Нема сумње да нас је Господ, као народ, благословио великом светлошћу. Ова светлост не односи се само на теолошке истине, као што је разумевање крста, Светиње, стања мртвих, Суботе, и велике борбе, које су саме по себи велики благослов. Када размишљамо о светлости која нам је дата у вези са здрављем и излечењем, сигурно много тога можемо да понудимо људима око себе.

У ствари, здравствена порука може бити кључна у успостављању додира са другима и може нам помоћи да се приближимо људима у својој заједници. Уосталом, чак и они који можда (макар у први мах) нису заинтересовани за наша веровања воде рачуна о очувању доброг здравља. То је добра прилика да са другима поделимо што нам је дато. Као што смо већ видели, Исус је рекао: »Коме је год много дано много ће се искати од њега; а коме предаше највише највише ће се искати од њега.« (Лука 12,48) Нема сумње да је нама много дато.

Прочитајте текст из 5. Мојсијеве 4,1-9. Шта Господ говори свом народу у оно време, и на које начине се начела изражена овде односе на нас, укључујући и то да им Господ говори да морају да буду послушни свему што им је заповедио?

Пре неколико година једна група адвентистичких верника размишљала је о следећем питању: Да ли ћемо недостајати нашој заједници ако би се догодило да верници наше цркве нестану преко ноћи? Одговор је био једноставан. Не, неће им недостајати. Њихова заједница нема поверења у њих.

Пошто им се одговор није свидео, одлучили су да са изградње зидова пређу на изградњу мостова. Пажљиво да не изложе ризику истину коју су познавали, радили су у сарадњи са организацијама које су већ обављале Божје дело. Свакодневно су били укључени у рад са овим организацијама, не бавећи се само једнократним пројектима, већ одржавањем сталних програма који су у великој мери користили заједници. Нема сумње: ставови према Цркви ускоро су се променили.

Прочитајте текст из Дела апостолских 2,42-47. Каква повезаност је постојала у Раној цркви између »имајући милост у свију људи« (Дела 2,47) и раста Цркве? Упоредите вредности споменуте у овом тексту са вредностима своје Цркве?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове: Марко 5,18-20; Лука 8,38.39; Дела 5,12-16. У књизи Елен Вајт *У потрази за бољим животом* прочитајте поглавље »Наш пример«, стр. 17-28. оригинал; у књизи *Чежња векова* поглавље »Благосиљање деце«, стр. 511-517. оригинал; у књизи *Мој живот данас* »Олакшајте положај потлачених«, стр. 244.

Постоје, несумњиво, бројни начини на које ви и Црква можете сарађивати са другим Црквама и организацијама за добро заједнице. Важно је да ваша Црква зна потребе заједнице и да затим, колико год је то могуће, складно сарађује са другима у испуњавању ових потреба. Постоји ли бољи начин да изградимо поверење у односима са друштвом и другим Црквама? Успостављањем међусобног поверења између Цркве и циљане заједнице, поставља се темељ који омогућава да заједница почне да следи Исуса, јер »овај посао неће бити и не може бити без плода«. (Елен Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 144. оригинал) Само Бог зна колико људи је било или ће бити придобијено захваљујући мисионском раду и тежњи да чинимо добро онима којима је то потребно.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Како миримо ову идеју да градимо добре односе и стичемо добро име у друштву са Исусовом опоменом у Јеванђељу по Матеју 10,22: »И сви ће мрзити на вас имена Мојега ради; али који претрши до краја благо њему.« Како можемо да остваримо циљ у ономе што изгледа као снажна противречност?
2. Образложите у разреду своје одговоре на питање: Како изгледа права вера? Односно, ако заиста имамо спасоносну веру у Исуса, по чему ћемо се разликовати од оних који је немају?
3. Треба пажљиво да размислимо о примању дарова од оних који нису наше вере. Као што смо видели у поуци од среде, Елен Вајт говори благонаклоно о примању дарова од оних који чак и не верују у Исуса. Међутим, у књизи *У потрази за бољим животом* (стр. 340. оригинал) она веома оштро говори против цркава које узимају новац од оних који су били укључени у продају алкохола (»добри и редовни верници«). Она каже да је новац ових људи »умрљан крвљу. На њему лежи проклетство«. Како можемо да разликујемо добро од зла у вези са тим од кога примамо дарове или са ким сарађујемо уопште, чак и када имамо добар повод?

ИСУС ИМ РЕЧЕ: »ХАЈДЕТЕ ЗА МНОМ!«

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 10,1-5.16; Лука 9,2; Откривење 14,6.7; Лука 19,1-10; Дела 26,11-27; Откривење 3,20.

Текст за памћење: »А за туђином неће да иду (овце), него бјеже од њега, јер не познају гласа туђега.« (Јован 10,5)

Римски цар Јулијан године 362. покренуо је борбу за обнављање паганизма. Пошто се хришћанство све више ширило Римским царством, он и паганске вође били су забринути. Јулијанов савет истакнутом паганском свештенику изражава његову забринутост, и објашњава зашто се хришћанство тако брзо ширило: »Сматрам да када су (незнабожачки) свештеници почели да занемарују и ниподаштавају сиромашне, зли Галилејци (хришћани) запазили су ово и посветили се чињењу добрих дела... (Они) не само да подржавају своје сиромашне, већ и наше. Такође, сви могу видети да нашем народу недостаје наша помоћ.« (Родни Старк, *Cities of God* [San Francisco: HarperColins Publishers, 2006], стр. 31)

Римљани су сматрали да ће хришћанство нестати након смрти вође, Исуса Христа. Напротив, велики број римских грађана следио је Исуса. Како су објашњавали овај »проблем«? Исусови следбеници показивали су Његову љубав испуњавањем основних потреба људи око себе. То је оно што је Исус чинио када је био на Земљи, и то је оно што Његови следбеници треба да чине.

Зато не треба да нас чуди што су многи прихватили позив да следе Исуса.

ОНИ ПОЗНАЈУ ЊЕГОВ ГЛАС

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 10,1-5.16. Како овај текст показује колико је важно да ми, као Исусови представници, стварамо позитиван и љубављу испуњен однос са људима у својој друштвеној заједници, док тежимо да их поведемо Исусу? Како можемо да им помогнемо да науче да слушају Његов глас?

Шапат пријатеља много је снажнији од повика странаца приликом приближавања људи Исусу. Када склапамо пријатељства са онима који стичу поверење у нас, добри Пастир (Јован 10,11.14) може да делује преко нас да помогне овим људима да чују, препознају и следе Његов глас.

Наравно, важно је да лично познајемо Исусов глас да бисмо могли помоћи другима да га упознају. Потребна нам је од Бога дата проницљивост да бисмо разликовали Исусов глас од лукавог сотониног гласа. Никад не смео заборавити стварност велике борбе и да имамо непријатеља који у великој тајности ради да спречи људе да приђу спасоносној заједници са Исусом.

Ипак, можемо бити моћни посредници који помажу људима да препознају Исусов глас. Он говори преко природе (упркос последицама пада), дела провиђења, утицаја Светог Духа, побожних људи и Његове речи. (Види: Елен Вајт, *Пут Христу*, стр. 85-91) Када сами упознамо и послушамо тај глас, и другима можемо помоћи у томе. Последње што желимо јесте, као што је Исус једном упутио опомену, да слепи воде слепе (види: Матеј 15,14).

Зашто је Исусова сила којом је привлачио људе к Себи била толико неоодољива? Зато што је тешко одолети Његовом несечичном давању Себе. Када ми, Његово тело, оставимо себичност и преуземо улогу слуге, дозвољавајући Му да живи у нама, остали ће бити привучени Христовом позиву упућеном преко нас.

Као представници доброг Пастира, морамо одражавати особине Његове службе када позивамо људе да Га следе. Веродостојне речи и искрена служба која одражава Исусову пожртвовану љубав отвара уши оних којима служимо и руши препреке између заједнице и Цркве.

На које посебне начине можете помоћи људима да чују Пастиров глас?

ТРЕБА ДА ТРАЖИМО

**Прочитајте текстове из Јеванђеља по Луки 19,10; Марку 1,17; Луки 9,2. и Откривења 14,6.7. Шта је заједничко овим текстовима? Од-
носно, шта нам говоре да учинимо?**

Годинама су се адвентистички хришћани молили: »Госпoде, моли-
мо Те доведи људе из наше заједнице у Цркву и ка Себи« – као да је
наша Црква велики магнет који ће на магичан начин привући људе.
Да, понекад људи дођу у нашу Цркву у потрази за Богом, без имало
уложеног труда са наше стране.

Међутим, шта ваша црква треба да учини када године прола-
зе, а нико из заједнице не пролази кроз црквена врата? Ако се само
усредсређујете на молитву да људи дођу, ви не следите Исусов метод
за придобијање душа. Он је боравио међу људима, дружио се са њима
и настојао да их спасе. »Ми не смемо чекати да душе дођу к нама; мо-
рамо их потражити тамо где живе... Мноштво људи никада неће бити
обухваћено Јеванђељем уколико им не буде однесено.« (Елен Вајт, *По-
уке великог Учитеља*, стр. 229. оригинал)

Ова идеја тражења приказана је различитим сликама:

1. Пастир оставља 99 оваца у тору да би пошао да тражи једну која
је залутала (види: Матеј 18,10-14). Исус прича ову причу саветујући
слушаоце да »најмање« негују и штите од греха. »Најмањи« могу у до-
словном смислу бити деца или млади хришћани. Ако одлутају у свет,
ми, попут Исуса, треба да их потражимо и у љубави вратимо к Њему.

Суштина је, као и у претходним текстовима, слична: треба да бу-
демо ревносни у тражењу изгубљених. Треба да уложимо напор да их
досегнемо. Иако се понекад догађа да неко сам дође и каже: »Научи ме
о Богу, о спасењу, о истини«, то обично није правило, зар не?

2. Христов метод приближавања изгубљенима »неће бити и не
може бити без плода«. (Елен Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр.
144. оригинал) Међутим, да ли се усредсређујемо само на »плодове
који су ниско« – људе који већ деле наша хришћанска гледишта, као
што су хришћани из других верских заједница? Шта чинимо да бис-
мо се приближили »плодовима које је тешко досегнути« – секуларним
људима, атеистима, муслиманима, Јеврејима, хиндуистима, будисти-
ма, итд? Историјски гледано, људи са хришћанским погледом на свет
сматрају адвентизам значајним, али морамо радити много боље на
ширењу истине о Исусу међу верским групама које имају другачија
гледишта.

Понекад Црква може организовати мисионске програме у намери да служи друштву из области здравља, породичних односа, личних финансија, решавања сукоба, итд, и може да постави питање: Шта представља мост који ће их довести до фазе »Следи ме«? Заправо, требало би да поставимо питање: Ко представља мост? Одговор гласи: Ми! »Најјачи доказ у корист Јеванђеља је љубазни хришћанин пун љубави.« (Елен Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 470. оригинал) Цркве које су успешне у томе да привуку пажњу заинтересованих посетилаца између различитих активности и програма благословене су верницима који искрено љубе Бога и теже да негују трајна пријатељства.

Са друге стране, верници који имају немаран приступ према посетиоцима, и равнодушни су према њима, могу имати веома негативан утицај на црквени мисионски рад. »Господ данас не доводи многе душе истини, због верника који се никада нису обратили, као и због оних који су се раније обратили, али су затим поново упали у ранију грешку. Какав утицај могу имати на нове вернике ови непосвећени верници? Зар они неће Божју вест, коју Његов народ треба да објави, учинити неделотворном?« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 6. свеска, стр. 371)

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 19,1-10. Зашто је Закхеј сматрао да је неопходно да се попне на дрво и види Исуса? Какве духовне поуке можемо извући из овог извештаја?

Замислите шта се могло догодити да су они који су онемогућили приступ Исусу у Јерихону обратили пажњу на Закхејеу снажну жељу да се приближи Исусу и да су у љубави позвали овог »грешника« да дође код Спаситељевих ногу.

Они међу нама који су део »мноштва« које се налази око Исуса морају бити прожети Његовом љубављу и жељом да се боре за грешни људски род. Ако смо дубоко свесни Божје љубави и благодати према грешницима као што смо ми, усрдно ћемо тражити оне изван мноштва који су ниски растом у духовном смислу и нежно их довести Христу.

Како се опходите према новим лицима у цркви? Да ли се трудите да ступите у разговор са њима? Или занемарујете ове људе, мислећи да ће им неко други прићи? Шта ваш одговор говори о вама и променама које морате да извршите?

Исус и Његови ученици исцељивали су људе, а затим су усмеравали њихов ум на вечна питања. (Види: Елен Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 20. оригинал) Марк Финли нас подсећа да чинимо духовну проневеру ако не упознајемо људе са Богом. Исусов метод еванђеоског рада био је да се приближи људима у њиховој највећој потреби. То је одлика здравственог мисионског рада. Христос се није задовољио тиме да их само физички излечи и ништа више од тога. Циљ је вечни живот у Исусу. Здравствени мисионски рад можда неће почети позивањем ближњих да следе Исуса, али на крају треба да доведе до тога. Из љубави према људима, чезнућемо да им понудимо све што Исус нуди.

Међутим, можда ће неко рећи: »Постараћу се за први део Исусовог метода, али ја не могу да учиним онај део који се односи на позив: 'Следи Ме'. За то немам дара.« Ако извршите први део, можда ћете изненадити себе тиме што ћете несвесно почети да објављујете вест о Исусу – и то на тако неусиљен и лак начин, јер сте поставили »темељ« на тлу њиховог срца.

Како се више упознајете са људима којима служите, будите спремни да искористите прилике да разговарате о вери и о томе шта вам Господ значи. Тражите прилике да започнете разговор о духовним темама. Питајте своје нове пријатеље о њиховој породици, занимању, вери, што отвара пут да поделите своје лично сведочанство.

У ствари, лична искуства могу бити најснажнији начин сведочења, зато што су најмање наметљива. У том случају не проповедате отворено; само причате своје искуство, сви треба да имамо своја лична искуства о томе шта је Исус учинио у нашем животу.

Прочитајте текст из Дела апостолских 26,11-27. у коме апостол Павле говори о свом личном искуству цару Агрипи. Шта можемо научити из овог догађаја у тежњи да сведочимо другима о Исусу?

Запазите различите етапе. Павле је прво говорио о томе какав је био пре него што је упознао Господа. Затим је испричао своје искуство обраћења. После тога је објаснио шта је Бог чинио у његовом животу од тог тренутка. Затим је упутио позив.

Иако наша искуства можда нису узбудљива као Павлово, како гласи ваше искуство са Исусом и како можете научити да га испричате другима када за то дође право време?

ТРАЖИТЕ И НАЋИ ЂЕТЕ

Прочитајте следеће текстове: Откривење 3,20; Матеј 7,7.8; Јован 1,12. На који начин су ова три текста повезана и како објашњавају шта значи тражити и пронаћи Господа?

Ови текстови заједно указују на чињеницу да људи морају питати, тражити и бити отворени да приме Исуса. Истовремено, у тексту у Откривењу 3,20. Исус стоји на вратима и куца, и чека да човек отвори врата и пусти Га да уђе.

Ове идеје нису противречне. Силом Светога Духа, Господ делује на срца људи, приближавајући их Њему, чак и ако људи можда нису свесни тога. Они често траже нешто што им овај живот не нуди. Каква је предност бити поред њих, усмерити их у добром правцу и помоћи им да боље схвате шта је то што траже.

Чињеница је да преко вас Исус може да куца на »врата« живота људи у вашој заједници, и свако ко вољно »отвори врата« и прими Га, примиће Његове благослове (Откривење 3,20; Јован 1,12). Такође, Он позива своје следбенике да питају, траже и куцају на Његова врата и примају »добре дарове« Његовог царства (Матеј 7,7.8.11).

Када вас Свети Дух осведочи да је неко спреман да »отвори врата« Христу, питајте га: »Да ли би желео да се молиш са мном да примиш Исуса Христа и постанеш члан Његове породице?« Следи једноставна молитва коју он или она може упутити Богу:

»Драги Господе Исусе, знам да сам грешник и потребно ми је Твоје опроштење. Верујем да си умро за моје грехе. Желим да оставим своје грехе. Позивам Те сада да уђеш у моје срце и живот. Желим да Ти верујем и да Те следим као свог Господа и Спаситеља. У Исусово име, амин.«

Потребна нам је духовна проницљивост да бисмо знали када је право време да некоме упутимо позив. Као што увек постоји опасност да будемо превише нападни, тако постоји опасност, можда и већа, да не будемо довољно упорни. Понекад је људима потребан чврст и брижан подстицај да одлуче да следе Господа. Можда се неко колеба између два избора: вечног живота у Христу и вечног губитка?

Ми заиста имамо свету одговорност.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове: Псалам 77,20; Осија 11,4; 2. Коринћанима 5,11-21. У књизи Елен Вајт *У потрази за бољим животом* прочитајте поглавља »Поучавање и лечење«, стр. 139-146. оригинал и »Помоћ у свакодневном животу«, стр. 469.470. оригинал; у књизи *Поуке великог Учитеља* поглавља »Овај прима грешнике«, стр. 185-197. оригинал и »Изићи на путове и међу оградае«, стр. 228-237. оригинал.

Један младић волео је Господа и желео другима да говори о Исусу. Речит и допадљив, био је снажан сведок. Људи су волели да га слушају. Међутим, непрестано га је мучио један проблем: увек се плашио да упуту људима позив да предају свој живот Исусу. Ово је изненадило друге вернике, јер је у сваком другом погледу у делу Господњем био храбар, увек спреман да отворено говори о својој вери. Коначно, када су га упитали у чему је проблем, образложио је да је на основу једне поуке схватио да нема дар за то. Он је волео да сеје семе; али остављао је другима да жању. Међутим, после одређеног времена, признао је да се више од свега плаши да ће његов позив бити одбачен. Увек се осећао помало недостојним као Господњи сведок (што је добро), и зато се плашио да људи неће предати свој живот Исусу када их он на то позове. Остали верници су му објаснили да не сведочимо о себи, већ о Исусу. Ми ћемо увек бити несавршени сведоци. Иако људе уз молитву и у љубави можемо да упутимо Исусу, не можемо вршити улогу Светог Духа, који једини може довести до осведочења и обраћења. Ми треба да будемо канали кроз које ће се Христова љубав излити на друге.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта бисте рекли некоме ко се плаши да упуту позив људима да свој живот посвете Исусу?
2. Текст у Јеванђељу по Јовану гласи: »Бјеше Видјело истинито које обасјава свакога човјека који долази на свијет.« (Јован 1,5) Како нам овај стих помаже да схватимо да Господ тежи да досегне сваку особу и пружи јој спасење?
3. Колико је ваша Црква пријатељски расположена према посетиоцима? Шта можете променити набоље у вези са тим како се опходите према пријатељима који дођу у цркву?
4. Када је неко последњи пут пролазећи поред цркве одлучио да уђе унутра? Како су верници реаговали?
5. Разговарајте у разреду о свом личном искуству обраћења. Како сте га користили или како можете да га искористите у сведочењу другима?

СЛУЖБА У ГРАДОВИМА У ПОСЛЕДЊЕ ВРЕМЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Дела 18,1-28; 2. Мојсијева 2,23-25; Матеј 13,3-9.18-23; Јован 15,12.13; 2. Петрова 3,9.

Текст за памћење: »И тражите добро граду, у који вас преселих, и молите се за њ Господу, јер у добру Његову биће вама добро.« (Јеремија 29,7)

Вест три анђела налаже да се Јеванђеље проповеда »свакоме племену и језику и кољену и народу«. (Откривење 14,6) То значи да вест мора бити однета свуда где људи живе. Пошто сада велики број људи живи у градовима, морамо поћи у градове.

У ствари, потреба за радом у градовима повећала се 2007. године, када су представници Одељења за статистику Уједињених нација изјавили да већина светске популације, први пут у забележеној историји, живи у метрополама. Данас служба у градовима представља средиште мисионске стратегије Хришћанске адвентистичке цркве.

Адвентистички мисионски рад у многим земљама постигао је више успеха у малим градовима и сеоским подручјима изван области великих градова. Истраживања су показала да у неким градским срединама већина људи никада није чула за Хришћанску адвентистичку цркву, а самим тим ни за Вест три анђела.

Стога, јасно је да ако желимо да досегнемо свет, морамо да вршимо мисионски рад у градовима.

ОДЛИКЕ ГРАДОВА

У градовима се преплићу многе и различите културе, етничке групе, језици и религије. Свака група обично насељава свој »кварт« или одређено подручје. Све већи број различитих људи постају први суседи у овим областима великих градова. Ова мултикултурална средина је сложена, и носи многе опасности, али пружа велике могућности за ширење Јеванђеља. У њој постоји већа трпеливост према новим идејама, већа спремност за прихватање нових религија, него што је то случај у традиционалнијим културолошким срединама изван градова. Град може да омогући приступ многим људима који на други начин можда никада не би дошли у додир са вешћу адвентистичких хришћана.

Прочитајте текст из Дела апостолских 18,1-28. да бисте видели како је апостол Павле оснивао цркве у градовима. Шта можемо научити из онога што је он чинио?

У овим градским центрима настао је мозаик сачињен од многих језика, култура и етничких група, као у данашњим градовима. Павле је ступио у додир са посебном групом људи. Упознао је људе који су као и он имали везе са јеврејском вером, били римски грађани и бавили се израдом шатора за шта је и он био обучен. Издржавао је себе захваљујући овој вештини. Живео је у дому једног брачног пара који су постали верници и еванђелисти. Поучавао је у синагоги, док га одатле нису истерали, а онда је основао цркву у дому једног верника. Обучавао је и саветовао нове вернике да би, када пође даље, могао одредити нове вође.

Јасно је да је Павле схватао мултикултуралну, мултиверску градску средину и да му је било угодно да ради у њој (види: 1. Коринћанима 9,20-23). Он је знао како да се прилагоди окружењу у коме се налазио, и научио како да представи истину да би на најбољи начин испунио потребе оних које је покушавао да досегне.

Како можемо као појединци, и као месна Црква у целини, боље да се припремимо да бисмо се приближили заједници и да бисмо могли да досегнемо њене припаднике?

Док је Христос пролазио Јерусалимом, Капернаумом и другим тадашњим градовима, болесни, онеспособљени и сиромашни тискали су се око Њега, Исцелитеља. Његово срце окренуло се напаћеном људском роду.

У граду свега има више – више људи, више зграда, више саобраћаја, више проблема. Ово представља стварни изазов Црквама. Они који шире Јеванђеље не могу да занемаре огромне људске потребе око себе и усредсреде се искључиво на вест, јер чинећи тако унижавају вест. Ако наша дела не показују саосећање, благодат и наду о којима говоримо, онда наше речи неће имати силу. Људи ће их слушати као само још један од многих гласова који се боре да привуку пажњу мноштва.

Прочитајте следеће текстове: 2. Мојсијева 2,23-25; 6,5; Псалм 12,5; Римљанима 8,22; О Јову 24,12. Какву поруку проналазимо у овим текстовима за себе?

Наш свет је болно место. Он плаче под тежином греха и патње коју грех доноси. Нико од нас, без обзира ко смо, не може да избегне ову стварност.

Овај бол нам, такође, нуди прилике за сведочење. Међутим, треба да будемо пажљиви. Када се ради о томе како људи који нису верници посматрају однос Цркве према ближњима, важно је схватити разлику између друштвених догађаја и сталне службе која заиста испуњава потребе. Друштвена заједница прави разлику између цркве која испоручује храну породицама једном годишње у време празника и оне попут одређене новоосноване адвентистичке цркве у великом граду.

Шта ова црква чини? Свакодневно се састаје у Друштвеном центру. Људи могу да оду тамо сваког јутра и добију топао доручак! Та црква није велика. Има око 75 верника, али они су потпуно посвећени испуњавању потреба својих суседа. Ово је значајан посао, али посао који захтева посвећеност и осећање дужности да се помогне људима у потреби.

Замислите какав бисмо утицај на нашу заједницу имали када би све наше цркве својим радом помогле да се одговори на вапај који се сигурно уздиже у нашем суседству.

СЕТВА И ЖЕТВА У ГРАДОВИМА

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 13,3-9.18-23. Иако нам је ова прича добро позната, размислите како можемо усвојити њене поуке које нам могу помоћи да боље схватимо како да служимо и сведочимо у заједници, укључујући и оној у градовима?

Иако је смештена у рурални оквир, ова прича заправо је важнија за службу у градовима него у малим градовима и сеоским подручјима, зато што се у градовима налази већи број различитих врста »тла«. Ово објашњава зашто већи изазов представља спровођење еванђеоских програма у градовима него у сеоским подручјима.

Различите особине тла доводе до различитих последица, што указује на потребу да проучавамо особине тла пре него што започнемо еванђеоске активности. Ако после проучавања »тла« заједнице, ваша црква утврди да има недовољно »добре земље« у свом окружењу, мора планирати да побољша тло омекушавањем тврђих стаза, уклањањем камења, уништавањем корова. Односно, да би еванђеоски рад био успешан, црква мора радити испред свог времена, припремајући земљу. Ово у великој мери може утицати на успех еванђеоских програма.

У 1. Коринћанима 12. поглављу, Римљанима посланици 12. поглављу и Ефесцима посланици 4. поглављу, Свето писмо учи о духовним даровима. У овим текстовима је речено да постоји мноштво различитих дарова, али само једна мисија. Врсте тла споменуте у причи указују на потребу да се у мисионски рад у градовима укључе различити дарови. У велике градове »доведимо људе различитих дарова«, записала је Елен Вајт. »Уведимо нове методе. Божји народ мора да постане свестан потреба времена у коме живи.« (Елен Вајт, *Евангелизам*, стр. 70. оригинал) Божјим надахнућем она је видела шта је неопходно да би служба у градовима била успешна. Данас је још потребније имати мноштво различитих приступа и дарова, који ће бити употребљени у оквиру великог и свестраног плана. Само један програм или један главни пројекат неће постићи много у дугорочном смислу. Такви програми потпуно нестају у великом обиму и сложеној структури града, и после неколико седмица од њиховог утицаја нема ни трага. Више би требало да буде урађено у времену које претходи.

Размишљајте о онима којима желите да сведочите. Какво тло они представљају? Шта можете да учините да бисте боље припремили земљу?

УЧИНИТИ ГА ЛИЧНИМ

Прочитајте следеће текстове: Јован 15,12.13; Јаков 1,27; Галатима 6,2. Шта ови текстови заједно говоре о томе шта је кључно за сваки озбиљан мисионски рад?

Због великог броја становника који живе у градовима, лако је изгубити из вида чињеницу да је вера лична. Крајњи циљ мисионског рада у градовима, или неком другом месту, јесте да појединци остваре личну заједницу са Христом. Истраживања показују да се велики број нових верника Хришћанске адвентистичке цркве прикључио Цркви због односа који су успоставили са познаницима адвентистима. Често пријатељства, нарочито у случају мисионског рада, захтевају да се одрекнемо себе и будемо спремни да радимо за добро других.

Орање земље, сејање семена, неговање изданака до жетве, и чување рода после жетве – сви ови кораци биће успешно обављени ако су тесно повезани. Треба да научимо како да будемо пријатељи људима; треба да научимо како да их саслушамо; треба да научимо како да их волимо. Ако су ово основни елементи сваког мисионског рада, колико је то више случај у служби у градовима, у којима се појединци понекад могу осетити изгубљено и занемарено усред великог броја становника?

Важан чинилац службе у градовима у виду малих група може примити облик »кућне цркве« каква је постојала у Новом завету (Дела 2,46), или то могу постати мале групе унутар веће групе верника. Кад год у градској или приградској области нема локалне цркве, али има три или више адвентистичких хришћана, треба организовати неку врсту мале групе која ће деловати у тој заједници. (Види: Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 7. свеска, стр. 21.22)

Овакав приступ је значајан за службу у градовима из неколико разлога. Један од њих је сложени склоп културолошких, етничких, језичких и социоекономских група које треба досегнути унутар стотина заједница и поткултура чак и у градовима средње величине. Уколико не постоје мале групе које за циљ имају сваки од ових сегмената, Христова мисија неће бити завршена.

Служба малих група је, такође, потребна зато што је верницима који живе у граду тешко да следе Исуса. Подносе многе притиске, изложени су искушењима и сусрећу се са различитим верским учењима и идеологијама. Неки верници једноставно попусте притисцима и напуштају Цркву, док други граде чврст оклоп да би заштитили своја осећања и постали безосећајни за људе око себе којима у љубави треба представити Исуса.

МИСИОНСКИ РАД У ГРАДОВИМА

Нико не тврди да су мисионски рад и служба лаки. Чињеница је да нису. Људи су пали, искварени и нису духовни по својој природи. Као што је Павле рекао за себе: »Јер знамо да је закон духован; а ја сам тјелесан, продан под гријех.« (Римљанима 7,14) Ако Павле ово каже, шта је са онима који не познају Господа или који никада нису доживели искуство промене живота у заједници са Христом?

Чак и ако наша урођена пала природа није много рђава, градови су увек били познати по свом изузетно рђавом утицају на људе. Људи се суочавају са толико много искушења које непријатељ душа користи да их ухвати у замку и веже за грех и овај свет. Према томе, није чудно што мисионски рад нарочито у градовима није једноставан задатак; то је задатак који се мора испунити, и ми као Црква, верни позиву који нам је упућен, морамо га извршити.

Шта следећи стихови говоре о важности мисионског рада?

2. Петрова 3,9. _____

1. Тимотију 2,4. _____

Према Божјој речи, Христова смрт има свеопшти значај: она обухвата цео људски род, од времена Адама и Еве све до данашњих дана. Она, наравно, обухвата бескрајно мноштво које живи у великим градским центрима широм света. И они треба да чују велике истине које су нама толико драге и драгоцене.

»Вест коју је Бог послао у прошлости није се променила. Рад у градовима је важан посао за садашње време. Када би се у градовима радило како би Бог желео, резултат би био уздизање снажног покрета какав још нисмо видели.« (Елен Вајт, *Medical Ministry*, стр. 304)

Позив да досегнемо градове је личан. То је позив за дубље искуство са Христом и позив за искрено посредовање, као и свеобухватно планирање и рад. Изграђен је потпуно на темељу пробуђења и реформе, јер ће бити извршен само силом Светога Духа.

Прочитајте текст из Римљанима посланице 10,14.15. Шта је у овим стиховима речено што у начелу може да се примени на све нас који тврдимо да смо Христови следбеници? Како се сви можемо више укључити у мисионски рад и службу, без обзира где живимо?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте књигу Елен Вајт *Мисија у градовима* која представља збирку текстова о служби у градовима.

Један адвентистички хришћанин, добар познавалац области службе у градовима проучавао је текстове Елен Вајт у вези са њеним саветом о одласку у градове или изласку из њих. Од 107 чланака, 24 чланка дају упутства о изласку из градова или оснивању установа изван градова. Међутим, 75 чланака дају посебна упутства о одласку у градове због мисионског рада. Осталих осам чланака је неутрално. Један црквени историчар укратко је сажео савете Елен Вајт о раду у градовима, показујући да када је реч о установама, она је саветовала да се ради из центара који су изван градова, а када је у питању рад месне цркве, саветовала је да се борави и ради у граду.

Какве планове ваша црква има у вези са мисионским радом у градовима? Где се налази ваша месна црква у односу на најближе главно подручје метрополе? Ниједна црква не треба да сматра да се ње не тиче мисионски рад у градовима. Свака група верника треба да да свој допринос овом најважнијем мисионском циљу. Занемаривањем градова и усредсређивањем искључиво на досезање области изван подручја великих градова не представља веран одговор мисији коју нам је Исус поверио.

»Зашто се породице које познају садашњу истину не би населиле у овим градовима?... Биће проповедника лаика који ће се населити у... градовима..., да би светлошћу коју им је Бог дао обасјали друге.« (Елен Вајт, *Advent Review and Sabbath Herald*, 29. септембар 1891)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Размишљајте о дивној висти која нам је поверена. Размишљајте о нади коју имамо, обећању о бољем животу сада, и великој нади у вечност. Који су ваши омиљени текстови, текстови који нарочито указују на наду коју имамо у Исусу? Зашто су вам они толико значајни?

2. Покушајте да замислите како изгледа човек који нема никакву наду, који сматра да је овај живот са свим својим борбама, мукама и болом све, и да се завршава смрћу и полагањем у гроб. У ово многи, нарочито велико мноштво у градовима, верује. Како можемо да стекнемо велику љубав према душама и спремност да им се приближимо, где год да живе?

ШТА ДА ЧИНИМО ДОК ЧЕКАМО?

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 24,35-25,46; 2. Петрова 3; Јаков 2,14-26; Јован 4,35-38; 1. Коринћанима 3,6-8; Откривење 21,1-4.

Текст за памћење: Не будите у послу лијени; будите огњени у духу, служите Господу. Надањем веселите се, у невољи трпите, у молитви будите једнако. Дијелите потребе са светима; примајте радо путнике.» (Римљанима 12,11-13)

Неколико година пре земљотреса који је 1906. године погодио Сан Франциско, адвентистичке цркве у Сан Франциску и Окланду, у Калифорнији, вредно су радиле. Верници су посећивали болесне и сиромашне. Проналазили су домове за сирочад и послове за незапослене. Неговали су болесне и одржавали библијске часове у домовима људи. Ширили су хришћанску литературу и држали предавања о здравом начину живота. Такође, основали су школу за децу у сутерену једне куће за састанке у Улици »Лагуна«. Отворили су Дом за раднике и покренули здравствену мисију. Отворили су продавницу здраве хране и вегетаријански ресторан. Верници су започели мисионски рад на броду у локалној луци. Проповедници су с времена на време одржавали састанке у великој сали у граду.

Елен Вајт је ове Цркве назвала »кошницама« и била је одушевљена њиховим радом (*Advent Review and Sabbath Herald*, 5. јули 1900) Ово су снажни примери који показују шта би требало и шта бисмо могли да чинимо док чекамо Други Христов долазак. Наш Господ се враћа, то знамо. Кључно питање које се поставља јесте: Шта чинимо док чекамо?

Од овог одговора зависи судбина душа.

Ученици су се дивили величанственом призору, док су сунчеви зраци обасјавали Храм. Исус, желећи да усмери њихову пажњу на чињенице са којима ће се Хришћанска црква суочити у блиској будућности и на крају времена, на пророчки начин им је указао на стварност: »Не видите ли све ово? Заиста вам кажем: Неће остати овдје ни камен ни камену који се неће разметнути.« (Матеј 24,2) Изненађени Његовим речима, ученици су упитали: »Кажи нам кад ће то бити, и какав је знак Твојега доласка и посљетка вијека?« (Матеј 24,3) Исус затим у Јеванђељу по Матеју 24,4-31. говори шта ће се догодити у свету пре Његовог доласка.

Откривајући знаке, Исус опомиње: »Али није још тада посљедак« (Матеј 24,6) и »то је све почетак страдања«. (Матеј 24,8) Непосредан одговор на питање ученика дат је у 14. стиху. »И проповједиће се ово Јеванђеље о Царству по свему свијету за свједочанство свијем народима. И тада ће доћи посљедак.« (Матеј 24,14)

Првих 35 стихова у овом разговору у 24. поглављу Јеванђеља по Матеју подстичу нас да озбиљно схватимо знаке, али Исус нам, такође, говори како треба да чекамо »посљедак вијека«. (Матеј 24,3) Другим речима, не треба само да седимо и чекамо да дође, као када седимо на аутобуској станици и чекамо аутобус. Не, поверено нам је много посла док чекамо Господњи други долазак.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 24,36-25,46. Свака од ових прича говори о томе шта Божји народ треба да чини, док чека Исусов други долазак. Сажето изнесите суштину онога што Господ говори у овом тексту. Затим, поставите себи питање, и као појединцима и као Цркви: »У којој мери следимо Господња упутства из ових прича?«

Исус овде поучава своје ученике на који начин ће Његови прави следбеници чекати Његов други долазак. Исусови ученици ће у то време бити спремни у сваком тренутку. Док буду чекали, показаће љубав, бригу и међусобно поштовање; остаће будни, припремаће се и биће одговорни за своје духовно стање. Умножиће средства која је Бог ставио у њихове руке, поштоваће истински карактер Бога пуног љубави, стараће се за »најмање« међу собом.

ПРОБУЂЕЊЕ И РЕФОРМА У ВРЕМЕ ЧЕКАЊА

Прочитајте текст из 2. Петрове 3. поглавља. Укратко изнесите учења из овог поглавља која се односе на пробуђење и реформу. Како ови стихови одговарају теми коју проучавамо овог тромесечја?

Божја жеља је да »сви дођу у покајање«. (2. Петрова 3,9) Иако не можемо обављати посао Светога Духа у довођењу људи у покајање, позвани смо да им се приближимо вешћу спасења, која ће их, ако је прихвати, повести покајању.

Ми, такође, као верници, треба да доживимо покајање. Оно је део процеса пробуђења и реформе. Пробуђење значи вратити се у живот, бити обновљен. Реформа значи бити преобликован, реформисан – постати нова твар (2. Коринћанима 5,17). »Пробуђење истинске побожности међу нама је највећа и најхитнија потреба. Тежити томе треба да буде наш први задатак.« (Елен Вајт, *Selected Messages*, 1. свеска, стр. 121)

Библијски текстови у јучерашњој поуци, који говоре о томе како треба да чекамо Исусов долазак, приказују услове и резултате пробуђења и реформе. На пример, свих десет девојака требало је да доживе пробуђење, да се пробуде из сна (Матеј 25,1-13). Луде девојке требало је да повећају своју способност да приме Светог Духа у свом животу. Када се понизимо, одрекнемо себе, несебично се молимо, проучавамо Божју реч и с љубављу је делимо са другима речју и брижним делима, повећавамо своју способност да будемо испуњени Светим Духом у сили познога дажда. Међутим, могуће је да сатима проучавамо Библију и да наставимо да будемо себичне особе. Можемо да се молимо за пробуђење и позни дажд, али да га себично желимо само за себе. Пробуђење увек води несебичној бризи за друге. Када смо испуњени Светим Духом, бићемо преображени у ревностне ученике окренуте мисији и служби.

Пробуђење и реформа потребни су и у нашим молитвама, проучавању Библије, нашој усредсређености на тражење Светог Духа у виду обилног изливања позног дажда. Нама као Цркви, такође, потребни су пробуђење и реформа у нашим ставовима и методама. Пробуђење и реформа потребни су у нашем ставу и поступцима према »једнима од ове најмање браће«. Све ово је било средиште поуке за ово тромесечје.

Како се можемо сачувати од самозадовољства у вези са Другим Исусовим доласком? Односно, како док време пролази пред собом увек можемо имати стварност и хитност Господњег повратка?

МИСИЈА ЦРКВЕ ДОК ЧЕКАМО

Прочитајте текст из Посланице апостола Јакова 2,14-26. На које начине ови стихови сажимају питање ко смо и зашто смо овде?

У поуци од недеље видели смо да ученици указују на лепоту Храма. Исус усмерава њихову пажњу на унутрашње стање Цркве и њену мисију у свету који се ближи свом крају. Чињеница је да Црква постоји зато што јој је додељена мисија, а не обрнуто.

Мисија Хришћанске адвентистичке цркве према *Радном програму* (А 05) Генералне конференције јесте »све људе учинити ученицима, ширећи вечно Јеванђеље (Јеванђеље о царству [Матеј 24,14]) у оквиру Вести три анђела из Откривења 14,6-12, водећи их да прихвате Исуса као личног Спаситеља и придруже се Његовој цркви остатка, поучавајући их да Му служе као Господу и припремајући их за Његов скори повратак«. Проповедање, поучавање и исцељење су предложене методе у мисионском раду. Под »исцељењем« се у *Радном програму* подразумева следеће: »Потврђујући библијска начела која се тичу добра целокупне особе, ми очување здравља и лечење болесних сматрамо приоритетом, а преко наше службе сиромашнима и потлаченима, сарађујемо са Створитељем у Његовом саосећајном делу обновљења.«

Ово тромесечје започели смо идејом да Исус жели да обнови своје обличје у људском роду и да нас као своје следбенике оспособи да будемо оруђа у свеобухватном обнављању наших друштвених заједница. »Свету је данас потребно оно што му је било потребно пре хиљаду и девет стотина година – откривење Христа. Потребно је велико дело реформе и само Христовом благодаћу може се извршити дело телесне, умне и духовне обнове.« (Елен Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 143. оригинал)

Када је одслушао семинар у коме је Исусова служба представљена као модел мисије Његове цркве последњег времена, један верник је изјавио: »У овом делу света нисмо много отворени за нове идеје и нове начине рада. Оно што смо ове седмице чули о угледању на Исусов метод службе заправо није ништа ново. То је стара идеја. Само смо је заборавили.«

»Вера без дела је мртва.« На који начин сте утврдили чињеницу да је вера тесно повезана са делима? Како дела појачавају вашу веру?

ПРИПРЕМАЊЕ ЗА КОНАЧНУ ЖЕТВУ ДОК ЧЕКАМО

Исус је у својим учењима о царству користио речи из области земљорадње, као што је истакнуто у 5. поуци. Као што смо видели, бављење земљорадњом није само одређени догађај, већ процес који захтева стрпљење. Она представља циклус који се редовно понавља и састоји се од различитих етапа и различитих послова, које обављају различити људи у различито време. Треба да будемо отворени за вођство Светога Духа и Божја провиђења у вези са тим како нас Господ може употребити у процесу припреме тла, сејања семена и жетве.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 4,35-38. Каква слика је употребљена у овом тексту и шта нам говори о томе како треба да радимо за друге?

Чињеница је да не познајемо људска срца. Не знамо како Свети Дух делује у њиховом животу. Можемо посматрати многе људе и мислити да им предстоји дуг пут пре него што постану спремни за жетву, а заправо све што им је потребно јесте да их неко подстакне да свој живот посвете Исусу. Битка се води за срце и ум сваког људског бића и Бог нас позива да помогнемо људима да изаберу Њега.

Прочитајте текст из 1. Коринћанима 3,6-8. Какву поруку проналазимо у овим стиховима у вези са мисионским радом?

Павле у овим стиховима на свој начин говори о ономе шта је Исус рекао у претходном примеру. Мисионски рад је попут рада земљорадника. Можда нећемо сви обављати исте задатке, али тај рад је кључан у процесу мисионског рада и придобијања душа. Иако Бог може да нас употреби на различите начине, на крају је само Он тај који може да доведе до обраћења душе.

Како можемо научити да будемо захвални и понизни какву год улогу да нам Бог да у процесу служења другим људима? Зашто то заиста треба да сматрамо предношћу?

ЧЕКАЊУ ЈЕ ДОШАО КРАЈ

Енглески писац Чарлс Дикенс пре много година написао је књигу под насловом *Прича о два града*. Ова два града су Лондон и Париз. У одређеном смислу можемо, такође, рећи да је Библија прича о два града. У овом случају ова два града су Јерусалим и Вавилон.

У Откривењу 14,8. и 18. поглављу, апостол Јован описује Вавилон. Он је стан ђаволима и тамница нечистим духовима. Он је утицао да сви народи почине духовну прељубу. Његова пропаст је изречена, објављено је да ће »пасти«. Овај град, симбол зла, отпадништва и побуне против Бога, једнога дана биће поражен и уништен.

Прочитајте текст из Откривења 21,1-4. По чему се Нови Јерусалим разликује од Вавилона?

Други град је Свети град, Нови Јерусалим, описан у 21. и 22. поглављу Књиге откривења. У овом граду живе они који су изабрали Женика и одбацили себичност и духовну прељубу сотоне и његових следбеника. Божјом милошћу откупљени држе Његове заповести и веру Исусову (Откривење 14,12). Њихово стрпљиво подношење и жеља да прихвате Исусову службу омогућило им је укус Небеског царства већ овде на Земљи. Они су спасени вером у Исуса; само их Његова правда чини достојнима Неба. Њихова брига за »најмање од Његове браће« (Матеј 25,40) је спољашњи показатељ њихове спасоносне вере.

Јагњетовом крвљу (Откривење 5) улога Цркве у саосећајној обнови променила се у победничко славље (види: Откривење 5,13.14). У том радосном Светом граду »Бог ће отрти сваку сузу од очију њиховијех, и смрти неће бити више, ни плача, ни вике, ни болести неће бити више, јер прво прође«. (Откривење 21,4) Прави мир је успостављен. Потпуна обнова Божјег обличја у умном, духовном и физичком смислу је завршена. Велика борба је окончана. »Од најситније честице до највећег света, све створено, живо и неживо, у својој непомућеној лепоти и савршеној радости, објављује да је Бог Љубав.« (Елен Вајт, *Велика борба*, стр. 678. оригинал)

Прочитајте текст из Откривења 22,21. На који начин овај стих, последњи у Библији, представља суштину свега у шта верујемо?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следеће текстове: Матеј 5,16; Колошанима 3,17; Јеврејима 13,15.16; у књизи Елен Вајт *Чежња векова* прочитајте поглавља »На маслинској гори«, стр. 627-636. оригинал и »Једноме од ове Моје најмање браће«, стр. 637-641. оригинал.

Исус нам је рекао који ће знаци претходити Његовом доласку, и нису нимало лепо. Ратови, гласови о ратовима, помори, итд. Ако људи наводе зло као изговор да одбаце Бога, они сада сигурно имају мноштво изговора, и имаће још више изговора како се будемо ближили крају. Зато, још је важније да Божји народ, они који тврде да су Његови следбеници, одражава Његов карактер свету и помогне људима да боље упознају какав је Бог. »Ако се понизимо пред Богом, ако смо љубазни и учтиви, нежни и милостиви, стотине ће се обратити и прићи истини тамо где је данас само један.« (Елен Вајт, *Testimonies for the Church*, 9. свеска, стр. 189) Како једноставна, а опет силна изјава у вези са мисионским радом и службом другима. Док чекамо Исусов други долазак, Он очекује да верници Његове цркве проповедају и својим животом прикажу целокупно Јеванђеље; да уложе себе и своја средства у Његово дело; да воле, поштују и брину о људима; да отворе свој живот за утицај Светога Духа у Његовој пунини. То је сведочанство које никакве тврдње на свету не могу да пониште.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте у разреду о томе како се живот у »Вавилону« разликује од живота у »Јерусалиму«. Која је најважнија разлика између ова два града? Односно, у чему је главна разлика – у томе како градови изгледају или у томе ко живи у њима?

2. Важно питање за хришћанина није: »Да ли дела имају одређену улогу у хришћанској вери?« Наравно да имају. Питање које треба поставити је: »Ако дела не могу да нас спасу, каква је онда њихова улога у хришћанској вери?« Какав одговор ћемо дати на ово питање, нарочито у оквиру мисионског рада и службе другима у невољи?

3. Како чекамо Исусов долазак? Шта чинимо у свом животу што показује да верујемо у Његов долазак? Зашто би требало да живимо другачије од оних који не верују у Други долазак?

ЈУЛ

ХРИСТОВО КУШАЊЕ

Молитва против сотониног лукавства

1. П Лука 4,1. Молитва против сотониног лукавства
2. С Лука 11,21. Христос није расправљао са сотоном

Божја сила омогућује нам победу

3. Н Јеврејима 1,8. Спаситељ никад није погрешео
4. П Матеј 4,3. Можемо држати заповести
5. У Матеј 4,4. Искушење и речи из Писма
6. С Матеј 4,6. Христова мисија и патња
7. Ч Матеј 4,11. Откупитељ је издржао пробу
8. П Псалм 91,11.12. Анђели у тренуцима искушења
9. С 2. Петрова 1,3. Божја сила омогућује нам победу

Исус може да спасе сваку душу

10. Н Псалм 128,1,2. Превазиђено искушење је драгоцену победу
11. П 1. Петрова 1,7. Исус може да спасе сваку душу
12. У Псалм 37,39. 40. Будите свесни сотониног извртања Писма
13. С Јован 1,12. Исус чини да постанемо Божја деца
14. Ч Лука 4,3-9. Увек можемо рећи: »Овако говори Господ«
15. П Лука 13,24. Жарка, истрајна молитва и божанска помоћ
16. С Откривење 3,21. Победа задобијена у Исусово име

У Христу сви могу постати победници

17. Н 2. Коринћанима 4,18. Христос је увек са нама
18. П 2. Петрова 1,10. Спасење је блиско сваком људском бићу
19. У Јеремија 13,23. У Христу сви могу постати победници
20. С Јован 15,4. Христос и савршена људска природа
21. Ч 1. Јованова 3,2. Сви су позвани да буду Божја деца
22. П Данило 12,3. Наш утицај је сила за добро, или за зло
23. С Матеј 3,17. Ми живимо од сваке Божје речи

Уз Божју помоћ можемо победити сотону

24. Н 2. Тимотију 3,16.17. Исус је Пример како победити сотону
25. П Исаија 27,5. Наш Спаситељ је био кушан као и ми
26. У Откривење 2,7. Видећемо цара у Његовој лепоти
27. С 1. Коринћанима 15,57. Уз Божју помоћ можемо победити сотону
28. Ч Јован 1,10. Да ли смо спремни за Христов повратак?
29. П 5. Мојсијева 8,3. Боље је трпети него се препустити искушењу
30. С 5. Мојсијева 6,13. Христос жели да нам помогне да победимо

Победоносна вера

31. Н Приче 18,10. Исус је извојевао победу за нас

АВГУСТ

ХРИСТОВА СЛУЖБА

Исус – Пример деци и младима

1. П Ефесцима 2,10. Христос ће нам дати силу да победимо
2. У Ефесцима 2,8. Сви могу да упознају Бога Оца
3. С Лука 2,40. Онај који је Творац постао је беспомоћна беба
4. Ч Лука 2,49. Христос »напредоваше у премудрости«
5. П Лука 2,52. Исус – Пример деци и младима
6. С Матеј 13,34. Исус је износио истину у познатим појмовима

Жива вода потиче од Исуса

7. Н Марко 7,9. Боље обичаји него послушност Божјем закону
8. П Откривење 3,12. Смртници могу да победе уз Христа
9. У Јован 7,5. Исус је поучавао речима и примером
10. С Јован 2,9.10. Исус брине о људским проблемима
11. Ч Јован 2,11. Вода у вино
12. П Јован 4,7. Жива вода потиче од Исуса
13. С Марко 6,3. Сваки положај је частан у Христу

Додир вере исцељује

14. Н Јован 3,3. Христос ће следбеницима дати ново срце
15. П Јован 7,45.46. »Никад човјек није тако говорио...«
16. У Јован 17,17. Посвећени смо истином која је у Исусу
17. С Матеј 13,24.25. Господ нам поверава да посејемо добро семе
18. Ч Матеј 9,2. Христос је исцелио човека...
19. П Матеј 12,45. Срце испуњено Божјом љубављу
20. С Матеј 9,22. Додир вере исцељује

Небо цени чисту, несебичну веру

21. Н Матеј 5,1. Беседа на гори
22. П Матеј 8,5-7. Небо цени чисту, несебичну веру
23. У Матеј 14,27. Исус са нама кроз све животне олује
24. С Лука 4,24. Проречени Месија је одбачен
25. Ч Псалом 28,7. Песма одвраћа сотонину силу
26. П Матеј 9,34. Фарисеји не признају Христову силу
27. С 1. Коринћанима 15,22. Христос је искупио Адамов пад

Учити од Исуса

28. Н Галатима 3,26. Верујте у истину и живите у њој
29. П Јован 15,20. Прогонство у Исусово време и данас
30. У Матеј 11,29. Учити од Исуса
31. С Јован 17,3. Исус ће нам дати вечни живот

СЕПТЕМБАР

ЗАВРШЕТАК СЛУЖБЕ И СМРТ ХРИСТОВА

Исусов победоносни улазак

1. Ч Јован 11,39. Христос саосећа са нама
2. П Матеј 26,6.7. Исус и дар службе из љубави
3. С Матеј 21,2. 3. Исусов победоносни улазак

Божји народ не треба да се размеће

4. Н Јован 1,11. Исус је тужан када одбијамо Његову љубав
5. П Матеј 21,12. »Дом мој дом молитве нека се зове«
6. У Матеј 21,19. Божји народ не треба да се размеће
7. С Јован 15,2. Христос жели да успешно радимо за Њега
8. Ч 1. Јованова 3,1. Верници треба лично да познају Христа
9. П Јован 14,30. Исус је својом смрћу укинуо сотонину моћ
10. С Јован 14,27. Христос је дошао да донесе мир људима

Треба да будемо чисти

11. Н Лука 22,7. 8. Исус, право Пасхално Јагње
12. П Лука 22,24. Прихватимо понизну службу
13. У Јован 13,6. Треба да будемо чисти
14. С Јован 13,21. Лакомство и похлепа воде у пропаст
15. Ч Јован 6,70.71. Сејањем сумње радимо сотонин посао
16. П Марко 14,32. Гетсиманија – место одлуке
17. С Лука 22,44. Христос није морао да сноси кривицу света

Христови следбеници биће прогоњени

18. Н Марко 14,42. Христос је трпео оно што би требало ми
19. П Јован 11,50. Карактер одређује наше место у у историји
20. У Јован 19,10.11. Својим ћутањем осуђујемо Христа
21. С Лука 23,11. Христови следбеници биће прогоњени
22. Ч Јован 19,12. Упркос доказима, Пилат се и даље колебао
23. П Матеј 27,17. Откупитеља света одбацује Његов народ
24. С Јован 18,39. Хоћете ли ви изабрати Исуса?

Христос је разапет ради нас

25. Н Лука 22,31. 32. Свако од нас треба да познаје личне слабости
26. П 1. Коринћанима 10,12. Док гледамо у Бога сотона нема моћ над нама
27. У Лука 23,33. Христос је разапет ради нас
28. С Псалам 69,20. Исус је за нас постао грех и пострадао сам
29. Ч Исаија 53,5. »Он би рањен за наше пријеступе«
30. П Јован 15,18.19. Свет ће мрзети Христове следбенике

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јул		Август		Септембар	
1. Псалам	115-117	1. Исаија	1-3	1. Јеремија	36-39
2. "	118	2. "	4-6	2. "	40-42
3. "	119, 1-88	3. "	7-9	3. "	43-45
4. "	119, 89-176	4. "	10-13	4. "	46-49
5. "	120-121	5. "	14-17	5. "	50-52
6. "	122-124	6. "	18-20	6. Плач	1-3
7. "	125-127	7. "	21-23	7. "	4-6
8. "	128-130	8. "	24-26	8. Језекиљ	1-4
9. "	131-133	9. "	27-29	9. "	5-7
10. "	134-136	10. "	30-32	10. "	8-10
11. "	137-139	11. "	33-36	11. "	11-12
12. "	140-142	12. "	37-40	12. "	13-15
13. "	143-147	13. "	41-43	13. "	16-18
14. "	148-150	14. "	44-46	14. "	19-21
15. Приче	1-3	15. "	47-49	15. "	22-26
16. "	4-6	16. "	50-52	16. "	27-29
17. "	7-9	17. "	53-55	17. "	30-32
18. "	10-12	18. "	56-59	18. "	33-35
19. "	13-15	19. "	60-62	19. "	36-38
20. "	16-19	20. "	63-66	20. "	39-41
21. "	20-22	21. Јеремија	1-3	21. "	42-44
22. "	23-25	22. "	4-6	22. "	45-48
23. "	26-28	23. "	7-8	23. Данило	1-4
24. "	29-31	24. "	9-11	24. "	5-8
25. Проповедник	1-3	25. "	12-16	25. "	9-12
26. "	4-6	26. "	17-20	26. Осија	1-3
27. "	7-9	27. "	21-23	27. "	4-6
28. "	10-12	28. "	24-26	28. "	7-9
29. Песма над песмама	1-3	29. "	27-29	29. "	10-14
30. "	4-6	30. "	30-32	30. Јоило	1-3
31. "	7-8	31. "	33-35		

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јул	Август	Септембар
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 56.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 57.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 58.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 59.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 60.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 61.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 62.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 63.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 64.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 65.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 66.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 67.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 68.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 69,1-16.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 69,17-36.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 70.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 71,1-14.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 71,15-24.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 72.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 73,1-15.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 73,16-28.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 74.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 75.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 76.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 77.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50.	26. Псалам 78,1-14.
27. Псалам 24.	27. Псалам 51.	27. Псалам 78,15-28.
28. Псалам 25.	28. Псалам 52.	28. Псалам 78,29-42.
29. Псалам 26.	29. Псалам 53.	29. Псалам 78,43-56.
30. Псалам 27.	30. Псалам 54.	30. Псалам 78,57-72.
31. Псалам 28.	31. Псалам 55.	

*Предлажемо верницима да ове текстове читају у
току вечерњег богослужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУЛУ 2016. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	1.	8.	15.	22.	29.
Кладово, Неготин	20:14	20:12	20:08	20:02	19:55
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	20:16	20:14	20:10	20:04	19:57
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	20:18	20:16	20:12	20:06	19:59
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	20:20	20:18	20:14	20:08	20:01
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	20:22	20:20	20:16	20:10	20:03
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабач , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	20:24	20:22	20:18	20:12	20:05
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	20:26	20:24	20:20	20:14	20:07
Тузла , Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	20:28	20:26	20:22	20:16	20:09
Вировитица, Подр. Слатина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	20:30	20:28	20:24	20:18	20:11
Мурска Собота, Чаковец, Вараждин , Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	20:32	20:30	20:26	20:20	20:13
Марибор , Ормож, Птуј , Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	20:34	20:32	20:28	20:22	20:15
Словењ Градец, Цеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник, Зеленика	20:36	20:34	20:30	20:24	20:17
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	20:38	20:36	20:32	20:26	20:19
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	20:40	20:38	20:34	20:28	20:21
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	20:42	20:40	20:36	20:30	20:23
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	20:44	20:42	20:38	20:32	20:25
Копер, Лошињ	20:46	20:44	20:40	20:34	20:27
Ровињ, Пула	20:48	20:46	20:42	20:36	20:29

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АВГУСТУ 2016. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Кладово, Неготин	19:46	19:36	19:25	19:14
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	19:48	19:38	19:27	19:16
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	19:50	19:40	19:29	19:18
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	19:52	19:42	19:31	19:20
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	19:54	19:44	19:33	19:22
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	19:56	19:46	19:35	19:24
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	19:58	19:48	19:37	19:26
Тузла , Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	20:00	19:50	19:39	19:28
Вировитица, Подр. Слатина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	20:02	19:52	19:41	19:30
Мурска Собота, Чаковец, Вараждин , Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	20:04	19:54	19:43	19:32
Марибор , Ормож, Птуј , Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	20:06	19:56	19:45	19:34
Словењ Градец, Џеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник, Зеленика	20:08	19:58	19:47	19:36
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	20:10	20:00	19:49	19:38
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	20:12	20:02	19:51	19:40
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	20:14	20:04	19:53	19:42
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	20:16	20:06	19:55	19:44
Копер, Лошињ	20:18	20:08	19:57	19:46
Ровињ, Пула	20:20	20:10	19:59	19:48

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У СЕПТЕМБРУ 2016. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	2.	9.	16.	23.	30.
Кладово, Неготин	19:02	18:49	18:36	18:23	18:10
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	19:04	18:51	18:38	18:25	18:12
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	19:06	18:53	18:40	18:27	18:14
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	19:08	18:55	18:42	18:29	18:16
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	19:10	18:57	18:44	18:31	18:18
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	19:12	18:59	18:46	18:33	18:20
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	19:14	19:01	18:48	18:35	18:22
Тузла , Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	19:16	19:03	18:50	18:37	18:24
Вировитица, Подр. Слатина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	19:18	19:05	18:52	18:39	18:26
Мурска Собота, Чаковец, Вараждин , Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	19:20	19:07	18:54	18:41	18:28
Марибор , Ормож, Птуј , Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	19:22	19:09	18:56	18:43	18:30
Словењ Градец, Џеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник, Зеленика	19:24	19:11	18:58	18:45	18:32
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	19:26	19:13	19:00	18:47	18:34
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	19:28	19:15	19:02	18:49	18:36
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	19:30	19:17	19:04	18:51	18:38
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	19:32	19:19	19:06	18:53	18:40
Копер, Лошињ	19:34	19:21	19:08	18:55	18:42
Ровињ, Пула	19:36	19:23	19:10	18:57	18:44

БЕЛЕШКЕ:

ИСТОЧНОЦЕНТРАЛНО-АФРИЧКА ДИВИЗИЈА

